

Mallikai

March 2008

GOLD COVERING JEWELLERIES

*Bangles, Chains, Necklaces,
Ear Tops, Guaranteed Items Etc.*

Salmaan Trading

'Santhosh Plaza Complex'

1st Floor,

229-1/14, Main Street,
Colombo - 11.

Tel : 011 2394512

Hot Line : 077 6661336

50வது ஆண்டை நோக்கி.....

மலிகை

திரிபுரம் : டொமினிக் ஸ்வா

பெண்களின் வீச்சைப்
படைப்பில் தந்தவர்!

மார்ச் 2008

விலை - 30/=

No Colour Separation
No Positive
No Plates

OUR PRODUCT

DATA BASE PRINTING BROCHURES, CATALOGUE, SOUVENIR, BOOK, MAGAZINE,
GREENING CARDS, NAME TAGS, CD/DVD COVER, COLLEGE ID CARDS, CERTIFICATES,
TABLET, ID CARDS, PROJECT REPORT, BOOK BOUND, POSTER, CALENDAR, BIRTH
DAY CARD, GREETING CARD, INVITATION CARD, POSTER.

HAPPY DIGITAL CENTRE (Pvt) Ltd.
Digital Colour Lab & Digital Offset Press
No. 75 1/2, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo 12. Tel: +94 11 1937336, +94 11 4829566
E-mail: happydigitalcentre@gmail.com Website: www.happydigitalcentre.com

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ஒரு சாதனையாளன் ஓய்ந்தான்!

தேசபசுந்து வி.ரி.வி. தெய்வநாயகம்பிள்ளை பற்றிய ஒரு குறியீடு:

- கம்பலாந்தி இ. ரெய்யாஜ்

ஒரு மாமனிதன் மறைந்தான்.

உழைப்பின் வெற்றியை உலகுக்குப் பறைசாற்றி நின்ற, ஒரு மாமனிதன் மறைந்தான். ஒரு கூலித் தொழிலாளியாய் இம்மண்ணிற்கு வந்தவன், இன்று இம்மண் முழுவதையும் வசீகரித்து மறைந்து போனான். நேர்மை, நம்பிக்கை, ஓயா உழைப்பு ஆகியவற்றின் வெற்றியை, இவனது வாழ்க்கை உலகுக்குக் கற்பித்தது.

வறுமையால் நிமிர்ந்தவன் அவ்வறுமையின் வடுவையும் துடைத்து, பலருக்கும் வாரிக் கொடுத்தும் வள்ளலானான்.

செல்வத்தை மட்டுமன்றிக் கல்வியையும் போற்றத் தெரிந்தவன் அவன்.

இம்மண்ணில் வாழ் கற்றோரை மதித்தான்.

இம்மண்ணிற்கு அறிஞர் பலரை அழைத்தான்.

கற்றோர் கணிக்கும் கண்ணியனானான்.

பக்தியில் ஊறிப் புண்ணியன் ஆனான்.

முருகா' எனும் வார்த்தை இவன் வாயில் ஒட்டிக் கிடந்தது.

ாவரைக் கண்டாலும் இருகை கூப்பும் பண்பாளன்.

அதனால்தான் அவனைக் கண்டார் யாவரும் கைகூப்பினர்.

இந்த மண்ணில் வாழ் வந்தவன், இந்த மண்ணை வாழ வைத்தான்.

இவன் பெயர் சொல்லி இன்று இந்த மண்ணில்,

எத்தனையோ வீடுகளில் அடுப்புகள் எரிகின்றன.

எத்தனையோ கோயில்களில் விளக்குகள் எரிகின்றன.

இவன் விதைத்த வியாபார வித்துகள் மட்டுமன்றி, இவன் விதைத்த வம்ச வித்துகளும்,

இன்று இந்த மண்ணில் விருட்சங்களாய் விரிந்து, பலருக்கும் நிழல் செய்து நிற்கின்றன.

இனம் கடந்து, மதம் கடந்து எல்லோரையும் ஈர்த்து நிற்கும், இன்றைய இவனது வம்ச

வலிமை, உலக அதிசயங்களில் ஒன்று.

மதத்தலைவர்கள், அரசியலாளர்கள், தொழிலதிபர்கள், அறிஞர்கள், அறங்காவலர்கள்

ஆகியோரோடு, சாதாரணர்களின் கண்ணீரையும் வாரி அள்ளிக் கொண்டு, அவனது

இறுதிப் பயணம் நடந்தது.

கடைசிவரை, ஒரு தொழிலாளியாகவும், முதலாளியாகவும் ஒருமித்து வாழ்ந்த, அவன்

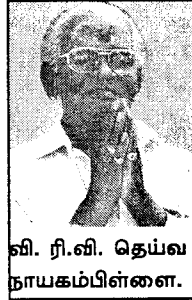
ஒரு அதிசயனே!

எதிர்காலச் சந்ததிக்கு அவன் வாழ்வு ஒரு பாடம்.

எதிர்காலச் சந்ததிக்கு அவன் வாழ்வு ஒரு இலட்சியம்.

எதிர்காலச் சந்ததிக்கு அவன் வாழ்வு ஒரு சரித்திரம்.

அழியாத் தடம் பதித்துச் சென்ற அவ் அற்புதனைப் போற்றுவோம்.

வி. ரி.வி. தெய்வ
நாயகம்பிள்ளை.

சர்வதேசத் தமிழமைப்பொன்று அவசியம்

தேவை!

முன்னரெல்லாம் தமிழ், தமிழ்க் கலாசாரம், தமிழ் மொழியின் எதிர்கால வளர்ச்சி பற்றி யெல்லாம், தமிழகத்தைத்தான் எதிர்பார்க்க வேண்டிய சூழ்நிலை நிலவி வந்துள்ளது.

ஆனால், இந்த நிலை வேகமாக மாறி வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

தமிழ் மொழியை இந்திய மத்திய அரசு செம் மொழியாக அங்கீகரித்திருப்பதற்குப் பின்ன ரும் கூட, தமிழ்ச் சூழ்நிலை அப்படியொன்றும் ஆரோக்கியமான திசை வழியில் செல்வ தாகக் கூட, நமக்குத் தெரியவில்லை.

அரசியல், சினிமா, பத்திரிகை, தொலைக்காட்சி ஊடகங்களின் குறுக்கு வழிப் போட்டி களும், சந்தைப்படுத்தும் அவசரங்களும், தமது ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்ட அரசியல் அதி காரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குமான ஒரு ஊடகமாகத் தமிழ் மொழி பயன்படுத்தப்படு கின்றதே தவிர, அதன் பழமை, வீரியம், இலக்கிய வீச்சு, அதனது ஆளுமை கொஞ்சம் கூடக் கவனத் தில் எடுக்கப்படவில்லை என மெய்யாகவே வருந்துகின்றோம். தமிழகம் தமிழின் ஆளுமை யைக் குறுக்கிவிடுகின்றதோ, என அச்சப்படுகின்றோம்.

இந்திய உபகண்டத்திற்கு வெளியே நமது மொழி சர்வதேச அந்தஸ்தைப் பெற்றுத் திகழுகின்றது. இதற்குப் புலம் பெயர்ந்து பூமிபந்தில் பரந்துபட்டு வாழும் தமிழர்கள் தான் மூலகாரணர்கள்.

தமிழ் இந்திய நாட்டின் பிரதேச பாஷைகளில் ஒன்று, என மத்திய அரசாங்கம் சட்டமி யற்றியுள்ளது. எனவே, அம்மொழி சார்ந்த கலை, இலக்கியங்கள் தம் நாட்டுக்குள் வரத் தேவையில்லை என அச்சட்டம் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. வெளித் தேச இறக்குமதிகளைக் கட்டுப்படுத்தி யுள்ளது.

தமிழ் என்ற மொழி, இன்று வெறும் இந்திய உப கண்டத்து மாநில மொழியல்ல. அது ஒரு சர்வதேசப் பாஷையாக இன்று புது வடிவம் பெற்று மலர்ந்து செழிக்கின்றது.

ஹிந்தி, உருது, வங்காளி, மராட்டிய, கேரள மொழி போல, ஒரு பிரதேசத்து மொழியல்ல, தமிழ். இன்றைய எதார்த்த நிலையை மத்திய அரசு கவனத்தில் கொள்வது நல்லது. சர்வ தேசம் தொட்டு வளர்ந்து, செழித்து வளரும் மொழியை ஒரு பிரதேசத்திற்குரிய மொழியாகக் கணித்து, அதை ஒரு பிரதேசத்திற்குள் மட்டுப்படுத்தி விடக் கூடாது. சட்டம் செய்யக் கூடாது.

இந்தச் சர்வதேச வியாபகத்திற்கான கணிப்பீடுகளை நடை முறைப்படுத்தவே, பரந்து பட்ட தமிழ் அமைப்பொன்றை உருவாக்க வேண்டும். அந்த அமைப்பே எதிர்காலத் தமிழை வழி நடத்தி வரவும் வேண்டும். இது இன்று சர்வதேசத் தேவையும் கூட!

செழுந்தரங்கம் ஒரு திசை காட்டி!

- மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

மக்கள் வங்கியில் ஒரு காலைப் பொழுது. முகாமையாளரைத் தேடிப் போகிறேன். முகாமையாளர் இருக்கையில் ஒரு பெண்மணி. 'பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணின்' உருவம். அடக்கமான எளிய தோற்றம். ஆனால், பார்வையில் ஒரு ஆளுமைத் திறமை. உள்ளே சென்ற என்னை வரவேற்று, இருக்கையில் அமரும்படி கேட்ட குரலில் ஓர் இலக்கிய நயம் தொனித்தது. நீண்ட நாட்கள் பழகியவரைப் போல, நடபோடு வாய் திறந்து "நான் தான் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்!" என்று பேசிய போது, என் உள்ளம் உவகை அடைந்தது. வங்கி முகாமையாளர் என்ற பதவி நிலையை மறந்து ஒரு உறவு நிலையான, உணர்வுடன் உற்றுப் பார்த்தேன்.

மிக எளிமையான தோற்றம். இல்லாளுக்குரிய அடக்கமான ஆடை, அணிகள், புன்னகையோடு மலர்ந்த முகம், ஒரு பெண் எழுத்தாளர் என்ற நட்புரிமையோடு பழகும் பண்பு. சிறுகதைகளைப் படிக்கும் போது, அவருடைய உருவத்தை என் உள்ளத்தில் வரைந் திருந்தபடி, நேரில் காட்சி தந்தார். அந்த யோகேஸ்வரியை அறிமுகம் செய்ய வேண்டிய ஒரு காலக் கடமையாகும்.

ஈழத்தில் ஆக்க இலக்கியப் பணியில் பெண்களின் பங்களிப்பு 'கஞ்சியில் பயறு போல'த் தான் எனக் கூறப்படுகிறது. எழுத்துப் பணியில் ஈடுபட்டவர்கள், வேலைப் பளுவாலும், குடும்பச் சுமையாலும் அதனைத் தொடர முடியாமல் போயினர். எனவே, எழுத்துத்துறையில் பெண்கள் ஈடுபடுவது கடினம் என்ற கருத்தை மாற்றப் பணி செய்யும் திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் ஒரு திசைகாட்டியாய் திகழுகிறார். ஈழத்தில் விரல் விட்டு எண்ணும் நிலையிலுள்ள பெண் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் எனில், மிகையாகாது.

1948 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 13 ஆம் திகதி மலேசியாவில் பிறந்த இவர், பண்டத்தரிப்பு மகளிர் உயர்நிலைக் கல்லூரியில் கற்றுப் பேராசனையப் பல்கலைக் கழகத்தில் சமஸ்கிருதத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்ற போது, ஈழத்துக் கல்வியாளர் வரிசையில் இணைந்து கொண்டார். கல்லூரியில் க. பொ. த உயர்தர மாணவியாக இருந்த போதே, 'கடைசியாக ஒருமுறை' என்ற முதலாவது சிறுகதையை எழுதினார். அக்கதை 1965 இல் ஈழநாடு பத்திரிகையில் பிரசுரமானது. இப்பிரசுரம் அவரது

எழுத்தார்வத்தைத் தூண்டியது. தொடக்க காலத்தில் 'ஈஸ்வரி' என்ற பெயரில் எழுதினார். மூளாய் என்ற தான் வாழ்ந்த கிராமத்தின் பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டார். பிறந்த நாடான மலேசியாவின் நினைவு கலைந்து போக, ஈழத்துப் பெண்ணாக எழுத்துலகில் நுழைந்தார். சுதந்திரன் பத்திரிகையின் மாணவர் பகுதியான வளர்மதி, வானொலியின் இளைஞர் மன்றம் என்பன இவருடைய எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தி, ஊக்கமூட்டின. எழுதும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தின. தனது நெஞ்சில் கருக் கொண்ட ஆக்கங்களை எழுத்திலே வரையத் தொடங்கினார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவியாக இருந்த காலத்திலேயே, 'மல்லிகை' சஞ்சிகையின் சந்தாதாரராகி, இரசிகையாக ஆனார். அத்தொடர்பு இன்று வரையும் நிலைத்து நிற்கிறது. 'ஈஸ்வரி' என்ற பெயரிலேயும், மல்லிகையில் சிறுகதைகளை எழுதினார். மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவா இந்தப் பெண் எழுத்தாளரை நன்கு இனங்கண்டு கொண்டார். மல்லிகை நடத்தும் இலக்கிய விழாவுக்கு அழைப்பு அனுப்பிக் கலந்து கொள்ளச் செய்து, இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையே இவரையும் அறிமுகம் செய்து வைத்ததை, இன்னும் பெருமையுடன் நினைவு கூரும் பண்பு நலம் இவர் பால் செறிந்துள்ளது.

இவருடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி 'உணர்வின் நிழல்கள்' என்ற பெயரில் 1997ல் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வந்தமையால், மல்லிகையே இவருடைய எழுத்துப் பணியை ஆவணப்படுத்தும் சஞ்சிகையாகவும் ஆதரவளித்தது. இத் தொகுப்புத் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய கருத்தரங்கில் ஆய்வு செய்யப்

பட்டது. முனைவர் ஆ. கார்த்திகேயனும், முனைவர் சா. உதயகுரியனும் இக்கருத்தரங்கக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்ட 'ஆய்வு நோக்கில் அயல்நாட்டுத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்' என்னும் நூலில் இக் கட்டுரை இடம் பெற்றுள்ளது. 'உணர்வின் நிழல்களில்' இடம் பெற்றுள்ள 'சோகங்களுக்கும் சுமைகளாகி' என்னும் சிறுகதை சார்க் மகளிர் அமைப்பு (இலங்கை) நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசை வென்றதாகும்.

1999ல் 'ஈன்ற பொழுதில்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும், 'கணநேர நினைவலைகள்' என்ற தொகுப்பு 2001லும் வெளிவந்தமை, இவருடைய தொடரும் எழுத்துப் பணிக்குச் சான்றாக உள்ளன. 'கணநேர நினைவலைகள்' தொகுதி, சிரித்திரன் சுந்தர் விருதைப் பெற்றுள்ளது.

சிறுகதையை விட, ஆன்மீகக் கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் இவருடைய பணி பரவலாக்கம் பெற்றுள்ளது. ஞானச்சுடர், நல்லைக் குமரன் மலர், அருளொளி, இந்து ஒளி என்னும் தொகுதிகளில் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். ஞானச்சுடரில் இரண்டாண்டுகள் 'ஆட்கொண்ட போது' என்ற தலைப்பிலே தொடர்ச்சியாக எழுதிப் பக்தி நெறியை வளர்க்க எழுத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். 'முன்னோர் சொன்ன கதைகள்' என்ற தலைப்பில் கடந்த பல மாதங்களாக எழுதி வருகின்றார். 2005 இல் பக்தி நெறிப்படுத்தும் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து 'அரை நிமிட நேரம்' என்ற தலைப்பிட்டு நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

கவிதைப் பரப்பிலும், இவர் முயற்சி நடைபெற்றுள்ளது. அவ்வப்போது, சஞ்சி

கைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் அவை வெளி வந்துள்ளன. பல்கலைக்கழக நாடக விழாவிற்கு நாடகம் எழுதிப் பரிசில் பெற்றுள்ளார். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனமும், தேசிய ஒருங்கிணைப்புச் செயற்றிட்டப் பணியகமும் இணைந்து நடத்திய வானொலி நாடகப் பிரதியாக்கப் போட்டியிலும் பரிசில் பெற்றுள்ளார்.

யாழ். பல்கலைக்கழக மாணவியொருவரும், சப்ரகமுவப் பல்கலைக்கழக மாணவர் ஒருவரும், இவரது ஆக்கங்களை ஆய்விற்கு எடுத்துக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர்.

சென்ற ஆண்டு இவருடைய 18 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'மனம் விந்தையானது தான்' என்ற தலைப்பில் சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரம் நூலாக வெளியிட்டுள்ளது. இதன் மூலம் ஈழத்து 'ஈஸ்வரி' தமிழகத்திற்கு அறிமுகமாகவும் வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. அந்த நூலின் 'என்னுரை' என்னும் பகுதியில் இவர் தன்னுடைய எழுத்துப் பணியின் இலக்கைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"நான் எனது ஒவ்வொரு நூலிலும் எழுதுவது போல, எமது தேசத்தில் நடந்து வரும் போர், எனது ஆக்கங்களைக் கண் முன்னால் அழித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததன் காரணமாகவே, அந்த ஆக்கங்களை நூலுருவில் வெளியிட்டால், எங்கோ ஒரு மூலையிலிருந்தேனும் அதை மீளப் பெறலாமென்ற நம்பிக்கையிலேயே அவற்றை அச்சேற்றத் தொடங்கினேன். நாம் பாதுகாக்கும் ஒவ்வொரு சிறு பொருளினதும், பெரு மதிப்பு நமக்கு மட்டுந்தான் புரியும். மற்றவர்களுக்கு அது தேவையற்றதாகக் கூடத் தெரியலாம்."

தான் வாழும் காலத்திலேயே, தன்னுடைய ஆக்கங்களை நூலுருவில் பேணி வைக்கும் ஒரு மரபினை வளர்க்க முற்படும் எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர். பல முன்னைய எழுத்தாளர்கள் ஆக்கங்களை இன்று தேடியலைய வேண்டியுள்ளது. அவற்றை அவர்கள் வாழும் காலத்தில் நூல் வடிவில் கொணர முடியாமையால், மன அழுத்தத்தோடு மறைந்தவரும் உள். அவர்களுடைய நிலைக்கு ஆளாகாமல், தன்னுடைய ஆக்கங்களைத் தானே பேணி வைக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ள இவருடைய செயற்பாடு சிறப்பானது.

சிறுகதை எழுத்தாளர் வரிசையில் இவரை மதிப்பீடு செய்பவர்கள், இவருடைய சிறுகதைகள் இன்னும், புடம் போடப்பட வேண்டியவை என்றே கருதக் கூடும். ஆனால், தனது கதைகளின் தோற்றம் பற்றி அவரே கூறுவதைச் செவிமடுத்தால் இக் கருத்து நிலை மாறக் கூடும்.

"எனது மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய சில நிகழ்வுகள் அல்லது கருத்துக்கள், கற்பனையுடன் கலந்து எழுத்துருவில் வெளிவருகின்றன. வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு அவை ஏதாவது, பயன் நல்குமாயின், அது எனக்கும் மகிழ்ச்சியளிக்கும்."

இந்தக் கூற்று எழுத்தாளர் வாசகரோடு, தன் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புவதையே காட்டுகிறது. நூல்களை வாசிக்கும் பழக்கம் குறைந்து வரும் நிலையில், உணர்வுகளைப் பகிர்ந்தொடர்பாடல் நிலையில் தன் எழுத்தைப் பயன் படுத்த எண்ணும் இவருடைய பணி சற்று வித்தியாசமானதுதான். சமகால நிகழ்வுகளால் ஏற்பட்ட அருட்டுணர்வு துணிவோடு

அநுபவங்களை எழுத்திலே வரைய வைத்துள்ளது. அதன் பயன் வரலாற்று நிகழ்வுகளை எதிர்காலத்தவர் தேடி வரும் போது, ஆவண நிலையில் கிடைக்க வகை செய்யும்.

பெண்மையின் மென்மையான எழுத்து நடையொன்றை, இவர் தன் வசப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டு நடைமுறைகளில் ஊறிப் போன உணர்வுகளை மொழி நடையிலே கொணரும் போது, இவர் தன்னை இனங்காட்டுகிறார். வீடு, வளவு, தோட்டம், தூரவு, நாற்சாரம், தலைவாசல், சாதி, சீதனம், பக்கவாதம், சதுப்பு நிலம், கொட்டில், குடில் என இவர் பயன்படுத்தும் மண்வாசனை நிறைந்த சொற்களின் விளக்கத்தைத் தமிழ் பேரகராதியில் தேட வேண்டியதில்லை. சிறுகதையில் வரும் பாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் விளக்கம் உடனே கிடைக்கும். இதேவேளை, ஆங்கிலச் சொற்களின் பயன்பாட்டு நிலையையும், அவர் விட்டுவிடவில்லை. வங்கி முகாமை யாளராக இருந்த போது, தொடர்பாடல் மொழி நடையில் ஏற்பட்ட அநுபவம் சிறுகதையிலும், வந்து செறிந்துள்ளது. 'பண்பாடு பேண வேண்டும்' என்ற தொலைநோக்கு. இயல்பான வாழ்வியல் அநுபவங்கள் இரண்டையும் இணைத்து ஒரு பாலம் அமைக்க எழுத்தைப் பயன்படுத்தும் இவருடைய கதைகளையும், ஏனைய எழுத்தாக்கங்களையும், நவீன விமர்சன அளவுகோல்களைக் கொண்டு மதிப்பிடுவது சற்றுக் கடினமே.

இன்று யோகேஸ்வரி ஒரு வங்கி முகாமையாளர் பதவி நிலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர். குடும்பத் தலைவியாக, பாட்டியாக விளங்குபவர். இன்னும் எழுதிப்

பணி செய்கிறார். இவரை நேரில் காண்பவர், ஒரு கிராமத்துப் பெண்மணியாக எண்ணுவர். இவர் பேச்சைக் கேட்பவர், இவரை ஆசிரியர் கூட்டத்தில் இணைக்க எண்ணுவர். இவர் எழுத்தாக்கங்களைப் படிக்கும் வாசகர், ஒரு நெருக்கமான, மென்மையான தாய்மை உருவைக் கற்பனையிலே காண்பவராவார். இவரை இனம் கண்ட மல்லிகையும், ஏனைய சஞ்சிகைகளும் இவருடைய பல்திற ஆளுமையை இனங்கண்டவர்கள். படைப்பாளியை வரவேற்கும் பிரசுரிப்பாளர்கள் மிகக் குறைவு. வணிகப் பயன் பெற எழுத்துலகம் அவதிப்படும் வேளையில், யோகேஸ்வரி போன்றோர் வளர உரிமட்ட மல்லிகை தன்னை இனம் காட்டுகிறது. ஈழத்தில் இன்று சிறந்த எழுத்தாளர்களாக விளங்குகின்ற, பலர் மல்லிகைச் சாரலில் நடை பயின்ற குழந்தைகளே. அந்தப் பிள்ளைத் தமிழ்த் தலைமுறையில் இவரையும் சேர்க்கலாம்.

நிறைவான ஒன்று நினைவில் வைத்திருப்பதற்கு. இவர் மேடையில் பேசுவதும், எழுதுவது போலவே இருக்கும். சிந்தித்துக் கோவைப்படுத்திச் சொற்களை அளந்து நிறுத்திப் பேசும் போது சொல்லும், எழுத்தும், செயலும் ஒன்றிணைந்த ஒருவராக இவரைக் காணலாம். இப்படியானவர்கள் உருவாக்கப்படுவதில்லை. இயல்பாகவே உருவாகின்றார்கள். ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் ஒரு திசை காட்டி என நான் கருதுகிறேன். இவரைப் பற்றி ஒரு குறிப்பை எழுதுவது மனதை நிறைவிக்கின்றது. பொன் சுடச்சுட ஒளிரும். வைரம் பட்டை தீட்ட மிளிரும். எழுத்துப் பணிக்கும் இதுவே பொருந்தும்.

சாதகம்

~ பஞ்சம்

“எனக்கும் ஒரு ‘ரீ’ போடச் சொல்லடாப்பா!..... களைப்பா இருக்கு.” என்றபடி கதிரையில் அமர்ந்தான், குமார்.

ஆச்சரியமாக இருந்தது. ‘சமறியில்’ பின்னேர ரீ போடுவதில் தன்னை ஒருவருமே மிஞ்ச முடியாது! என்று தம்பட்டம் வேறு அடித்துக் கொள்பவன்.

“நீ, டொக்டர் வேலைக்குப் போகாமல்..... தேத்தண்ணிக் கடை வைச்சிருக்கலாம்.....” என்று இரகு அடிக்கடி நக்கல் அடிப்பான். ஆனால், யார் என்ன சொன்னாலும், பின்னேரத்தில் ரீ போடுவது குமார்தான். “சும்மா சொல்லக்கூடாது, அவன் போடும் ரீ..... திறம்தான்!” என்று சமறியில் எல்லோருமே ஒத்துக் கொண்டார்கள்.

“ஏன் குமார் உடம்பு சரியில்லையா?”

“இல்லை தேவன். மனந் தான் சரியா இல்லை.”

“ஏன் சாந்தாவோடை வழக்கம் போல பிரச்சனையா?”

“கலியாணம் கட்டிற்றெண்டு தீர்மானம் ஆனபின், இரண்டு பேரும் சண்டை பிடிப்பதில்லை. ஆனால், இப்ப புதுப் பிரச்சனை.....”

எனக்கு எரிச்சல் வந்தது. இந்தக் கலியாணத்தை ஒப்பேத்த நானும் ரகுவும் பட்டபாடு! எத்தனை சமாதான முயற்சிகள். சாந்தா வீட்டாரையும், குமாரின் தாய் தகப்பனையும் சம்மதிக்க வைக்கப்பட்ட பாடு!

“காதலிப்பியள்....., வீட்டிலை வேண்டாமெண்டால் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணுவியள். பிறகு எங்களட்டை வந்து மண்டாடுவியள். எல்லாம் சரி வர, வேறை பிரச்சனை எண்டு.....”

“கோவிக்காதையடாப்பா..... இது வேறை மாதிரிப் பிரச்சனை.”

‘டக்..... டக்’ என்று கதவைத் தட்டும் சத்தத்துடன்..... “உள்ளே வரலாமா?.....” என்ற குரல் கேட்டது. வாசலில் சாந்தா நின்றிருந்தாள்.

“என்னப்பா?..... நீர் கிளினிக் முடிந்து ஹாஸ்டலுக்குப் போகவில்லையா?.....” என்றான் குமார்.

“தேவன் அண்ணாட்டைச் சொல்லலாம் என்று வந்தனான்.....”

“ஏன் நான் சொல்லமாட்டேனா?.....”

“சரி! சரி! சண்டையைக் கலியாணத்திற் குப் பிறகு வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ..... இப்ப விசயத்தைச் சொல்லுங்கோ?.....” என்றேன்.

“தேவண்ணை..... எல்லாம் சரிவந்தாப் போல..... இப்ப எங்கடை மாமா..... சாதகப் பொருத்தம் பார்க்க வேணுமென்று நிக்கிறார்.....!”

“அதுக்கென்ன? பார்க்கட்டன்.....”

“பார்த்தாச்சு..... நானும், குமாரும் பின்னையார் கோவில் ஐயரட்டைக் குடுத்துப் பார்த்தனாங்கள், துப்பரவாகப் பொருந்த வில்லை என்று சொல்லுறார்.....”

“என்ன வேதாளம் பழையபடி முருங்கை மரமேறுது?.....”

“அதுதான் தேவன் பயமாய் இருக்கு..... நீங்கள் எல்லாரும் கஷ்டப்பட்டுக் கலியாணத்திற்குச் சம்மதிக்க வைக்க, இந்தாள் வந்து குழப்பும் போல கிடக்கு.....” குமாரின் பேச்சில் கவலை தொனித்தது.

என்ன செய்யலாம் என்று தெரிய வில்லை. நிமிர்ந்து இரகுவின் முகத்தைப் பார்த்தேன். வழமையான சிரிப்புடன் தலையை ஆட்டினான்.

“நாங்கள் குழம்பிப் போய் இருக்கிறம். நீங்கள் சிரிக்கிறியள்.....” என்று அவன் மேல் கோபப்பட்டான், சாந்தா.

“சாதகத்தைக் குடுங்கோ..... உங்கடை மாமாவும் ஒருக்காப் பார்க்கட்டன்.....” என்றான் இரகு.

“ஐயோ!..... பொருந்தவே இல்லை. பின்னையார் கோவில் ஐயர் பொருத்தம் பார்க்கிறதிலை வலு கெட்டிகாரர்!.....” என அழாக் குறையாகச் சொன்னாள், சாந்தா.

“அப்ப ஒண்டு செய்வம். இரண்டு சாதகத் தையும் என்னட்டைத் தாருங்கோ..... நான் மாமாவோடை கதைச்சுச் சரி பண்ணுறன்.”

“ரகு எப்படியாவது சரி பண்ணடாப்பா..... இல்லாட்டில் நாங்கள் தற்கொலை தான் செய்யோணும்” என்றான் குமார்.

“விசர்க் கதை கதையாதை..... நீங்கள் இரண்டு பேருமே டொக்டர். ஒரு டொக்டர் கதைக்கிற கதையே இது? பேசாமல் சாந்தா வைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஹாஸ்டலிலை விட்டிட்டு வா..... எல்லாத்தையும் நான் பாத்துக் கொள்ளுறன்.”

தாலி கட்டி முந்த பின்னர் தான், சாந்தா வினதும், குமாரினதும் முகத்தில் ‘களை’ வந்தது. சாந்தாவின் மாமாவும் இரகுவும் கலியாண மண்டப வாசலில் நின்று சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கலியாண வேலை முழுக்க என் தலையில் விழுந்ததால் நான் தான் ஓடி ஆடித் திரிய வேண்டி இருந்தது.

“ரகு..... கொஞ்சம் உதவி செய்ய டாப்பா!..... மாப்பிளை பொம்பிளையைக் ‘கால்மாற’ அனுப்ப வேணும்.”

“அதுக்கென்ன? நாங்கள் செய்யிறம் கவலைப்படாதை.....” என்றபடி இரகு வர, மாமாவும் விசிறி மடிப்புச் சால்வையுடன் பின்னே வந்தார்.

“சாப்பாடு முடிஞ்ச பின் அனுப்பினால் போதும் தானே மாமா?... ‘இராகு காலத் திற்கு’ முந்தி அனுப்பிவிடலாம்.....”

“சாத்திரம் நல்லாப் பார்க்கிறீர் தம்பி!.....” என்று இரகுவை ஆசீர்வதித்தார் மாமா.

“தேவன் நீ போய்ப் பந்தியைக் கவனி. மாப்பிளை, பொம்பிளையைச் சாப்பிடப் பண்ணி நாங்கள் அனுப்பி வைக்கிறம்.”

‘மாமா..... மாமா’ என்று இரகு கூப்பிடு

வதையும்..... 'இரகு..... இரகு.....' என்று அவர் உருகுவதையும் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது! எப்படி இவ்வளவு கெதியிலை அவரை மடக்கினான் என்று பிடிபடவில்லை!

சனக்கூட்டம் போனபின்னர், மண்டபம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. கலியாணக் களைப் புத் தீர ஒரு கதிரையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தேன்.

"என்னடா களைச்சப் போனியா?..... ரீ..... போட்டுத்தரக் குமாரும் இல்லை....." என்றபடி வந்தான் இரகு.

"மாமா..... எங்கையடா?....."

"மாப்பிளை பொம்பிளையோடு அனுப்பி விட்டன்." என்று கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

"எப்படியடா..... மாமாவைச் சரிக்கட்டினாய்?" இவ்வளவு நாட்களாக மனதில் இருந்த கேள்வி 'டக்'கென்று வெளியே வந்தது.

"கட்டாயம் தெரியவேணுமோ?....."

"சொல்லடாப்பா?..... தெரிஞ்சு கொள்ள ஆசையா இருக்கு."

"ஒண்டும் பெரிய வேலை இல்லை. மாமாவுக்குச் சாதகம் பொருந்த வேணும். அவ்வளவுதானே? என்றை குருநாதர்..... அவர்தான் மாஸ்ரரிட்டைப் போய் விசயத்தைச் சொன்னன். எல்லாம் அவர் செய்து தந்தார். இரண்டு பேருக்கும் பொருந்திற மாதிரி சாதகம் எழுதி..... அதை நெல்லுப் பாளையுக்கை போட்டு அவிச்சு.... மாமாட்டைக் குடுத்தம்..... மாமா ஒண்டும்... முயல் பிடிக்கிற நாய் இல்லை. சும்மா குலைக்கிற ஆள்தான். எல்லாம் நம்பி விட்டார்."

"ரகு எடே, இது வெளியிலை தெரிய வந்தால்?....."

"அடுத்த வருசம், பிள்ளை பிறக்க எல்லாம் சரியாப் போகும்" என்று சிரித்தபடி போனான் இரகு.

HAPPY PHOTO

Excellent
Photographers
Modern Computerized
Photography
For
Wedding Portraits
&
Child Sitzings

Photo Copies of
Identity Cards (NIC),
Passport &
Driving Licences
Within 15 Minutes

300, Modera
Street,
Colombo - 15.
Tel : 2526345

உங்கட ரீயல் டிராபிள்?

- கருணாகரமூர்த்தி
(ஜேர்மனி)

.....

காலத்தில் இலைகளை முற்றிலும் உதிர்த்து விட்டு, அலம்பல் விளாறுகள் மாதிரிச் சிலுப்பிக் கொண்டும், விடைத்துக் கொண்டும் நின்ற மரங்களும்; வானத்தை நோக்கித் துடைப்பக் குச்சிகள் மாதிரி நீட்டிக் கொண்டு நின்ற பைன், ஓக், தனன் வகையான மரங்களும் இனித் துளிர்க்கலாமா? வேண்டாமா? என்று ஜெர்மனில் சிந்தித்துக் கொண்டு நின்றன. "குமாரப்பா மட்டும் ஒரு சின்னக் கைக் கோடாலியுடன் வந்திருந்தால் (வேலணையில் மரக்காலை வைத்திருந்தவராம்) எல்லாம் பட்டுப் போச்சென்று அத்தனை மரங்களையும் இந்நேரம் குறுக்காய்த் தறிச்சு அடுக்கியிருப்பார்." என்று ஜோக்கடித் தான் கூட வந்த ஒருவன்.

அப்போது, சூழலின் வெப்ப நிலை 10 இலிருந்து 15 பாகை செல்சியஸ் வரை இருந்திருக்கலாம். யாழ்ப்பாணத்தின் காங்கை வெய்யிலில் காய்ந்து விட்டு, விமானத்தில் ஏறிக் குந்திய எமக்குப் பெர்லினில் தரையிறங்கியதும், சில்லிட்டு வெட வெடத்தது. அப்போது 'அது தான் அவர்களின் வசந்தம்' என்று யாரும் சூடம் கொளுத்திச் சத்தியம் செய்திருந்தாலுந்தான் நம்பியிருக்கமாட்டோம்.

எனக்குப் பத்து வயதிருக்கும் போது இலங்கையில் Shell பெற்றோல் அடித்த ஸ்கூட்டர்கள் கடந்து செல்லும் போது, அதன் வாசனையை நுகரப் பிடிக்கும். பெர்லினில் (கிழக்கு) கார்கள் கமழ்ந்த மணம் என்னை என் பால்யப் பருவத்துக்குக் கொண்டு போயிற்று. காணுமிடமெங்கும் கார்களைத் தவிர, முயல்களும், வெண்பழப்பு நிறத்தில் சிறுநரிகளும், Hedgehog/Igel எனப்படும் சிறியவின முள்ளம் பன்றிகளும் தம்பாட்டுக்குத் திரிந்து கொண்டிருந்தன. நகரத்தின் குறுக்கும் நெடுக்கும் குளிரால் தயங்கித் தயங்கி வழிந்து கொண்டிருந்த கால்வாய்களில் ஏராளம் வாத்துக்கள் வெள்ளை, சாம்பல், பிறவுண், கறுப்பு, நரைப்பச்சை, இன்னும் கலவன் நிறங்களில் மடக்கிக் குழம்பு வைப்போரின் பயமில்லாமல், 'குளிரா? எவன் சொன்னது?' என்று தம்பாட்டுக்கு மிதந்து கொண்டிருந்தன. மற்றும்படி, குயில்கள் எதுவும் கூவவோ, மாணோ, மயிலோ மருளவோ காணோம்.

விடுதலை ராணுவத்தினர் (இது எங்களை நாங்களே சொல்லிக் கொண்டது) எம்முள் அநேகமானோர் கோடை வரட்டும், வேலை தேடலாம் என்று கிடைத்த ஹோட்டல்களில் தலையை மூடிப் போர்த்துக் கொண்டு, குறண்டிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தோம். துண்டறப் பிடிபடாமல் ஜெர்மன் மொழி ஐஸைவிட, வழக்கிக் எமக்குப் போக்குக் காட்டிக்

அது 1980 ஆம் ஆண்டு, நாங்கள் வெளி நாடு போகவேண்டு, அணியணியாகப் புறப் படடிருந்தோம். எந்த நாடென்ற இலக்கெல் லாமில்லை. எந்நாடு எங்களை அனுமதிக்கிறதோ, அங்கே முகாமிடுவதென்பது உத்தேசம். ஐரோப்பா முழுவதும் அலைந் துழன்று அவ்வாண்டின் வசந்தத்தின் போது, பெர்லினில் ஒதுங்கினோம். சோலைகளிலும், பூங்காக்களிலும் கடந்த இலையுதிர்

கொண்டிருந்தாலும் 'Guten Tag, Auf Wiedersehen' என்பனவற்றுடன், "ஒரு பக்கெட் பாண் வேணும், உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸ் பிறறே, ஒரு பால்ப் பெட்டி பிறறே, ஒரு டிக்கெட் பிறறே" போலான பத்து வசனங்கள் கதைக்கக்(?) கற்றுக் கொண்டோம். தீ மிதிக்கத் துணிந்தவர்கள் போலும், போர் வையைத் தூர வீசிவிட்டுக் குளிரைப் பொருட் படுத்தாமல், வீதியில் இறங்கி வேலை தேடியவர்களில் ஒரு சிலருக்கு, சிறிய சிறிய வேலைகள் ஆங்காங்கே கிடைத்திருந்தமை, ஏனையோருக்கும் நம்பிக்கையூட்டுவதாக இருந்தது. Renault கார்க் கொம்பனி ஒன்றில் கார் சேர்வின் பண்ணிப் பொலிஷ் போடும் வேலை கிடைத்த ஒருவர், தான் தான் அங்கே Chief office Assistant என்றார். நெஸ்டோறண்ட் ஒன்றில் 'சலாட்' போடும் வாய்ப்புக் கிடைத்த ஒருவர் தான் தான் அங்கே Kitchen Supervisor என்றார். உண்மையில் அப்படியான பணிகள் அங்கிருந்தனவா? என்பது கூட அப்போது நமக்குத் தெரியாது.

கோடைகாலம் பிறக்கவும், ஒருநாள் "இன்று தொடக்கம் புதிதாக வந்து Auslander (விதேசிகள்), மற்றும் பொருளாதார அகதிகள் எவருமே வேலைகள் எதுவும் செய்ய அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள்." என ஜெர்மன் அரசு பட்டவர்த்தனமாக அறிவித்தது. விதிவிலக்காக ஒரு உபவிதியும் செய்யப் பட்டிருந்தது. அது: "இவர்கள் (ஜெர்மன் காரர்) செய்ய விரும்பாத கோப்பை கழுவுதல், அதிகாலையில் ஒரு மணிக்கு வீடுகளுக்குச் செய்திப் பத்திரிகைகள் விநியோகித்தல் போன்ற சிலவற்றைச் செய்யலாம்." என்பதாகும். நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் கட்டப்பட்ட லிஃப்ட் வசதிகள் இல்லாத

பழைய வீடுகளைக் கொண்ட குடியிருப்புக்களில் வேலை செய்வது துன்பம். சில வேளைகளில், பத்திரிகை வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு போய் வீட்டின் வாசலில் நிறுத்திவிட்டு, ஒவ்வொன்றும் 2 கிலோ தேறக் கூடிய 2 அல்லது 3 சாவிக்கொத்துக்களையும், நூறு பக்கமுள்ள பேப்பரையும் காவிக்கொண்டு, நாலு அல்லது ஐந்து மாடிகள் வரை கூட, ஏறிப்போய் ஒரேயொரு பேப்பர் போட்டுவிட்டு, இறங்க வேண்டியிருக்கும்.

யாராவது தத்தாரிகளின் கண்ணில் வண்டி மட்டும் பட்டுவிட்டால், அதை ஒரு கி. மீட்டருக்குத் தள்ளிக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டுப் போய்விடுவார்கள். வேலை முடிந்து வந்து படுத்தால் கால்கள் 'விண் விண்'ெனென்று உளைந்து குத்தும். தூக்கம் வராது.

கொஞ்சம் 'வொட்டா'வின் உதவியுடன் கால்களின் உளைவு, குத்தையும் மீறி எப்படியோ நீங்கள் தூங்க முயலுகையில், உங்கள் மூத்த சகோதரியின் மாப்பிள்ளையின் தங்கச்சியின் புருஷனின் சகோதரனின் சகலன் போன் செய்து "புனிதா குந்திவிட்டாள், புட்டுச் சுத்திச் சடங்கெல்லாம் செய்யவிருக்கிறம். மினைக்கெடுத்தாமல் இரண்டு லட்சம் அனுப்பிவிடு." என்று எழுப்பித் திடுக்கிடுத்துகையில், உங்கள் முழங்கால் மூட்டுக்கள் தேய்ந்து கிரீச்சிட ஆரம்பித்திருக்கும். பேப்பர் வேலையின் சூட்சுமம், தாற்பரியம் முழுவதும் தெரியாமல் இளமை தரும் உசாரில் என்ன வேலையென்றாலும், பரவாயில்லை என்று நம்மவர் குளிரில் முகமும், காதுச் சோணைகளும் சிவக்கச் சிவக்கப் பேப்பர் விநியோகிக்கும் அலுவலகங்கள் எல்லாவற்றையும் தினமும் போய்ப் போய் நூற்றுக்கணக்கில் முற்றுகையிட்டு நிற்கையில், ஆரம்பத்தில் அங்குள்

ளவர்கள் எம் ஆர்வக் கோளாறை அதிசயித்துப் பார்த்தாலும், பின்னர் சினந்து விழுந்தார்கள்.

கண்களைச் சுழற்றித் திருமண்ணை இட்டுக் கொண்டோ, கொள்ளாமலோ, நாலு வர்ணங்களையும் படைத்தவன் அவனே, என்பதையொப்பம் எம் வருணாச்சிரம தர்மத்தின் இறுதி இணைப்பாய் பறையனாகச் சிங்களவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட, ஒரு தமிழனைத் திட்டுவதற்கு இன்னும் சிங்களவர் "பறத் தெமிளோ" என்னும் சீர்த் தொடரைக் கூறுவதைக் கேள்வியுறலாம். இன்னும் மாணிக்கதுவீபத்தில் அதன் தமிழ்ப் பகுதியோ, சிங்களப் பிரதேசமோ, எந்தவொரு நகரமோ, கிராமமோ அங்கே மலங்காவி அல்லது பொதுக் கழிப்பறை பேணும் உத்தியோகம் தவறாமல் ஒரு தமிழ் அருந்ததியனுக்கோ, பறையனுக்கோ தான் கொடுத்துக் கௌரவம் செய்திருப்பார்கள். இங்கு இப்பொழுதும் அதிகாலையில் பெர்லினின் எந்தப் பகுதியையாவது ஒரு ரவுண்ட் வந்தீங்களாயின், அங்கே எம் சாதிக் கொழுந்தொன்று பத்திரிகை விநியோகித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண்டேகலாம்.

"இதெல்லாம் வெளிநாட்டுக்காரரை வெளியேற்றுவதற்கான முதற்படி. இன்னும் அறமிஞ்சிப் போனால்..... ஒரு ஆறுமாதம். அதுக்கிடையில், எப்படியும் எல்லாரையும் 'பக்' பண்ணி அனுப்பிவிடுவார்கள்" என்றெல்லாம் நம்மவர்கள் மனப்பிராந்தியில் வதந்திகளை தமக்குத் தோன்றியவாறு 'ஜெனரேட்' செய்துபரவவிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

பெர்லினில் Pensionகள் என்று சொல்லப்படும் ஹொட்டல்களாக ஒரு முப்பத்தைந்தைக் கண்டு பிடித்து அவற்றில் ஏறத்தாழ ஆயிரத்தி ஐந்து பங்களாதேஷ்,

பாகிஸ்தானி, தமிழீழ அகதிகள் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தோம். சில ஹொட்டல்களில் மாத்திரம் சமைப்பதற்குக் கண்டிப்பாக அனுமதி இருந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் தரும் குலாஷ் சூப்பிடனும், சலாட்டுடனும், பாணூடனும் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும். இத்தாலியினாடு தரை மார்க்கமாய் வந்து சேர்ந்திருந்த ஒருவர் மட்டும், "உந்த சூப் நான் மிலானில சாப்பிட்டனான்..... உதங்கே குதிரை இறைச்சியில்தான் காய்ச்சிது!" என்று சொல்லிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களையும், அருக்குமித்து வாந்தியெடுக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார். எங்களில் சிலருக்கு, Blumeshof எனும் செஞ்சிலுவைச் சங்கக் ஹொட்டல் ஒன்றே தந்திருந்தார்கள். அங்கே சமைக்க அனுமதி கண்டிப்பாகக் கிடையாது. ஏனைய அறைகளில் எல்லோரும் தூங்கிய பிறகு, நாங்கள் கட்டிலுக்குக் கீழே ஒளித்து வைத்திருக்கும் 'லுண்டாவில், வாங்கிய வெந்நீர் கொதிக்க வைக்கும் Water Cooker ஐ இரகசியமாக எடுத்து அதனுள் அரிசி, பருப்பு, உருளைக்கிழங்கு, வெங்காயம், உப்பு, மிளகுத் தூள் எல்லாவற்றையும் கலந்து, இட்டு ஒரே அவியலாக அவித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, Cooker ஐயும் கட்டிலுக்குக் கீழே தள்ளிவிட்டு, சிலமேயென்று படுப்போம். எல்லாத்துக்குந்தான் ஜெர்மன் காரர்களைச் சுமமா அநியாயம் சொல்லக் கூடாது. சில ஹொட்டல்களில் நாமே சமையல் செய்து கொள்ளத் தாராள வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது. சமையல் பொருட்களுக்கான பணமும் தாராளமாகவே கொடுத்தார்கள். இருந்த இரண்டொரு பாகிஸ்தானி, இந்தியர்களின் கடைகளில் செத்தல் மிளகாய், மிளகாய்த் தூள், கொத்தமல்லி, நற்சீரகம், அப்பளம், நெத்தலி, தயிர், புளி

தொன் கணக்கில் விலைப்படத் தொடங்க, அவர்கள் மேன்மேலும் கிளைகளை விஸ்வ தரித்துக் கொண்டார்கள்.

பெர்லினில் இருந்த ஈழ அகதிகளுள் அனலைதீவு, அல்லைப்பிட்டி, மண்டதீவு, கரம்பன் ஆட்கள்தான் விதிதாசாரத்தில் அதிகம் பேர் இருந்தனர். ஒவ்வொரு அகதியும் தமக்கு ஏன் அரசியல் தஞ்சம் தரவேண்டும் என்பதை விளக்கி ஒரு 'கேஸ்' எழுதிக்கொடுக்க வேண்டும். அனலைதீவு வாசிகள் எழுதிக்கொடுத்த 'கேஸ்'களில் அனேகமானோர் தான் தான் 'அனலைதீவு Tulf' கிளையின் செக்கிரட்டரி என்று தவறாமல் எழுதினார்கள். அவர்கள் கேஸ்களைப் பெற்றுக் கொண்ட சட்டத்தரணிகளும் 'அடேங்கப்பா! அப்போ, Tulf'க்குக் கிளைகள் அனலைதீவில் மாத்திரம் ஐநூறு வரையில் இருந்திருக்கு.' என்று அதிசயப்பட்டார்களாம்!

மாலையானதும் ஒவ்வொரு ஹொட்டல் களிலிருந்தும், மற்றக் ஹொட்டல்களுக்குச் சனம் கூட்டங்கூட்டமாக விசிட்வுக்குத் திரியும். குறிப்பாய் சமைக்க அனுமதியில்லாத ஹொட்டல் சனம் பொலீசில் விசாவுக்கு நின்ற கியூவில்லையோ, ஸேஷலில் கியூவில்லையோ பழக்கம் பிடிச்ச சனமிருக்கிற ஹொட்டல் களுக்கு அனுக்கமாய் பச்சையரிசியென்றாலும், ஒருவாய் சோறு யாரும் கூப்பிட்டுத் தரமாட்டானாவென்ற நப்பாசையில், பியர் போத்திலும், கையுமாய்ச் சுழலும். எங்கேயோ, எப்படியோ சாப்பாடானதும், "பிராங்போட்டில் பதினெட்டுப் பேர் டிப்போட்டாம், ஹைல் புறோணிலிருந்து முப்பத்திமூண்டாம்." என்பது போன்ற அமங்கலச் செய்திகளைத் தான் கொண்டு வந்து சேர்க்கும்.

'டிப்போட்டுகள்' தவிரக் காணும் தமிழரிடையே வேறு கதைகளே இருக்கவில்லை.

இன்னும் தூட்டும் துணிச்சலுமிருந்த சிலசனம் பரம இரகசியமாக, பிரான்சில் புதுச்சேரிக்காரரிடமும், சூரினாம்காரரிடமும் கடவுச்சீட்டுக்களைக் காசு கொடுத்து வாங்கித் தலைகளை மாற்றி ஒட்டிக் கொண்டு கண்டா, அமெரிக்கா, அலாஸ்காவெனக் கண்டந் தாவும் முயற்சிகளிலீடுபட, மெய்யாலும் எம்மையுந் திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்களோ? என்கிற பயம் லேசாகத் தொற்றிக்கொள்ள, மனம் விசராந்தியாகி மிதியுந்தில் ஃப்ரீ- லீவில் (மிதிக்காமலே) போவது போல பிடிப்பெதுவுமின்றி உழன்று திரிந்தது.

ஒரு சனிக்கிழமை சரி 'லுண்டா'வுக் காவது (A Floor market for secondhand items) போய் வரலாமென்று, Uban ல் ஏறினேன். அதிலும், அன்று சற்றே நெரிசலாக இருந்தது. ஒரு தரிப்பில் ஒரு இடம் காலியாக அதற்கு ஒடினால், இன்னொரு இடம் ஜெர்மன்காரனும் அதுக்கே ஒடிவருகிறான். என் இயல்பான பின்னடிக்கும் சுபாவத்தால், அவ்வாசனத்தை அவனுக்கே விட்டுக் கொடுத்தேன். அவனோ உட்காராமல் தெளிவான ஆங்கிலத்தில், "Hi..... Comrade! Why do you offer me the seat?.... என்று கேட்டான்."

எனக்கு அப்படித்தான், அப்போது வாயில் வந்தது. "It's your train know..... so it's your seat.....? என்றேன்."

"Who say so?"

"You have the priority"

"Oh..... No! You are totally mistaken..... Personally I think all Universal materials belong to everyone in the Universe and everyone has the equal right on them. I come from such a school. Your attitude causes me a terrible pain!" என்றான்.

எங்கள் சம்வாதம் ஒரு முடிவுக்கு வரமுதலே இடையில் ஒரு அகலமான பெண்மணி வந்து அவ்விடத்தில் வசதியாக அமர்ந்து கொண்டு கால்களை ஆட்டவந்தோடங்கியிருந்தார்.

"Okay. That's good doctrine indeed. But who will appreciate it?" என்றேன்.

"Let's change a Ten.....who Will change a Hundred and they will do a Thousand..... likewise a million!" என்றவனுடைய ஸ்டேசன் அதற்குள் வந்துவிட்டது. இறங்கிப் போகும் போது, தன் விசிடங்காட்டை நீட்டினான். அதில் அவன் பெயர் விபரங்களைத் தவிர,

BREAD FOR THE WORLD

LET US CREATE A WORLD WITHOUT BARRIERS

என்று ஆங்கிலத்திலும் இன்னும் பல வாசகங்கள் ஜெர்மனிலும் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. அந்காரிக தரம்பாலா போன்ற சில சரித்திராசிரியர்கள் திரித்த சரித்திரத்தை, சந்திரிகா விஜேகுமாரதுங்க படித்திருந்தாலும், அப்போதெல்லாம் அவர் 'இலங்கையில் தமிழர்கள் வந்தேறு குடிகள்' என்று தென் ஆபிரிக்காவுக்குச் சென்று பேசியிருக்கவில்லை.

அவன் போன திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன், வெகுநேரமாக.

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா

சுவைஞர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகேள்.

மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

தனிப் பிரதீ தேவைப்படுவோர் ரூபா 40க்கு முத்திரைகள் அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளவும்

ஆண்டுச் சந்தா 450/-

தனிப்பிரதி 30/-

ஆண்டு மலர் 200/-

(தபாற் செலவு 100 ரூபா)

காசோலை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும்.

காசுக்கட்டளை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva, Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13.

தொலைபேசி : 2320721

ஆம், அன்பர்களே!

- கனிவுமதி

நீங்கள் பயந்தது போல் என்னை
அவர்களின் பீடத்தில் பலியிடத் தேடி வருவார்கள்

என்னைக் காப்பாற்ற உங்கள் துணை உள்ளதென்றாலும்

ஒளி பூக்கும் கிழக்கில்

மதி மேயும் இரவினிலும்

பள்ளத்தாக்கெங்கும் பூத்திருக்கும் ஒவ்வொரு பூக்களிலும்

வானத்தினை சுமக்கும் ஒவ்வொரு பறவைகளின் சிறகுகளிலும்

மரங்களை அலங்கரிக்கும் வசந்தத்தின் வாசலிலும்

உழைத்திடும் மக்களின் ஒவ்வொரு வியர்வைத் துளியிலும்

காட்டுக் கொடிகளிலும்

மணல் வெளிகளிலும்

மலைத் தொடர்களிலும்

அடிவாரத்தின் புல்வெளிதனிலும்

அருவிகள், சேனைகள், வயல்வெளிகள்

மேச்சல் நிலங்களென

காணுகின்ற எல்லா இடத்திலும்; செயலிலும்; அசைவிலும்

என்னைக் கலந்து விட்டேன்

ஆம் நண்பர்களே!

பிரபஞ்ச வெளியில் கலந்து விட்ட என்னைப்

பிணமாக்கி பார்த்திட துடித்த யாவரும்

இனி

ஏமாறப் போகிறார்கள்.

மல்லிகை மார்ச் 2008 16

கொய்யா திடல்

- கனிவுமதி

பல மணி நேரக் காத்திருப்பை
தகர்த்திக் கொண்டு நின்றது
பொதுப் பேருந்து

உக்கிரமான விவிலிவையுள்
பொருட்படுத்தாத வண்டிகளுள்
புதைந்தார்களே

கொய்யா திடலில்
பெருந் திரளான பக்தர்கள்

திடீரென அன்றுத் தள்ளி நின்ற
ஓர் வாகனத்தின் வண்டி
திடீரெனவென கால்கள்
திடீர் நேரத்தி னிறைந்தன

யாரோ இருத்தியின் கைக் குதிரை
கை தவறி
இடிய கால்களெக்கிடையில் நகங்கி
ஓர் ஓர் பறிகொடுத்தது

களைகட்ட வேண்டிய திருவிழா
கவலை கட்டி ஓக்கச் சிந்தனை

“ஆத்தா! உன்னைப் பார்த்த வந்த
பாலகன் உன்னைப் பறிச்சிடையே”ன்னு

படித்த குரலொன்றின் இரப்பியாஸ்
கொய்யா திடல்
இருகொடினது.

மல்லிகை மார்ச் 2008 17

பேனாவால் பேச்சிதேன் - 12

- நாச்சியாதீவு பர்வீன்

கட்டார் விமான நிலையம், மிகுந்த பரபரப்போடு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நள்ளிரவு 12.00 மணியிருக்கும், நானும் தம்பி பர்சாத் அஹமட், நண்பர்கள் ஹிசாம், முனவ்பர், அன்வர் சதாத், பஸ்மிர் என்று நிறையப் பேர் என்னை வழியனுப்பி வைப்பதற்காய் விமான நிலையத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். முதன் முதலில், இந்தக் கட்டார் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கிய போது, இருந்ததை விடவும், இப்போது அசுரமான தொழில் நுட்ப முன்னேற்றத்தை அடைந்திருந்தது, இந்த விமான நிலையம்.

ஊருக்குப் போகிறோம், என்ற உச்ச கட்ட சந்தோஷம் என்னை ஆட கொண்டிருந்தது. இருந்தும், மெல்லிதாய் சின்னச் சோகமும் எனது இதயத்தில் அப்பியிருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. 'இந்தக் கட்டார் மண்ணில் வாழ்ந்து கழித்த இரண்டு ஆண்டுகளில் மிகவும் நெருக்கமாய் பழகிய நண்பர்கள், ஓய்வு நேரங்களில் நான் மிகவும் விரும்பிச் சென்று அனுபவித்து வரும் கோர்னேஜ் கடற்கரைக் காற்று, அவ்வப்போது நிழலுக்காக ஒதுங்கும் ஈச்சமரங்கள்., 15வது டோகா ஏரியன் கேமில் புதிதாகக் கிடைத்த நண்பர்கள், பழகிய இடங்கள், அடிக்கடி சென்று வரும், கட்டார் கெஸ்ட் சென்ரர் லைபிரரி என்று இந்தக் கட்டார் வாழ்வில் என்னோடு பின்னிப் பிணைந்த பல்வேறு பட்ட நபர்களையும், இடங்களையும் நான் பிரிந்து போகின்றேன்' என்ற கவலை தான் அதற்குக் காரணம். இருந்தும், ஊர் போகின்றோம் என்ற சந்தோஷமே துக்கத்தை மீறிக் காணப்பட்டது.

இலங்கை விமான நிலையம், தாமதங்கள் ஏதுமின்றி குறிப்பிட்ட நேரத்தில், பண்டார நாயக்க சர்வதேச விமான நிலையத்தை வந்தடைந்தேன். விமானத்தில் பயணம் செய்த அந்த நான்கு மணி நேரமும் எப்படிக்க கழிந்தது, என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. காரணம், சுதாராஜ் அவர்களின் 'காற்றோடு போதல்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியையும், டால்ஸ்டாய் பற்றிய ஒரு நூலையும் வாசிப்புக்காகத் தேடிப்பிடித்து கட்டாரில் வாங்கிக் கொண்டேன். எனவே, எனது விமானப் பயணத்தில் எந்த விதமான இடையூறுகளையோ, அல்லது அலுப்பையோ நான் கண்டு கொள்ளவில்லை.

இலங்கையில் விமான நிலையத்திலும், ஏகப்பட்ட மாற்றங்கள், முன்னேற்றங்கள் என்பனவற்றை கண்களால் பருகிக் கொண்டேன். ஏலவே, நான் வருவது பற்றி மிக நெருக்கமானவர்கள் அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். அன்பு ஜவகர்ஷா, வசீம் அக்ரம், கெகிராவ சஹானா சமான், உக்குவனை பஸ்மினா அன்சார், மஹோ சஹீகா பர்வீன் என்று இலக்கிய ரீதியான நண்பர்களுக்கு ஏலவே, நான் வருவது பற்றி தெரிவித்திருந்தேன். தவிரவும்,

டொமினிக் ஜீவா, மேமன் கவி போன்றோர் களுக்கு தொலைபேசியில் நான் வருவது பற்றி தெரிவித்திருந்தேன். எனது நீண்ட கால இலக்கிய நண்பன் பனலுவெவ அஸ்ரப் அலி அவ்வப்போது, என்னோடு பேசும் போது, எனது வருகை பற்றி விசாரித்துக் கொள் வார். எனவே, எனது ஊரையும், உறவையும், இலக்கிய நண்பர்களையும் சந்திக் கின்ற ஆவலும், சந்தோஷமும் இங்கே விமான நிலையத்தில் கால் வைத்த போதே, என் னுள் ஆட்கொண்டு விட்டது.

விமான நிலையத்திற்கு, எனது தம்பி ரியாஸ் அஹமட்டும், எனது தங்கை தில் சாத் றைகானாவும், அவரது கணவர் ரமீசும், எனது நானாவின் மகள் ஹப்சாவும், எனது சாச்சா ஜெசாயிலும் வந்திருந்தார்கள். பரஸ் பரப் பாதுகாப்புக் கெடு பிடிக்களைத் தாண்டி வெளியேறி இலங்கையை இரண்டு ஆண்டு களின் பின்னர் தரிசிக்கின்றேன். ஆஹா! எத்தனை அழகு! இதமான தென்றல் காற்று வந்து என்னைத் தழுவி வரவேற்கின்றதே! பார்க்கும் முகங்களில் எல்லாம் பரபரப்புத் தொற்றிக் கொண்டிருந்ததை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. சில முகங்களில் ஒப்புக்காகவேனும், புன்னகையைக் காண முடியவில்லை. எதோ, ஒரு சோகத்தைச் சுமந்துகொண்டு தான் ஒவ்வொருவரினதும் வாழ்க்கை நகருவதாய் பட்டது, எனக்கு. இந்தப் புறச் சூழல் பற்றிய அவதானிப்பின் நடுவில், எனது தம்பி ரியாஸ் அஹமட் என்னைக் கண்டு கொண்டார். எனவே, இயன் றளவு விரைவாக நாம் விமான நிலைய வளாகத்தை விட்டு வெளியேறினோம். சுமார், நாலைந்து மணிநேரப் பயணத்தின் பின்னர், வீடு வந்து சேர்ந்தோம். எனது கிராமத்தின் புழுதி படிந்த தெருக்கள் புதிதாகத் தார் ஆடை அணிந்திருந்தன!

பாதைகள் செப்பனிடப்பட்டிருந்தன, சில மரங்கள் வெட்டப்பட்டிருந்தன, பல மரங்கள் புதிதாய் உருவாகியிருந்தன, புதிது புதிதாய் வீடுகள் முளைத்திருந்தன. வெறும், இரண்டு வருடங்களில் சின்னச் சின்னதாய் ஏகப் பட்ட மாற்றங்கள்! எல்லாவற்றையும், உள் வாங்கிக் கொண்டேன். இன்னும், இரண்டு நாட்களில் என்னோடு கட்டாரில் வேலை செய்த நெருங்கிய நண்பன் ஹாருனின் திருமணம். எனவே, அவனோடு பேச வேண்டும் என்ற என் உள்மன உந்துதல் காரண மாய், அவனோடு பேசினேன்.

நான் இலங்கையில் கால் வைத்து வெறும் இரண்டு நாட்களில் நிறைய விடயங் களை அவதானித்தேன். நிம்மதியிழந்த பொழுதுகள், வாழ்க்கையோடு போராடும் பொதுமக்கள், எங்கே எது நடக்கும் என்று உணர்ந்து கொள்ள முடியாத ஒரு நிலை, பூதாகரமான பொருட்களின் விலையேற்றம். அரசியல்வாதிகளின் பச்சோந்தித்தனம் என்று இன்னும் என்னென்னவோ....!

நண்பன் ஹாருனின் திருமணத்திற்கு செல்கின்ற போதுதான், கட்டாரில் நான் கலந்து கொண்ட சில திருமணங்கள் பற்றிய நினைப்பு வந்தது.

உண்மையிலேயே கட்டாரில் வாழ்ந்த காலத்தில் நடைபெற்ற சில மறக்க முடியாத சம்பவங்களில் நான் கலந்து கொண்ட இந்த திருமணங்களும் குறிப்பிடக் கூடியவை! அப்போது, நான் கட்டாருக்குச் சென்று சுமார் ஒரு வருடம் இருக்கும். அவ்வப் போது, கிடைக்கும் ஓய்வுகளில் நண்பர்களுடன் உலாவி வரும் போதுகளில், பாலை வனங்களில் நிறுவப்பட்டிருக்கும் கொட்டில் களை அவதானித்து நண்பர்களிடம் விசாரித்த போதுதான், புரிந்தது. அது திருமணக்

காலங்களில் திருமணத்திற்காக நிறுவப் பட்டிருக்கும் கொட்டிகள் என்று.

அராபிய திருமணங்களில் உள்ள சுவாரசியங்களை நண்பர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அவர்களின் அணுகு முறைகள், மரபுகளை மதிக்கும் பண்புகள் பற்றியெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருந்த எனக்கு, ஒரு அரேபியத் திருமணத்தை நேரில் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை ஏலவே, இருந்தது. இதனை நண்பர்களிடம் சொன்னேன். அவர்களும் அன்றிரவு நடக்க இருக்கும்; திருமணத்திற்கு என்னை அழைத்துச் செல்ல இசைந்தனர்.

திட்டமிட்டபடி நண்பர்களுடன் திருமணம் நடைபெறும் அந்தக் கொட்டிலை நானும் நண்பர்களும் அடைந்தோம். திறந்த வெளிகளில் பாலைவன நிலப்பரப்புக்களில் அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் கொட்டில்கள் அமைக்கப்பட்டே, திருமணம் நடைபெறும். எப்போதும், இரவிலே இந்தத் திருமணங்கள் நடைபெறுவதனால், விளக்காலான அலங்காரங்களுக்கு என்றுமே பஞ்சமிருக்காது! அத்தோடு, இந்த அரேபியர்கள் இயற்கையிலே பந்தாவான போக்குடையவர்கள். தம்மை அடுத்தவர்கள் பெரிதாய் நினைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, பல ஆயிரங்களை, பல இலட்சங்களை அள்ளி எறியக் கூடியவர்கள். இதனைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் அவதானித்திருந்தாலும், இந்தக் கல்யாண வீட்டு அலங்காரங்களையும், அவர்களின் நடத்தைகளையும் அவதானிக்கின்ற போது, அதனை இன்னும் வலுவாக நம்பவே தோன்றியது.

பொதுவாகவே, பாலைவனங்களில் வைத்துக் கொண்டாடப் படக்கூடிய ஒரு சம்பிரதாய சடங்காகவே, திருமணங்களை

இந்த அரேபியர் கருதுகின்றனர். தமது உறவினர்களை மட்டுமே, அவர்கள் அழைப்பது வழக்கம். திறந்த வெளி அரங்குகளில் நடப்பதாலும், அவர்கள் திறந்த அழைப்புப் பதாதைகளைத் தொங்க விடுவதாலும், அரபியரும், அரபியல்லாதவர்களும் இந்த விழாக்களில் கலந்து கொள்வார்கள். அரபியல்லாதவர்கள் இந்தத் திருமணங்களில் கலந்து கொள்வது அனேகமாகச் சாப்பாட்டுக் காகவே. இதனையும் தாண்டி சிலர் அவர்களின் கலாச்சாரங்களைக் கண்டு கொள்வதற்கும், அல்லது என்னதான் செய்கிறார்கள் பார்ப்போமே, என்ற தோரணையிலும் வந்து பார்ப்பதுண்டு. எப்படியோ, அன்றைய திருமண விழாவில் எந்த அழைப்பிதழும் இல்லாமல் நானும், எனது நண்பர்களும் கொட்டிலுக்கு முன்னால் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில், அமர்ந்து நிகழ்வுகளை அவதானிக்கத் தொடங்கினோம்.

இந்தப் பாலைவனக் கொட்டில்களில் நடத்தப்படும் நிகழ்வுகளுக்கு ஆண்கள் மட்டும் தான், சமூகமளிப்பார்கள். பெண்கள் வீட்டோடு, அல்லது திருமணம் நடக்க விருக்கும் ஹோட்டலில் இருப்பார்களாம். ஆண்கள் மாப்பிளையை வாழ்த்தியும், குலப் பெருமைகளை ஞாபகப்படுத்தியும், தமது மூதாதையர்களின் வீரம் செறிந்த வரலாறுகளை நினைவுபடுத்தியும், கவிதை வடிவில் பாடல்களை அழகிய இராகத்துடன் ஒரு மெல்லிய ஆட்டத்துடன் இசைப்பார்கள். அதில் எல்லோரும் சேர்ந்து பாடுவதும் உண்டு. அல்லது, எப்பாட்டுப் போல ஒரு குழுவினல் பாடி முடிக்க அடுத்த குழுவினர் பாடுவதுமுண்டு. இந்த வழக்கம், தொண்டு தொட்டு, காலம் காலமாகத் தமது பாரம்பரிய காலாச்சாரமாகச் செய்து வருகின்றனர். அத்தோடு அதனை தமது அடுத்த பரம்பரைக்கு ஊடு கடத்த முனையும் வகையில், சிறுவர்கள், இளைஞர்களையும் இந்தப் பாடல் பாடும் நிகழ்வில் இணைத்துக் கொள்கின்றனர். இந்தப் பாடல்களை

முன்னர் குடும்பத்திலுள்ள ஆண்கள் மட்டுமே, சேர்ந்து பாடுவார்களாம். அனால், இப்போதுகளில் இதற்கென்றே குழுக்கள் அரேபியப் பிரதேசம் முழுக்க காணப்படுவதாக ஒரு கத்தார் நண்பர் சொன்னார்.

வெள்ளை நிற நீண்ட ஜப்பாக்களை அணிந்து கொண்டு, தலையில் அழகிய தலைப்பாகையும், இன்னும் சில அலங்காரங்களுடனும், இந்தப் பாடல் குழுவினர் தமது இசையோடு சேர்ந்த அசைவுகளுக்கு ஒத்த வண்ணம் பாடல்களைப் பாடும் போது, அதன் இனிமையும், புதுமையும் மொழி எழும் புரிதல் தொடர்பான சிந்தனைகளையும் தாண்டி மெய்யாகவே ரசிக்க வைக்கின்றது! முன்னரெல்லாம் எமது கிராமத்துத் திருமணங்களில் பெண்கள் குழுக்கள், ரப்பான் என்ற ஒருவகை மேளத்தை அடித்துப் பாட்டுப் பாடுவது என் ஞாபகத்துக்கு வந்தாலும், வழக்கொழிந்து போன இந்த நிகழ்வுகள் இன்றும், இன்னும் அரேபியாவின் பாரம்பரிய சடங்காகப் பின்பற்றப் பட்டுக் கொண்டு வருவதை எண்ணி என்னால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை!

அரேபிய இந்தக் கல்யாணங்களிலேயே பாடல்கள்தான் முக்கிய சங்கதியாகும். அதன் பின்னர், சகன்களில் உணவு பரிமாறப்படும். தொடர்ந்து, மாப்பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு பெண் இருக்கும் வீட்டுக்கு அல்லது, ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள். வெறும் ஓரிரண்டு மணிநேரத்தில் ஒரு அலாதி யான பொழுது போக்காக, இந்த அரேபியத் திருமணங்கள் கருத முடியும். என்றாலும், எல்லாத் திருமணங்களுக்கும், திறந்த அழைப்புக் கிடைப்பதில்லை. அதனால், சாப்பாட்டுக்காக மட்டுமே செல்லும் அரேபியல்லாதவர்களுக்குப் பெரும் சங்கடம் தான். கலையும், பண்பாடும், வெவ்வேறு பிரதேசத்தில் வெவ்வேறு வகையில் அரங்கேற்றப்பட்டாலும், கால, தேச வர்த்தமானங்களையும் தாண்டி, அதனை ரசிக்க முடியும் என்பதனை இந்த நிகழ்வுகள் எனக்கு நிறுவிக் காட்டியது.

(இன்னும் பேசுவேன்.)

A.R.R. HAIR DRESSERS
89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.
Tel : 0602133791
 முற்றிலும் குளிர்நட்டப் பெற்ற சலான்!

பெட்டைக்குப் பட்டவை

<http://peddai.blogspot.com/>

இம்மாத இப்பகுதிக்கான விடயங்களை தேட, இணையத்தில் வலைப் பக்க பகுதியில் உலாவிய பொழுது ஒரு பொடிச்சி என்பவர் பெட்டைக்குப் பட்டவை எனும் தலைப்பில் அவர் உருவாக்கி இருக்கும் வலைப்பதிவில் பல முக்கிய விடயங்கள் வாசிக்க கிடைத்தன.) அவற்றில் சிலவற்றை மல்லிகையின் இந்த இதழிலும் அடுத்த இதழிலும் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் போல் தோன்றுகிறது. முதலில் ஒரு பொடிச்சி தன் வலைப்பதிவில் தன் குறிப்பில் சொல்வதை பார்ப்போம்..

“ஒரு **Columnist** (பத்தி எழுத்தாளி) உருவாகுகிறார்! பராக்! பராக்! எல்லாவிடங்களிலும் பார்த்தால் அரசியல். இலக்கிய அரசியல். அவன் இவன். எக்ஸில் உயிர்நிழல். பின்னவீனத்துவம். செய்மோகன். அமர்க்கஸ்க். விடியல். அடையாளம். ரவிக்குமார். காலச்சுவடு உயிர்மை குழப்பமோ குழப்பம்! என்னதான் செய்யிறது? பதிப்பு வசதி இருக்கெண்டிறாங்கள். பதியுங்கோவன் உங்கட எழுத்தையெண்டிறாங்கள். பாவி மக்கள் ஒன்று புரிஞ்சுக்கிறாங்கள் இல்ல. அதுகளுக்கெல்லாம் ஒரு சின்னப் பெட்டை காசுக்கு எங்க போவான்? இதுகளை எல்லாம் எவங் யோசிக்கிறாங்? 2003ம் ஆண்டில இருந்து (அல்லது அதுக்கு முன்னம்) இருந்த ரென்சங்கள் எழுதி எழுதி வச்சிருக்கிறதுதான். வச்சிருந்தா என்ன. கிடக்கும். என்ன

மல்லிகை மார்ச் 2008 ஜீ 22

வந்தது. ஆனா இன்னும் அதே ரென்சன் அதே வடிவத்தில் திரும்பி வரேக்குள்ள.... நானா. இனியும் பொறுத்தா உடல்நலத்துக்குக் கேடு எண்டு out of nowhere ஒரு வாமைபை விட்டன். அதன் விளைவு. விதி இந்த blogகளுக்குள்ள blogM column எழுத விட்டிட்டுது! இதன் தோற்றத்துக்கு வேற பிரத்தியேக காரணம் ஒண்டுங் கிடையாதுசிலதைப் பார்த்தா ரென்சன் வருது. ரென்சன் கூடுறது படிக்கிற பிள்ளையளுக்கு நல்லதில்ல. அந்த ரென்சனக் குறைக்க தேர்ந்தெடுத்த வழியிது. இதப்படிக்கிற ஆட்களுக்க ரென்சன் வந்தா அதற்கு தாற்பரிய தாதி(?) நான் இல்ல.”

இவ்வாறாக தன்குறிப்பில் குறிப்பிடும் ஒரு பொடிச்சி குட்டி ரேவதி ஆசிரியராக கொண்டு வரும் பனிக்குடம் எனும் சஞ்சிகையில் இடம் பெற்றுள்ள எழுத்தாளர் அம்பை யின் பேட்டியை பற்றி எழுதி இருக்கிறார். அதனை பார்ப்போம்.

1998இல் காலச்சுவடில் வந்த அம்பையின் நேர்காணல் என்னைப் பாதித்த நேர்காணல்களில் ஒன்று. உயிர்ப்பாக. இயல்பாக. பேச்சில் ஒருவர் தன்னை வெளிப்படுத்துவது -அவர் ‘உண்மையாய்’ வாழ்கிறாரா இல்லையா என்பதற்கு அப்பால் - பிடித்திருந்தது. (பேச்சில் மட்டும்) தவறு ஆகிரக்கூடாதென்கிற ‘கவனத்துடன்’ மிக நிதானமாக. வாக்கு சாதுர்யத்துடன் பேசப் பட்டுத் தரப்படும் ஆட்களின் பேட்டிகள். நேர்காணல்கள் அனேகம் அவற்றில் ஒரு ஆளுமையை அடையாளங் காணமுடிந்ததில்லை. அந்தவகையில் அம்பையிடத்தில் சொந்த வாழ்க்கையில் அவரது போலித்தனங்கள் பற்றிய கவனம் இன்றி பெண்ணியமோ எந்த

ஒரு தத்துவத்தையும் ‘வரட்சி’யாக முன்வைக்காதது நேர்மறையான அம்சமாக இருந்தது.

இன்று, அம்பையின் புனைவுகள் தொய்ந்து. சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு. இதில் மீளச் சந்திக்கிற அம்பையின் பேட்டியிலும் அவர் தமிழில் ஒரு நிராகரிக்க இயலாத ஆளுமையாக எழுகிறார். பெண்ணிய மொழியாடலில் சமகாலத்து மாற்றங்கள் வரை அறிந்திருக்கிற. தேடல் உள்ளதொருவளாய் கருத்தாடுகிறார். அவை சின்னச் சின்ன விடயங்கள்! புதிய தலைமுறை - கவனத்தில் எடுக்க வேண்டியவை - அம்பையால் இயல்பாக எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. தன்னுடன் ஒன்றிக் கலந்திருக்கிற கருத்துக்களாலேயே அது சாத்தியமாகும். தொடர் வாசிப்பும் அவசியமாயின் எதிர்வினையாற்றுவதும் பெண்ணிய உரையாடல்களில் இயல்பாக வருகிற சமத்துவத் தேடலும் அம்பையின் பலங்கள அம்பைக்கும் குட்டி ரேவதிக்குமிடையே இடம்பெற்ற இந்த உரையாடல் பனிக்குடத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கிறது.

காலம். சரித்திரம் இவை தொடர்படாத உடல் இல்லை. பெண் உடல் குழந்தை உடல். இளம் பெண் உடல். தாயின் உடல். தாயாகாத உடல். வயோதிக உடல். நோய் வாய்ப்பட்ட உடல். ஆரோக்கியமான உடல். உடலுக்கான இன்பங்களை அனுபவித்த உடல். அவற்றைத் தவிர்த்த உடல். சாதி அடையாளம் உள்ள உடல். பலாத்காரத்துக்கு உட்பட்ட உடல் என்று உடல்கள் பலதரப்பட்டவை. உடல் பற்றிய உணர்வுகளும் பலதரப்பட்டவை. எந்தவித வித்தியாசமும் அற்ற ஒற்றை உடலாய். ஒரே குணங்கள் உடையதாய்ப்

மல்லிகை மார்ச் 2008 ஜீ 23

பெண் உடலைப் பரப்பது சரித்திரத்தை புறக் கணிக்கும் செயல். ஷெலன் ஸிஸ்யூ போன்ற வர்கள் உடலில் ஊறும் ரசங்களால் எழுதுவது - பால், மாதவிடாய்க் குருதி போன்றவை - என்று கூறும்போது அதை ஓர் எதிர்வினைச் செயலாகவே நோக்க வேண்டும். அதாவது, இது பெண் என்று நீ என்னைக் குறுக்கினால் அதையே ஒரு பிரம்மாண்டமாகிக் காட்டுகிறேன் பார் என்று கூறும் செயலாக அதைப் பார்க்கலாம். ஆனால் அதில் ஏற்கனவே கருப்பையை மையப்படுத்தி அடையாளப்படுத்திய பெண் உடலில் மீண்டும் புகுந்துகொள்ளும் அபாயம் இருக்கிறது. அந்தக் குறுக்கலை ஏற்கும் நிலை இருக்கிறது. அது மட்டுமில்லை. இது தான் நான் என்று அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு நிலைப்பட்டபின் அது இல்லாத மற்ற உடல்களை விலக்கும் உதாசீனம் இருக்கிறது. பால் இல்லாத, மாத விடாய்க் குருதி நின்று போன பெண்கள் எதைக் கொண்டு எழுதுவார்களாம்? இப்படிப் பெண்ணின் உடலைக் குறுக்குவது இதுவரை இருந்த விளக்கங்களுக்கு உள்ளேயே பெண்ணை இருத்தும் செயல்தான். ஒரு காலகட்டத்தில் பனிக் குடத்தை பிரதானப்படுத்துவது தவறு அல்ல. ஆனால் பனிக் குடமே பெண் உடல் அல்ல. பனிக் குடமே இல்லாத, பனிக் குடத்தை சுமக்காத ஏகப்பட்ட பெண் உடல்கள் உண்டு. புற்றுநோய்க்காக அறுவைச் சிகிச்சை செய்து கொண்டு முலைகளை இழந்த பெண்ணை உண்டு ஒருவகை உடலையோ, ஓர் அங்கத்தையோ நாம் பிரதானப்படுத்தும்போது சிலரைக் கூட்டிக்கொண்டு சிலரை ஒதுக்குகிறோம். (பக். 17, 19)

இன்று பெண்களது எழுத்து தொடர்பாய் ஆண்களைப்போல எழுதுகிறார்கள் என்கிற அட்டவணையின் கீழ் நிறைய

மல்லிகை மார்ச் 2008 ஜூன் 24

விமர்சனங்களும் தூற்றல்களும் வந்தாலும் அவற்றால் இத்தகைய அவதானங்களை முன் வைக்க முடிந்ததில்லை. மாறாக, அம்பை போன்றவர்களிடமிருந்தே இயல்பாக வரக்கூடிய இப்பதில்கள் மனதை நெகிழ்த்திவிடுகின்றன. பெண்கள் தம் கர்ப்பப்பையை கையகப்படுத்துவது தொடர்பான உரையாடல்களில் எல்லாம் கர்ப்பப்பை அற்ற நம்முடைய ஓலம் இருக்கிறது என்பான் தோழரொருவர் (இதைப் பற்றி ஃபிரீடாவை முன்வைத்து பிற்தொரு போது தொடரவேண்டும்). பனிக்குடம் என்கிற போது அதில் சொல்லப்பட்ட பெண்மையின் குணம்சங்களிற்கான அழகியல், கவித்துவம், சாந்தம், அமைதி என ஒரு பவித்திரமான உணர்வு வெளிப்படுகிறது (தமது வெளியீட்டிற்கும் 'தூல் பெண்ணிலக்கிய வெளியீடு' எனவே பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்).

அம்பை தொடர்கிறார் -

72 இல் பெண் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை நான் மேற்கொண்ட போது, "உங்களுக்கு வேறு முக்கியமான விஷயம் எதுவும் கிடைக்கவில்லையா?" என்று கேட்டார்கள். பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட எதுவும் முக்கியத்துவம் இல்லாதது என்றே கருதப்பட்டது கருதப்படுகிறது. இப்போதும் நாங்கள் சில பெண்களைப் பேட்டி காணப் போகும்போது அவர்கள் வீட்டார் அல்லது சுற்றியுள்ளவர்கள் "இவள் என்ன செய்து விட்டாள் என்று இவளைப் பேட்டி காண்கிறீர்கள்" என்று கேட்பதுண்டு. அந்தப் பெண் ஒரு மருத்துவச்சியாக இருக்கலாம், அல்லது நிலஉரிமைக்குப் போராடிய ஓர் ஆதிவாசியாக இருக்கலாம், ஓர் எழுத்தாளராக இருக்கலாம். தொடர்ந்து நடக்கும் ஏய்ப்பு இது. (பக். 18)

பல ஆண்கள், பெண்களைச் சுவைக்கும் ஒன்றாகப் பார்த்தனர். உதடுகள் கோவைக்கனி, கண்கள் திராட்சைப் பழம், முலைகள் மாம்பழம் என்று எல்லாம் ஒரே சாப்பாட்டுச் சமாளம்தான்! மணியம் ஒரு கதைமீது திருமணமாகாத முதிர்கன்னியை 'ஊசிப்போன பண்டம்' என்று வர்ணிப்பார். பெண்கள் எழுத்தில் ஆண்களைச் சாப்பிடும் வகையில் எதுவும் இல்லை. அவர்களுக்கு விருந்து படைக்கும் வைபவம்தான்! 'பின் தொடரும் நிழலின்' குரலில் ஒரு கதாபாத்திரம், தனியாக இருக்கும் பெண் பாலூட்டும் இரு முலைகளுடையவளாகவும் பல பெண்கள் கூடி இருக்கும்போது அவர்கள் பெருச்சாளிகள் போல் இருப்பதாகவும் கூறுவார். ஊட்டும் தொழிலைத் துறந்து விட்டால் பெருச்சாளிகளாவதுதான் வழி போலும்! (பக். 16, 17)

பின் தொடரும் நிழல் போன்ற நூல்களின் மீது பெண்ணினுடைய வாசிப்பே நிகழாத தூழலில் (சக்தி இதழில் ராஜினி என்பவரேழுதிய 'இயல்பாயின் புகழ்மே தாய்மையா?') என்கிற கட்டுரை பி.நி.குரல் மீதான நல்ல தொகு விமர்சனம்). அத்தகைய எழுத்தாளர்களின் தந்திரமான மொழியின் ஊடே இவற்றை பகுத்தறிவதும் சனாதனவாதியாய் அவர்பெண்கள் மேல் - கட்டுரைகளிலும் பெரு நாவல், புனைவுகளிலும் - வைக்கிற பார்வைகளை அடையாளங்காணுவதென்பதும் சிக்கலானது (உ-ம் அதிநவீனக் கதையாடலில் பெண்ணை சக்தி என்று அவளது இயல்புமைகளை (தான் விரும்பிய வண்ணம்) முன்வைத்து, மேல ஏற்றி, அவளைப் பிள்ளைபேற்றிற்காகவும் கட்டுப்பட்டதன்னை அச்சுமட்டாத காமத்திற்காகவும் - பரிந்துரைப்பது. அப்படி இருப்பவளே அற்புதமானவளென (புனிதத்திற்குப் பதில்சொல்லாய் 'சக்தி' என) முன்வைப்பது

போன்றன) அம்பை அவற்றிற்கு இயல்பாக எதிர்வினையாற்றுகிறார்.

அம்பையைப் பற்றி எழுத ஆரம்பிக்கிறபோதே, மேலே, 'உண்மையாய்' இருத்தல் பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். கு.ரேவதி அம்பையிடம், 'இன்றைய தமிழ் தூழலில் பெண்களின் எழுத்துக்கள் எந்த அளவிற்கு உண்மையாக உள்ளன? என்று கேட்கிறார்.

உண்மையாக இருப்பது என்றால் என்ன குட்டி? எண்ணங்களுக்கா, வாழ்க்கைக்கா, சுற்றியுள்ள யதார்த்தத்துக்கா, எதற்கு? எழுத்து என்பது இதற்கு எல்லாம் உண்மையாக இருப்பது என்று நினைக்கிறாயா? போலி அல்லாத எழுத்து என்று நீ சொல்ல நினைக்கிறாய் என்றால் எது போலி, எது உண்மை என்பதைப் பாகுபடுத்தக் காலம்தான் உதவ முடியும். மேலும் சில சமயம் ஒரு வெளிப்பாட்டின் போலித்தனத்தை நம் நுண்ணுணர்வால் மட்டுமே நாம் உணர முடியும். உண்மை என்று நீ நினைப்பது 'சந்தையுடன் உடன்பாடமை' என்ற அர்த்தத்தில் நீ சொல்லி இருந்தால், இது பெண், ஆண் இருவர் எழுத்துக்கும் பொதுவான அளவுகோல் இல்லையா? இந்த அளவுகோல் மிகவும் ஒழுக்க உணர்வை ஓட்டி இருக்கிறது. இதை நாம் வேறு மாதிரி பார்க்கலாம். இன்றைய தூழலில் பெண்களின் எழுத்தின் மொழியும், உள்ளடக்கமும் எவ்வளவு தூரம் அவர்கள் கயதேவாக இருக்கிறது? விருதுக் கெடுபிடி, பிரசுரிப்பதற்கான கெடுபிடி, புகழுக்கான கெடுபிடி, இவை எல்லாம் இல்லாமல் வெளிப்பாடு ஒன்றையே குறியாகக் கொண்டுள்ளது என்று வேண்டுமானால் பார்க்க முடியும். ஆனால் இதுவும் பாலதன்மை அற்ற ஓர் அளவுகோல்தான். ஏனென்றால் வாழ்க்கையில் உள்ள 'உண்மைகளை'ப் பற்றியது அல்ல இலக்கியம். உண்மை என்று

மல்லிகை மார்ச் 2008 ஜூன் 25

நாம் உணர்வதற்கும் நமக்கும் இடையே உள்ள உறவு பற்றியது இலக்கியம். மேலும் இந்த 'உண்மை'யின் தன்மை மாறிய படியே இருக்கிறது. ... (பக். 14, 15)

உண்மை பற்றிய இவ் உரையாடல் சுவாரசியமானது எப்போதும் 'உண்மையாய்' இருத்தல் என்பது உடலோடு -அதனால்- ஒழுக்கத்தோடு சம்மந்தப்பட்டதாயே ஒலிக்கிறது அதை விசுவாசம். நன்றியாய் இருத்தல் இப்படித்தான் வாசிக்கிறார்கள். உண்மையாய் இருத்தல் என்பதை பாசாங்கற்று இருத்தலாகப் பார்த்தால்: தாம் நம்புகிற கருத்துகளிற்கு, சேருகிற துணைக்கு உண்மையாய், நேர்மையாய் இருத்தல் என்பதை உடம்பு, மனம் எனப் பிரிக்க முடியாதென்றே தோன்றுகிறது.

பல ஆண் எழுத்தாளர்கள் பெண்கள் வாழ்க்கை பற்றி, அவர்கள் உணர்வுகள் பற்றி சிறப்பாகவே எழுதி உள்ளார்கள். இதற்கும் பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கை பற்றி எழுதுவதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. ஒரு பிச்சைக் காரன் தன்னைப் பற்றி எழுதினால் தன் அழுக்குச் சால்வை, பரட்டைத் தலை, வளைந்த நகம் இவை பற்றி எழுத மாட்டான். அவை அவனுக்கு இயல்பானவை. அன்றாட வாழ்க்கையுடன் பிணைந்தவை. ஆனால், அவன் வாழ்க்கை பற்றிய உண்மையை எழுத விரும்புவவர்கள் இதை எழுதாமல் விட முடியாது. (பக். 17)

பெண்கள் உரிமைகளைப் பற்றி எழுத விழைபவர்களுக்கு எவ்வளவோ விடயங்கள் உறுத்தலாம். அவர்கள் போடுகிற பர்தா, பின்னால் காவுகிற ஆண் பெயர், அவர்களிடம் இருக்கிற ஆணாதிக்கக் கருத்துக்கள் என்று... தேர்தல் சமயத்தில், கருணாநிதி ஜெயலலிதாவை 'மலடி' எனத் திட்டியதைப்

பற்றி அம்பை (காலச்சுவடு 54, ஜூன் 2004)) எழுதியிருந்தார் (அம்பை மட்டும்தான் எழுதியவர் என நினைக்கிறேன்) அவருக்குப் போல, நிறையப் பேரை 'இவை' உறுத்தும் வரையில் அம்பை போன்றவர்களின் இருப்பு அவசியமானது.

தமிழகத்தின் முக்கிய பெண் கவிஞர்களில் ஒருவர் சுகந்தி சுப்பிரமணியம் ஒருவர். அவரது 'மீண்டெழுதலின் ரகசியம்' எனும் தொகுதியில் (யுனெஸ்கோ ரைட்டர்ஸ் பதிப் பகம் - முதல் பதிப்பு டிசம்பர் 2003) இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகளில் சிலவற்றை ஒரு பொடிச்சி தன் பதிவில் இட்டுள்ளார். அந்த கவிதை களில் சில உங்கள் பார்வைக்கு...

உயிர்ப்பு

ஒவ்வொரு கணமும்
அழுது கொண்டிருந்தேன்
ஜக்கால்களும் ததவுகளும்
ஹக்கிடந்தன.
அதைகள் இருட்டியிருந்தன.
எல்லாம் மிமனாமாய்
ததவு மிமல்ல அழைத்தது.

அழாதே சாப்பிடு என்ருது
எழுந்து போய்
நிறந்தேன்.
பேரிரைச்சூடன் நகரத்தை
அதிகாலை தந்தது.
புன்சாகையுடன் தரையிரங்கிக்கோன்.
என்னைக் கழுவு என்ருது வாசல்
கோலம் போரு என்ருது மண்
நண்ணீர் விரு என்ருதுமத்தன
சிவடிகள்.

எனது உலகம் எதுவும் செய்ய முடியாது.

கேலியாய்ச் சீர்த்தான்.
உண்மைதான். உண்மையில்கலை.
இந்த உலகம் குந்திது
என் நம்பிக்கைகள் இன்னம்
சீதைந்துபடி
ஆகாஸ் நான் நம்பிக்கையுடன்.
இந்திய ஜோக் என்ருன் ஒருவன்.
விரலை என் முன் நீட்டி
கண்களை உருட்டியபடி அவன்.
இருந்தாலென்ன?
நான் இன்னமும்
எனதுலகத்தைத்
சிதாலைக்கவில்கலை.
முரண்பாடுகளை வாழ்க்கை
என்ருனாயின்
எனதுதான் சீர்?
எனதுதான் தவறு?

எனது உலகம் 2

யாரைப் பந்தியும் பேச என்ரு
உரிமையில்கலை.
ஆகாஸ் என்னைக் குந்திதுப் பேச
எல்லோருக்கும்
உரிமையிருப்பதாக அவன்
சிதானான்.

யார்? எப்போது? என்?
நிரணயித்தார்கள் என்ருதன்.
அது உன்ருது அநாவசியம்
என்ருதன்.
என்ருது மிகவும் அவசியமானதாக
என் உலகை உணர்ந்தேன்.
இவர்களின் செயல்கள் என்ருது
எரிச்சலூட்ட
கேள்விகளற்று உதைந்து
போகோன்.

எனது தோழிகள்

அவ்வப்போது சண்டையிட்டாலும்
நாங்கள் நல்ல தோழிகளாகவே
இருந்தோம்.
அன்புமையும், ஸ்தூலமையும்,
வரலட்சுமியும், ஜோடியாவும்
அவர்களைப் பந்தி நான் பேசும்
போது
என்னைப் பந்தி அவர்கள்
பேசுவார்களென நினைத்தேன்.
பெரியவர்களின் மதச் சண்டை
எங்களுக்கு
அநாவசியமாய் தெரிந்தது.
பெரும்பாலும் எங்கள் சமையல்
அவர்களுக்கும்
அவர்களுது எங்களுக்கும்
பிடித்திருந்தது.
நகரத்தில் கலவரம் நேரும்
போதெல்லாம்
நாங்கள் கவலைப்பட்டோம்.
அதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய
முடியும்?

எங்களுக்கான நேரம் மிகக்
குறைவாக இருந்தது.
தவிரவும்.
எங்களை எதுவும் செய்யுவிடாதபடி
எல்லோரும் பாதுகாத்தனர்.
நாங்கள் நல்ல தோழிகளாக
இருந்தோம்.
தோழிகளாக இருப்பதையே
விரும்பினோம்.
ஒருவரின் கருத்து மற்றவருக்குப்
பிடிக்காவிட்டாலும்.

0.....0.....0

அடுத்த இதழிலும் ஒரு
பொடிச்சியின் வலைப்பதிவிருந்து
சிலதுகள் வரும்.....

மல்லிகையின் 43வது ஆண்டு மலர் தாமதமாக வந்தாலும், மிகவும் தரமாக வெளிவந்திருக்கிறது. அழகான ரமணியின் அட்டைப்படம்! கச்சிதமான வடிவமைப்பில் 160 பக்கங்களில் காத்திரமான பல படைப்புக்கள்! உண்மையிலேயே இது ஒரு தனி மனிதனின் அசுர சாதனை தான். அம்மனிதனுக்கு 80 வயது என்பது தான் இதில் இன்னொரு ஆச்சரியமான விடயம்!

சாதனை வீரன் முரளிதரனின் சாதனையைப் புதிய பார்வையில் மனுக்குலச் சாதனையாக நோக்கியதுடன், இலங்கை இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக இக்கட்டுரையில் கூறியுள்ள விடயங்களும், இந்திய சஞ்சிகைகளின் பாராமுகத்தை இடித்துரைத்தமையும் சிறப்பான அம்சங்கள்! அடுத்து, ஆசிரியரின் கட்டுரையில் மல்லிகை வரலாற்றுடன் வெளிப்படுத்தியுள்ள அம்சங்கள் சிந்திக்க வைப்பவை. எனினும், தனிமனித சாடல்கள் தவிர்ந்திருக்கலாம். மல்லிகை மலரும் இன்னொரு சாதனைதான்.

மல்லிகை 43வது ஆண்டு மலர்

ஒரு ரசனைக் குறிப்பு

- பிரகாஷ் பிஷந்த்

இவ் ஆண்டு மலரில் பிரசுரமாகிய, கட்டுரைகளில் செங்கை ஆழியானின் 'ஈழநாடு இதழின் புனைக்கதைப் பங்களிப்பு' கட்டுரை மகுடம் சூட்டப்படத்தக்கது. ஆசிரியரின் அயராது உழைப்பினாலும், தேடலினாலும் அற்புதமான பல தகவல்களையும், எழுத்தாளர்களையும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்து ஆவணப்படுத்தியுள்ளார். ஏனைய கட்டுரைகளில், மேமன் கவியின் 'ஈழத்துப் பெண்ணியக் கவிதைகள்', சந்திரகாந்தா முருகானந்தனின் 'நவீன இலக்கிய உருவாக்கங்களில் பெண் மொழி' ஆகிய இரு கட்டுரைகளும் கனதியானவையும், சிந்தனையைத் தூண்டுவவையாகவும் அமைந்துள்ளன. மேமன் கவியின் கட்டுரை, அவரது வாசிப்பின் வளத்தைப் புலப்படுத்துவதுடன், கவிதைத் தொகுதியின் குறை நிறைகளை அலசுவதுடன், இன்றைய பெண் கவிஞர்களின் படைப்புக்களை நெறிப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளது. சந்திரகாந்தாவின் கட்டுரை பின் நவீனத்துவம், பெண் மொழி என்பன வற்றின் சிறப்புகளைக் கூறியுள்ளதுடன், அவை ஏற்படுத்தக் கூடிய எதிர்விளைவுகளையும் சுட்டி நிற்கிறது. ஏனைய கட்டுரைகளில் கெகிறாவ ஸுலஹா மொழி பெயர்த்துள்ள ரசல் பிறீட்மனின் 'குருடர்களின் வெளிச்சம்' எமக்கு ஒரு புதிய உலகை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. ஒரு கட்டுரையைச் சுவாரஸ்யமாக வடித்துள்ளமையும், சிறப்பு அம்சம். அடுத்து, அந்தனி ஜீவாவின் இலங்கைப் பெண் எழுத்தாளர்கள் தொடர்பான கட்டுரை பல தகவல்களைத் தருகின்றது. எனினும், மட்டுப் படுத்தப்படாவிடில் அவரால் வெளியிடப்பட்ட, தொகுதியில் இடம் பெற்ற கதாசிரியர்களுடன் நிற்கிறது. பெண்ணிய எழுத்துக்கள் வீச்சுப் பெற்ற காலகட்டத்தை இன்னொரு கட்டுரையில் அவர் எழுதலாம். சிவசேகரத்தின் கவிதைகள் பற்றிய செ. யோகராசாவின் கட்டுரை, சிவசேகரத்தின் வெட்டு முகத்தைத் தரிசிக்க வைக்கிறது. ந. இரவீந்திரனின் 'தமிழகத்தில் வீறு கொண்டு எழும் மார்க்சியம்' ஒரு உணர்வுப் பரிமாணம். கட்டுரையில் தமிழகத்தில் எழுச்சியுறும் மார்க்சியம் பற்றி

ஆதாரபூர்வமாக வரைந்துள்ளார். பின் நவீனத்துவ மார்க்சிய அம்சங்களை அலசி விமர்சித்துள்ளமை பாராட்டத்தக்கதாகும். அரசியலாளர்களின் பார்வைக் குறிப்பும், நியாயமான சுட்டுதலே.

அடுத்து மல்லிகையில் தொடராக வரும் நாச்சியாதீவு பர்வீனின் 'பேனாவால் பேசுகிறேன்' இம்முறையும் சுத்தம் பற்றிப் பேசுகிறது. உடப்புர் வீரசொக்கனின் 'தமிழரின் தனித்துவத்தை' பேணும் உடப்பின் கலா சார, பண்பாட்டு விழுமியங்கள்' கட்டுரை நாம் அதிகம் அறியாத தமிழ் காக்கும், தமிழ்ப் பிரதேசமொன்றை தரிசனமாக்கி ருது. புத்தக வெளியீடு, விநியோகம், விற்பனை பற்றித் திக்குவல்லைக் கமால் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தீர்க்கப் படாத பிரச்சனைகளில் ஒன்றாகவே இவ் விடயமும் இழுபடுகின்றது. பத்மா சோமகாந்தன் தனது இளவயது இலக்கிய அநுபவம் பற்றி 'வெறி அரங்கேறியது' மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கே. எஸ். சிவகுமாரன் திரு வனந்தபுரத்தையும், சினிமாவையும் தரிசிக்க வைக்கும் அதேவேளை, அந்தனி ஜீவா சென்னையையும், ஜெயகாந்தனையும் நினைவூட்டுகிறார்.

மல்லிகை ஜீவாவின் மேடைப் பேச்சுக் களும், பேட்டிகளும் பல சமயங்களில் பரபர்ப்பை ஏற்படுத்துவதுண்டு. லங்காதீப பேட்டியில், தெற்கின் ஆட்சியாளர்கள் மட்டுமல்ல, இலக்கியவாதிகள் கூட, எம்மை ஏமாற்றிவிட்டார்கள், என்ற கருத்தை ஜீவா கூற, அடுத்த வாரமே பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் குணசேன விதான அதற்குத் தன் மறுப்பைத் தெரிவித்திருந்தார். ஜீவாவின் பேட்டியும், குணசேன விதானவின் பதிலும், திக்குவல்லை ஸப்பானால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, ஆண்டு மலரில் பிரசுரமாகியுள்ளது. ஜீவாவின் கருத்து அவரது தனிப்பட்ட கருத்து மாத்திரமன்று. இதுவே தமிழ் மக்களின் கருத்தாகவும் இருக்கின்றது. குணசேன விதான குறிப்பிட்டுள்ளது போல, சில விதிவிலக்குகள் இருக்கலாம். அண்மை

யில் சூரிய வட்டத்தினர் ஒழுங்கு செய்த, தமிழ், சிங்கள எழுத்தாளர்கள் ஒன்று கூடல் போல், எனினும், தமிழ் மக்களின் நிலையை வெகு சில சிங்கள எழுத்தாளர்களே புரிந்து கொண்டுள்ளார்கள். விதானவின் பதிலில் கூட, போராளிகளைப் பயங்கரவாதி என்று குறிப்பிட்டுள்ளமையை இதற்கு ஒரு உதாரணமாகக் கூறலாம். போராளிகள் பயங்கரவாதச் செயல்களில் ஈடுபடுவதில்லை என்று நான் கூற வரவில்லை. அதற்கான காரணிகளையும், அரசு பயங்கரவாதத்தினையும் அவர்கள் கண்டு கொள்ளவே இல்லை.

ஆண்டு மலர்க் கவிதைகளில் போதாமை தெரிகிறது. பின்னிணைப்புக் கவிதைகள் மூன்றும், விமர்சனக் கட்டுரைகளில் வந்த கவிதைகளும் ஏற்படுத்திய எதிர்வினை, மலர்க் கவிதைகள் ஏற்படுத்தத் தவறிய போதிலும், முற்றிலும் தரம் தாழ்ந்தவையுமல்ல. ஸ்ரீபிரசாந்தனின் கவிதை மரபுப் பிரியர்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறது. முத்து மீரானின் கவிதையில் கனதி இருப்பினும், கவித்துவம் குன்றியுள்ளது. மல்லிகாவின் 'மீண்டும் அங்கிருந்தேன்' கவையாக இருந்தது. கனவு மெய்ப்படும் என்றிருக்கையில், முடிவு கனவாகப் போனது கவையாக உள்ளது. லுணுகலை ஹஸீனாவின் 'அம்மா வந்துவிடேன்' நியாயமான ஆதங்கம் தான். 'சிருஷ்டி' என்ற பத்மநாதன் மொழியாக்கம் செய்த கவிதை, மொழி மாற்றம் செய்யப் பட்ட போது, அதன் கவித்தும் குன்றியதா? சோ. பா. வின் சொந்தக் கவிதைகளில் கண்ட கவித்துவம் தொலைந்து போயிருந்தது. கெகிறாவ ஸுலஹா, தாமரைச் செல்வி போன்ற சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் கவிதையில் சறுக்கியுள்ளமை தெரிகிறது. எதிர்காலத்தில் வளமான படைப்புக்களை எதிர்பார்க்கலாம். திலகபாமாவின் கவிதைகள் சற்று ஆறுதலளிக்கின்றன.

இம்முறை மல்லிகை ஆண்டு மலர் சிறுகதை சிறப்பு மலர் போல, பல சிறுகதைகளைத் தாங்கி வந்திருக்கின்றன. தெனியான், சட்டநாதன், சுதாராஜ், ச. முருகானந்தன்

தன், பஷீர், ஆபீன், கலாமணி, தில்லை நடராஜா, தெளிவத்தை ஜோசப் போன்ற சிறுகதை மன்னர்களோடு, ஆனந்தி, பரன், வசந்தி முதலானோரும், எழுத்தாளர் பால சிங்கம், மற்றும் புதியவர்களான பிரமிளா, சாந்தகுமாரி போன்றோரும் சிறு கதைகள் எழுதியுள்ளனர்.

க. சட்டநாதன், சதாராஜ், கலாமணி, ச. முருகானந்தன், ஜோசப் ஆகியோரது, எழுத்துச் சுவையாக வடிக்கப்பட்டிருந்தது. சட்டநாதன் ஒரு சாதாரண காதல் கதையை, இவ்வளவு அழகாகவும், வித்தியா சமாகவும் எழுத முடியுமா? என வியக்க வைக்கிறார்! யதார்த்தமான ஆழமான காதல் வெளிப்பாடு. சதாராஜ் முதுமையையும், மரணத்தின் வரலையும் சமகால யதார்த்தத்தையும், கதைக்கே உரிய பாணியில் கதையாக்கியுள்ளார். கலாமணியின் 'புவனேஸ்வரி' சிறுகதையில் பாசம், ஊடல் என் பனவற்றை, ஒரு சிறு சம்பவத்தை வைத்து அழகாகக் கதை வடித்துள்ளார். குறிப்பிட்ட மூன்று சிறப்பாக எழுதப்பட்ட கதைகளிலும், இல்லாத ஒரு நல்ல கருவை ச. முருகானந்தனின் 'மனிதம் இன்னும் மரித்திடவில்லை' கதையில் காண முடிகிறது. அழகாகச் செதுக்கப்பட்டிருந்த போதும், இன்றைய நிலையில் யதார்த்தமற்ற, அசாத்தியமான விடயமாகவே இக்கதை உள்ளது. சிறைச் சாலைக் கொடுமைகள் பதிவாக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு சிறிய விடயத்தையும், சுவையான கதையாக வடிக்க முடியும் என்பதை தெளிவத்தை யோசப்பின் கதையிலும், தில்லை நடராசாவின் கதையிலும் காண முடிகிறது. உதவாக்கரையின் உதவிக்கரமும், உயிரற்ற மரங்களின் உயிர்ப்பான விடயங்களும், சமகாலத்துடனான வர்ணனைகளும் சிறப்பாக உள்ளன.

தெனியான் இம்மலித் தனது வழமைக்கு மாறான விதத்தில், ஒரு சிறுகதையை வடித்துள்ளார். சாதாரண கதைதான் எனினும், பண்பட்ட எழுத்தைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

மா. பாலசிங்கத்தின் கதையில், அடையாள அட்டை உயிரை விட, முக்கியமாகப் போய் விட்டதையும், அது ஏற்படுத்தும் பதட்டத்தையும் இயல்பாக எழுதியுள்ளார். ஆபீனின் 'இராசநாயகம் மாஸ்டர்' பழைய சேவை மனப்பான்மையுள்ள ஆசிரியர்களை நினைவு கூர்வதுடன், இன்றைய மலையகக் கல்வி வளர்ச்சி முயற்சிகளிடையே ஏற்பட்டுள்ள, சில பின்னடைவுகளையும் சுட்டி நிற்கிறது. பரனின் தொடரில் வரும் இம்முறைக் கதை சற்று வித்தியாசமான பார்வை. வசந்தி தயாபரனின் 'கனவு மெய்ப்பட' வெறும் கனவுதானோ? யதார்த்தமாகச் சாத்தியமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. சுவையாக எழுதியுள்ளார். பஷீரின் 'வதை' உண்மைக் கதையை எழுதியுள்ளார். முடிவில் வரும் கவிதை பொருத்தமாக உள்ளது. சாந்தகுமாரியின் கதை சாதாரணமான ஒன்று. பிரமிளாவின் 'செல்லாயிக்குழி' தேறியுள்ளார். "எல்லாமே சரிதான்- பழத்தில் பாதி கொடுத்துச் சாப்பிட்டிருக்கலாமோ?" என்கிற இடம் ஜோர். ஆனந்தியின் சிறுகதை, நிஜ உலகைத் தரிசிக்க வைக்கிறது. எழுத்தோட்டத்தில் ஏதோ ஒரு இடறல். போதனம் தெரிகிறது. போலிகளைத் தோலுரித்துக் காட்டியுள்ளமை சிறப்பு.

மலரை வாசித்து முடித்த போது, ஒரு மனநிறைவு ஏற்படுகிறது. பிரமிப்பும் ஏற்படுகிறது! இன்றைய வாழ்வில் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத சினிமா பற்றிய விரிவான கட்டுரை ஒன்று இடம் பெற்றிருக்கலாம், எனத் தோன்றுகிறது. கே. எஸ். சுருக்கமாகவே கட்டுரையை முடித்து விட்டார்.

ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, ஐம்பதாவது மலரையும் தான் வெளியிடுவேன்! என்று, கூறியமை அவரது தன்னம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது. பேராசை அல்ல. அது பேராசையாக இருந்தால் கூடத் தப்பில்லை. நியாய பூர்வமான ஆசைதான். மல்லிகை வாசகர்களுக்கு அது பெரு விருப்புத்தான். அவர் திடகாத்திரமாகவும், உடல் நலத்துடனும், செயற்படக் கூடியவராகவும் 50வது மலர் வரை வாழ வேண்டும் என்பதே எமது வேண்டவா.

- ஓர் ஓர் ஓர்

யாரிடம் போய்ச் சொல்லி
அது?

யார் செய்த கழ்ச்சியிது?
யாரிடம் போய்ச் சொல்லுவது?
யாழ் மண்ணின் வீழ்ச்சியினை
யாரிடம் போய்ச் சொல்லுவது?
கனவுகளைக் காணவில்லை
கண்ணிரண்டில் கண்ணீர் மழை
இடம் பெயர்ந்த நாள் முதலாய்
இம்மியளவும் உறக்கமில்லை
உடையிழந்தோம் உறைவிடமிழந்தோம்
உயிர் சுமந்து உணர்விழந்தோம்
உறவிழந்தோம் உணர்விழந்தோம்
உடன் பிறந்தோர் பலரிழந்தோம்

புயலழித்த பூவனமாய்
புலம் பெயர்ந்தோர் நாமானோம்
உதிர்ந்து விட்ட பூவினிலே
உறைந்து போன தேனானோம்
நிலம், வீழ் பிளந்தம்மா
நூலகமும் எரிந்ததம்மா
பள்ளிகளும் கோயில்களும்
பாழ்நிலமாய்ப் போனதம்மா!
காந்தடங்கள் பதிந்த இடம்
கண்ணிரெழுவில் புதைந்ததம்மா
கனிமரங்கள் துளிர்த்த இடம்
கல்லறையாய் போனதம்மா
சிங்கொன்றும் இங்கொன்றாய்
உறவிவல்லாம் தொலைந்ததம்மா
நீம்மதியின் நிழல் இழந்து
நெடும் பயணம் தொடர்ந்ததம்மா
சிகதி என்ற பெயர் எமக்கு
சிறிமுகமாய் ஆனதம்மா
பனிமழையில் நனைந்த வாழ்க்கை
எரிமலையாய்ப் போனதம்மா
யார் செய்த கழ்ச்சியிது?
யாரிடம் போய்ச் சொல்லுவது?
யாழ் மண்ணின் வீழ்ச்சியினை
யாரிடம் போய்ச் சொல்லுவது?

?

ஞான்து ஞானகருகம், ஞானபுது ஞானகருகம் [கனடா, கியூபா, இங்கிலாந்து, தமிழ்நாடு]

- முருகபூத

“எதிர்பாராத நிகழ்வுகளின் சங்கமம் தான் வாழ்க்கை” என்று அடிக்கடி பேசியும், எழுதியும் வந்திருக்கின்றேன்.

கடந்த 2007/2008 கோடை விடுமுறையில் (டிசம்பர் இறுதி முதல் ஜனவரி முழு மாதமும்) கனடா, கியூபா, இங்கிலாந்து, தமிழ்நாடு..... என்று இலக்கிய யாத்திரை புறப்பட்டேன்.

தமிழ்நாட்டிற்கு 1984, 1990 ஆம் ஆண்டுகளில் சென்று வந்த அநுபவம் உண்டு. ஆனால், ஏனைய மூன்று நாடுகளுக்கும் இதுதான் முதல் பயணம்.

இந்தப் பயணத்துக்கு நிறையக் காரணங்கள் இருந்தன. ‘காரணம் இன்றிக் காரியம் இல்லை’ - என்பார்கள். நானும் சில காரியங்களைச் சாதிப்பதற்கு இந்தப் பயணத்தைக் காரணமாக்கினேன்.

“எனது எல்லையை விட்டு நகரமாட்டேன்” என்று, ஒரு காலத்தில் பத்திரிகையாளர் கார்மேகத்திடம் சொன்ன ஜெயகாந்தன், பின்னாளில் ரஷ்யாவுக்கும், அமெரிக்காவுக்கும் போய் வந்தார். அவருக்குக் கியூபாவுக்கும் போய் வரவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்ததாக, இங்கு அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் எழுத்தாளரும் ‘உதயம்’ மாத இதழ் ஆசிரியருமான டொக்டர் நடேசன் என்னிடம் சொன்னார்.

ஜெயகாந்தனும் எம்முடன் இணைவதாக இருந்தால், இந்தக் கோடை விடுமுறையில் பயணிப்போம் எனச் சொன்னேன்.

ஆனால், ஜெயகாந்தனை அழைத்து வரவிருந்த நண்பர்களுக்கு விடுமுறை கிடைக்கவில்லை.

இதற்கிடையில், நடேசனின் புதிய நாவல் ‘உனையே மயல் கொண்டு’ சென்னையில் மித்ர வெளியீடாக வந்துவிட்டது.

கனடாவில் நடேசனின் தம்பி சபேசனும் மற்றும், நண்பர்களும் குறிப்பிட்ட நாவலை கனடாவில் வெளியிட நாள் குறித்துவிட்டனர்.

நாமிருவரும் புறப்பட்டோம். நாம் வசிக்கும் மெல்பேரிலிருந்து கனடாவுக்கு நேரடியாக விமானப் போக்கு வரத்து இல்லை.

சுமார், 900 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் சிட்னியிலிருந்து தான் ‘ஏயர் கனடா’ விமானச் சேவை ஆரம்பிக்கிறது. அதுவும் ஒரு வகையில் பயன்தான்.

இதயச் சிகிச்சைக்குப் பின்பு, ஓய்வு எடுத்துள்ள கவிஞர் அம்பியையும், காலில் சத்திர சிகிச்சைக்குள்ளான எஸ். பொ. வின் மனைவியையும் ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு, கனடா புறப்படலாம் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தோம்.

திட்டமிட்டவாறு, 2007 டிசம்பர் 22 ஆம் திகதி இரவு உள்ளூர் விமான சேவையில் சிட்னி சென்றோம். அம்பி மகன் திருக்குமார் எங்களை அழைத்துச் சென்றார்.

அம்பி உற்சாகமாக எங்களை வரவேற்றார். இரவுப் பொழுது அவருடன் கழிந்தது. மறுநாள் எஸ். பொ. விடம் சென்றோம். அவரது மகன் டொக்டர் அநுரா அழைத்துச் சென்றார்.

எனது இலக்கிய வாழ்வில், எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறு என்னவென்றால், நான் நேசித்த எழுத்தாளர்களின் குடும்ப அங்கத்தவர்களின் சகோதரத்துவமான வாஞ்சை கிட்டியதுதான்.

“எழுத்தாளர்களின் பிள்ளைகள் யாவருமே எங்களது பிள்ளைகள் தான்” எனச் சொல்வதிலும் பெருமிதம் உண்டு.

அநுரா சிட்னி விமான நிலையத்திற்கு எம்மை வழியனுப்ப வந்தார். மல்லிகை ஜீவா அடிக்கடி சொல்வார்: “எஸ். பொ. வின் மகத்தான படைப்பு அநுரா” என்று.

தமிழ் நாட்டில் இன்று ‘மித்ர’ பதிப்பகம் வேருன்றி பல புத்தகங்களை செம்மையாக வெளியிடுகின்றதென்றால், அதற்கு அநுரா

தான் முக்கிய காரணம். எஸ். பொ. வின் உழைப்புக்கு உந்து சக்தியாக விளங்குபவர் அநுரா.

சிட்னி விமான நிலையத்தில் எதிர் பாராத நிகழ்வு. கனடாவுக்கு விமானம் ஏறிய பயணிகள் இறக்கப்பட்டார்கள். முதலில் மூன்று மணிநேரம் தாமதம் என்றார்கள். தங்கியிருந்தோம்.

பிறகு 24 மணி நேரம் தாமதம் என்றார்கள். சலிப்புடன், விமான சேவை நிர்வாகம் ஒழுங்கு செய்து தந்திருந்த ஹோட்டலில் காத்திருந்தோம்.

சுமார் 20 மணிநேரம் வித்தியாசத்தில், நாமும், கனடா வாசிகளும் காலத்தை ஓட்டுகின்றோம். டிசம்பர் 22 புறப்பட்டு, அதே நாளில் அங்கே சென்று விடலாம், என நம்பியிருந்த நாம்- 23 இல் புறப்பட்டு அதே நாளில் அங்கு சென்றடைந்தோம்.

ஈழத்தமிழ் மக்கள் புலம் பெயர்ந்துள்ள உலக நாடுகளில் கனடாதான் முன்னணி வகிக்கின்றது. பத்துக்கும் மேற்பட்ட செய்தி, விளம்பரத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், ஏறக்குறைய பத்துத் தமிழ் வானொலிகள், 24 மணி நேரத் தொலைக்காட்சி சேவைகள்.

கனடா வாழ் ஈழத்தமிழ் மக்களின் வாழ்வுக் கோலங்களைச் சிறிய கட்டுரையில் சித்திரிக்க முடியாது.

எனது பயணத்தின் நோக்கமே, அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கலை, இலக்கிய வாதிகளையும், பத்திரிகையாளர்களையும், ஊடகவியலாளர்களையும் சந்திப்பதாக அமைந்திருந்தது.

என்னுடன் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு ஸ்ரீகேசரியில் பணியாற்றிய நண்பன் வர்ணன்

வீடே எனது இரண்டு வார காலத் தங்கு மடமாகியது. இவரது மனைவி சரோ- இலங்கையில் பதுளையில் ஆசிரியையாக பணியாற்றியவர். எழுத்தார்வமும், வானொலி ஊடக அநுபவமும் மிக்கவர்.

நான் இவர்களது வீட்டை அடைந்த நாள் முதல், அவர்களது தொலைபேசி ஓயாமல் இயங்கியது.

கனடாவில்
சியாமளா, நவம், முருகபூபதி, பிரேம்ஜி

நாவுக்கரசு, வேலணை வீரசிங்கம், ஆத்மன், ஜயகரன், சபேசன், வீரகேசரி முன்னாள் பிரதம ஆசிரியர் க. சிவப்பிரகாசம், விநியோக, விளம்பர முகாமையாளர் து. சிவப்பிரகாசம், மூர்த்தி, கதிர். துரைசிங்கம், கிருஷ்ணலிங்கம், 'சிந்தனைப் பூக்கள்' பத்மநாதன், செழியன்..... இப்படிப் பலரையும் சந்திப்பதற்கும், கடந்து போன வசந்த காலத்தை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கும் இந்தக் கனடாப் பயணம் உதவியது.

செந்தாரகை துளசிகாமணி, யோகா பாலச்சந்திரன், அ. முத்துலிங்கம் ஆகியோருடன் தொலைபேசியில் தான் உரையாட முடிந்தது. முத்துலிங்கம் அமெரிக்காவிலிருந்து புதுவருடப் பிறப்பன்று வாழ்த்துக் கூறிப் பேசினார். யோகா நீண்ட நேரம் உரையாடிச் சந்திக்க முடியாத தொலைவில் இருப்பதாகச் சொன்னார்.

டானியல் மகன் புரட்சிதாஸன் இல்லத்துக்கும் சென்று வந்தேன். 'பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ?' என்ற வார்த்தைகள் அநுபவத்தில்தான் பிறந்துள்ளது. அநுபவம் சிறந்த பள்ளிக்கூடம் என்பதை இலக்கியப் பயணங்களில் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கனடாவில்
டொக்டர் நடேசன், பூரணி மகாலிங்கம், சுமதி ரூபன், முருகபூபதி, உட்பட இலக்கிய ஆர்வலர்கள்.

எங்குமே எமது எழுத்தாளர்கள், இலக்கியவாதிகள் துருவங்களாகவே இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பல நண்பர்களின் வீடுகளில் நடந்த கிறிஸ்துமஸ், புத்தா

ண்டு விருந்துகளில் காரசாரமான இலக்கிய விவாதங்கள் நடந்தன.

இந்த இலக்கிய விவாதத்தின் அடிச்சரடாக புலப்படுவது அரசியல் தான்.

நண்பர் நடேசனின் 'உணையே மயல் கொண்டு' நாவல் ஸ்காப்ரோ சிலிக் சென்டரில் பூரணி மகாலிங்கம் தலைமையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

நானும், சுமதி ரூபனும், நாடக எழுத்தாளர் ஜயகரனும் உரையாற்றினோம். இந்த நாவலுக்கு அணிந்துரை எழுதியிருப்பவர்கள், லண்டனில் வதியும் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், சென்னையிலிருந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கும்- எஸ். ராமகிருஷ்ணன் ஆகியோர்.

பாலியல் தொடர்பான மனப் பிறழ்வுகளைச் சித்திரிக்கும், இந்நாவல் குறித்து விவாதங்கள் முன் வைக்கப்பட்டன.

விமர்சகர்கள், போதகர்களாக மாறிவிடும் சூழ்நிலையில், படைப்பாளியின் எழுத்து தர்மசங்கடங்களை எதிர்நோக்கும் என்பதை இந்நாவல் அறிமுகக் கூட்டத்தில் புரிந்து கொண்டேன்.

அந்தக் கூட்டத்தில் "கனடா எப்படி இருக்கிறது?" என்று என்னைக் கேட்டார்கள்.

ஏ. பி. நாகராஜன் எடுத்த புராணப் படங்களில் காண்பிக்கப்படும் தேலோகம் போல் இருப்பதாகச் சொன்னேன்.

வெள்ளைப் பஞ்சப் பொதிகள் போர்த்தப் பட்டது போன்று, கனடா வீடுகளையும், வீதிகளையும், வாகனங்களையும் பனி மூடியிருப்பதை வர்ணிக்க அந்தத் திரைப் படக் காட்சிகள் தான் உதவின.

தண்ணீர் மழை, ஆலங்கட்டி மழை பார்த்திருக்கின்றேன். பனி மழையைக் கனடாவில் தான் ரசித்தேன். பனிக்குள் நெருப்பாக அம் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கனடா வானொலி, தொலைக்காட்சிப் பேட்டிகளின் முடிவில் ஒரு மாமூல் கேள்வி கேட்கப்படும். பெரும்பாலும், வெளியிலிருந்து வருபவர்களிடம் மறந்து விடாமல் கேட்பார்கள்.

என்னிடமும் கேட்டார்கள்.

"விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்பத்தினால், உலகம் சுருங்குகின்றது. அதற்காக, நாடும் சுருங்காமல், மனதை விசாலப்படுத்துவோம்" என்றேன்.

நண்பர் வர்ணனின் வீட்டிலிருந்து காசையில் புறப்பட்டால், வீடு திரும்புவதற்கு நடுசாமம் 'கடந்து விடும். காலை உணவு ஓரிடத்தில். பகல் உணவு இன்னுமோரிடத்தில்..... இரவுணவு மற்றோரிடத்தில். மாத்திரைகளுடன் ஓய்வின்றி ஓடித் திரிந்தேன். பனி மழை, பனிப் புகார் எப்படியிருந்த போதிலும், மக்கள் அங்கே இயங்கிக் கொண்டபடியே இருந்தார்கள்.

ஐந்து ஏரிகள் சங்கமமாகிப் பேரோசையுடன் மக்களைப் பரவசப்படுத்தும் 'நயாகரா' நீர்வீழ்ச்சியைக் கனடா எல்லைக்குள்ளிருந்து ரசித்தவாறே, அமெரிக்காவின் எல்லையையும், அந்தக் கண்டத்தின் கட்டிடங்களையும் பார்க்க முடிந்தது. கனடாத் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம், அதன் தலைவர் லோகேந்திரலிங்கம் தலைமையில் எனக்கும், வேலணை வீரசிங்கம் தம்பதியருக்கும் ஒரு வரவேற்புக் கூட்டமும், இராப்போசன் விருந்தும் ஒழுங்கு செய்திருந்தது. பல

இலக்கிய ஆர்வலர்களை இங்கு சந்தித்
தேன்.

கனடாவில் இயங்கும் பத்திரிகை,
வானொலி, தொலைக்காட்சி ஊடகங்களில்
பணியாற்றும் பலர் ஏற்கனவே, இலங்கை
யில் ஊடகங்களில் வேலை செய்த
அநுபவம் மிக்கவர்கள்.

உள்ளார்ந்த கலை இலக்கிய, ஊடக
ஆற்றல் மிக்கவர்கள். பூமி பந்தின் எந்தப்
பாகத்திற்குச் சென்றாலும், அங்கும் தமது
ஆற்றல்களை ஏதோவொரு வகையில்
வெளிப்படுத்திக் கொண்டு தானிருப்பார்கள்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்
திலும், ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சிச்
சேவையிலும், முன்னர் பணியாற்றிய பி.
விக்னேஸ்வரனுடனும், வி. என். மதிய
முகனுடனும் தொலைபேசியில் தான் உரை
யாற்ற முடிந்தது. நேரில் சந்திக்க முடிய
வில்லை. அவர்களும் ஓய்வின்றி இயங்கு
கிறார்கள். நானும் ஓய்வின்றி ஓடித் திரிந்
தேன். நேரமும் பஞ்சமாகியது.

அவர்கள் முக்கிய பதவிகளில் இருக்
கும், தொலைக்காட்சி சேவையில் எனது
நேர்காணலை எப்படியும் ஒளிபரப்பாக்கிவிட
வேண்டும் என்ற ஆவலில் இருந்தவர்,
எனது நீண்ட கால நண்பர் வி. என். மதிய
முகன். இலங்கை வானொலியில் தனது
'சங்கநாதம்' நிகழ்ச்சியூடாக, என்னை
அறிமுகப்படுத்தியவர் மதியமுகன்.

அவரது வேண்டுகோளை- ஒரு நாள்
இரவு 9.30 மணிக்குத்தான், அந்தக் கலை
யகத்துக்குச் சென்று நிறைவேற்ற முடிந்
தது. 'ஆத்மன்' என்னைப் பேட்டி கண்டார்.
நண்பர் லேகேந்திரலிங்கமும், மற்றுமொரு
தொலைக்காட்சிக்காக அழைத்துச் சென்று
கேள்வி கேட்டுப் பதில்களைப் பெற்றார்.

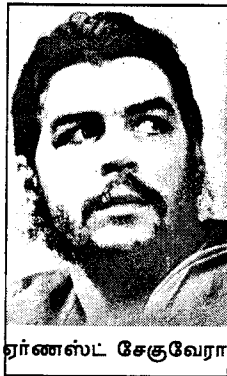
கனடா- தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்
தாபனம் (CTBC) நடத்தும் வானொலிச்

சேவையில், சுமார் 45 நிமிடங்கள் நேரடி
யாக எனது பேட்டி ஒலிபரப்பாகியது. அந்த
பேட்டி மறு ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டதாக
அறிந்தேன். கிருஷ்ணலிங்கம் பேட்டி கண்
டார். கனடா, 'கீதவாணி'யும் ஒரிரவு சுமார்
அரை மணிநேரம் எனது நேர்காணலை
நேரடியாக ஒலிபரப்பியது. இந்த ஊடகங்
களினூடாக, இன்றைய இலக்கிய நோக்கு
கள் குறித்து எனது அறிவுக்குட்பட்ட தகவல்
களைச் சொன்னேன்.

பெரும்பாலான நேர்காணல்களில்
மல்லிகை, ஞானம் இதழ்கள் குறித்து பல
கருத்துக்களை சொல்ல நேர்ந்தது.

கியூபா

1985 ஆம் ஆண்டு- சோவியத் ரஷ்யா
யில், மேதை லெனினின் பொன்னுடலை
நேரில் பார்த்து பரவசமடைந்திருந்த நான்-
கியூபா புரட்சியின் போது, பிடல் காஸ்ட்
ரோஷுடன் இணைந்து போராடி, பின்னர்-
காஸ்ட்ரோவின் அரசில் அமைச்சராகவும்
பதவி வகித்து- பொலிவியா மக்களுக்கு விடு
தலை பெற்றுக் கொடுக்கச் சென்ற
விடத்தில், கொல்லப்பட்ட சேகுவேராவின்
கல்லறையையும் பார்க்க வேண்டுமென்று
நீண்ட நாட்கள் காத்திருந்தேன்.

ஏர்ணஸ்ட் சேகுவேரா

எனது நீண்ட
நாள் விருப்பமும்,
இந்தப் பயணத்தில்
நிறைவெய்தியது.

பொருளாதாரத்
தடைக்குள்ளான
போதும், காஸ்ட்
ரோவைப்
போன்ற
உறுதியுடன்
திருமும்
கியூபாவின்
தலைநகரம்

ஹவானாவில் இறங்கியதும், மொழிப்
பிரச்சனையை எதிர்நோக்க
வேண்டியிருந்தது. பெரும்பாலான கியூபா
மக்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. அவர்
களின் ஸ்பானிஷ் மொழியைப் புரிந்து
கொள்ள முடியாமல், நான்கு நாட்களை
அங்கு கடத்தினோம்.

ஆர்ஜென்டினாவில் பிறந்த ஏர்ணஸ்ட்
சேகுவேரா, கியூபா புரட்சிக்கு உதவிய
மைக்காகக் காஸ்ட்ரோவிடமிருந்து 1959
ஆம் ஆண்டு கௌரவ பிரஜாவுரிமையைப்
பெற்றுக் கொண்டார்.

'சாந்தா கிளாரா' என்ற பிரதேசத்தில்
பிரம்மாண்டமாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள
சேகுவேரா நினைவில்லத்தின் உச்சியில்
அவரது கம்பிரமான தோற்றம் கொண்ட
உருவச் சிலையை அண்ணாந்து பார்த்தேன்.

சேகுவேராவைப் பற்றிய புகைப்படங்கள்,
அவர் கல்வி கற்ற ஆரம்பப் பாடசாலையில்
பெற்றுக் கொண்ட மாணவர் தேர்ச்சிச் சான்
றிதும், மருத்துவராகப் பணியாற்றிய பொழுது
பயன்படுத்திய உபகரணங்கள், சீருடை,
துப்பாக்கிகள், வானொலிப் பெட்டி யாவும்,
அந்த நினைவில்லத்தில், அந்தப் புரட்சியா
ளனின் வாழ்வையும், பணிகளையும் நினை
வுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறன.

பிடல் காஸ்ட்ரோவுக்கிருக்கும் மதிப்பும்
மரியாதையும், வசீகரமான புன்னகைத்
தரித்துடையவரான சேகுவேராவுக்கும் சரி
சமமாக அந்த நாட்டில் வழங்கப்படுவதை
அவதானிக்க முடிந்தது.

இங்கிலாந்து

கியூபாவிலிருந்து மீண்டும் கனடா வந்து
ஒரு நாள் தங்கியிருந்து, மீண்டும் விமானம்
ஏறினேன், லண்டன் ஹீத்ருவை நோக்கி.
பணிபுரந்த கனடாவிலிருந்து, வெய்யில்
எரிக்கும் கியூபா வந்து, மீண்டும் பணிப்
படலத்துள் பிரவேசித்து, லண்டன் குளிரை

ஸ்பரிஸிக்க பயணமான பொழுது, என்னுட
லில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த உறவி
னர்கள் துயில் கலைந்து எழுந்தனர்.

அந்த உறவினர்களில் ஒருவர் ஆஸ்த்மா.
பருவ காலமாற்றங்கள் ஏற்படுத்திய உபாதை
களுடன் லண்டனில் சில நாட்கள் கழிந்தன.

நூலகவியலாளர் என். செல்வராஜா ஒரு
இலக்கியச் சந்திப்பை எனக்காகவும்,
நண்பர் நடேசனுக்காகவும் ஒழுங்கு செய்தி
ருந்தார். ஒருநாள் மாலை தேநீர் விருந்தில்
இலக்கியம் பேசினோம். ஆனந்தராணி,
ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், தாஸ்ஸி
யஸ், மு. நித்தியானந்தன், நவஜோதி
ஜோகரட்ணம் (அகஸ்தியர் மகள்) நடா
மோகன், 'தேசம்' ஜெயபாலன், பாலசுமார்,
ஜெயக்குமார், பத்மநாப ஐயர், இளைய
அப்துல்லா, பாலேந்திரா உட்பட பலர்
கலந்து கொண்டனர்.

கலை இலக்கியவாதிகளின், கருத்து
முரண்பாடுகளை ஆரோக்கியமான திசை
யில் நகர்த்துவது எப்படி என்பது தொடர்
பாகவே, இந்த இலக்கியக் கலந்துரை
யாடலும் நகர்ந்தது. நூல் வெளியீடுகளை
சந்தைப்படுத்துவதில் நீடித்த சிக்கல்கள்,
புலம் பெயர்ந்து வாழும் எழுத்தாளர்கள்
மத்தியில் உருவாக்க முடியாதிருக்கும்
ஒருங்கிணைப்பு சம்பந்தமாகப் பலரும்
கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

அவுஸ்திரேலியாவில் நாம் வருடாந்தம்
நடத்தும், எழுத்தாளர் விழாவின் செயற்
பாடுகளை நான் விளக்க நேர்ந்தது. நடேச
னின் வாழும் சுவடுகள் (கதைகள்), வண்
ணாத்திக்குளம், உனையே மயல் கொண்டு!
ஆகிய நாவல்களும், மல்லிகைப் பந்தல்
வெளியீடாக வந்த எனது 'கங்கை மகள்'
கதைத் தொகுதியும் இச்சந்திப்பில் அறி
முகப்படுத்தப்பட்டன.

‘தீபம்’ நேர்காணல்

என். செல்வராஜா ஐ. ரி. பி. சி. வானொலிக்காகவும், நவஜோதி ‘சன்ரைஸ்’ வானொலிக்காகவும் தொலை பேசியூடாக என்னைப் பேட்டி கண்டனர்.

நண்பர் இளைய அப்துல்லா ‘தீபம்’ தொலைக்காட்சியிலும் ஒரு நேர்காணலுக்காக அழைத்திருந்தார். சுமார் ஒரு மணி நேரம் இந்த நிகழ்ச்சி நேரடியாக ஒளிபரப்பானது.

எனது இலக்கிய உலகப் பிரவேசம் முதல், புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் வரையில்- பல காத்திரமான கேள்விகளை அவர் தொடுத்தார்.

நிகழ்ச்சி நேரடியாக ஒளிபரப்பப்பட்டதனால், பல ஐரோப்பிய வாழ் நேயர்கள் உடனுக்குடன் கேள்விகளைக் கேட்டு, அந்த நிகழ்ச்சியை உற்சாகப்படுத்தினர்.

அந்தக் கலையகத்தை விட்டு வெளியே வரும்போது, இளைய அப்துல்லா- நேர்காணல் நிகழ்ச்சி பதிவு செய்யப்பட்ட DVD பிரதியொன்றை கையில் தந்து வழியனுப்பினார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், இன்றைய இலக்கியப் போக்குகள், ஈழத்து- புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்கள், முதலான பல விவகாரங்கள் இந்த நேர்காணலில் அலசப்பட்டன.

எந்தவித முன் தயாரிப்போ, ஒத்திகையோ இன்றி- சுமார் ஒரு மணி நேரம் நீடித்த ‘தீபம்’ தொலைக்காட்சி நேர்காணல் பதிவாகியுள்ள DVD பிரதியொன்றை மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கு அனுப்புவேன். இலக்கிய நண்பர்கள், ஜீவாவிடம் கேட்டுப் பெற்றுப் பார்த்து விட்டு, எனக்கு தமது கருத்துக்களை எழுதினால்;- அல்லது எனது மின்னஞ்சலுக்குத் தொடர்பு கொண்டால் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவேன்.

மல்லிகை மார்ச் 2008 38

எனது மின்னஞ்சல்:-
letchumananm@gmail.com

தமிழ் நாடு

ஜனவரி 15 ஆம் திகதி காலை லண்டனை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்னை செல்லத் தயாராகினேன்.

சென்னையில் 17 ஆம் திகதியன்று முடிவடையவிருந்த, வருடாந்தப் புத்தகக் கண்காட்சியை இந்தப் பயணத்தில் எப்படியும் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று ஏற்கனவே, திட்டம் வகுத்திருந்தேன்.

தமிழ்நாடு பதிப்பாளர் சங்கத் தலைவர் காந்தி கண்ணதாஸன் (கவியரசு கண்ணதாஸனின் புதல்வர்) எனது இனிய குடும்ப நண்பர். ஏற்கனவே, தொலைபேசி ஊடாகக் கண்காட்சியின் இறுதி நாளை அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன்.

சென்னையில் இறங்கிய மறுநாளே கண்காட்சியைப் பார்க்கப் புறப்படும் தருவாயில், நான் தங்கியிருந்த விடுதிக்கு என்னைப் பார்க்க ‘தாமரை’ இதழ் ஆசிரியர் மகேந்திரன் வந்துவிட்டார்.

எங்கள் இனிய நண்பர், கனடாவில் தற்போது வதியும் பிரேம்ஜியின் நூலொன்றை நண்பர் ‘நான்காவது பரிமாணம் நவம்’, கணினியில் பதிவு செய்து CD ஐ என்வசம் தந்துவிட்டிருந்தார். அதனைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவும், ஏற்கனவே ‘மல்லிகை’ ஊடாக எனது எழுத்துக்களைப் பார்த்திருந்த மகேந்திரன், என்னுடன் நட்புறவை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்காகவும், கண்காட்சிக்குப் புறப்படும் முன்பே ஓடோடி வந்து விட்டார்.

புழுவதற்கு இனிய தோழர் மகேந்திரனுடன், சுமார் ஒரு மணிநேரம் உரையாடிய பொழுதுதான், ஜெயகாந்தன் ‘அப்பலோ’ மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் தகவல் தெரிந்தது.

எனது பயணத் திட்டம் அன்று மாலை ராமேஸ்வரம் புறப்பட்டுப் பின்னர் மதுரை, தஞ்சாவூர் வழியாக மீண்டும் சென்னை வந்து, வேலூர் செல்வதாக இருந்தது. தமிழ்நாட்டில் நான் நின்ற இரண்டு வார காலத்துள் சுமார் ஐந்து ஆயிரம் கிலோ மீட்டர் காரிலும், ரயிலிலும், பஸ்ஸிலும் பயணம் செய்திருக்கிறேன், என்று சொன்னால் யாரும் நம்பமாட்டார்கள்!

முன்பே சொன்னது போல், காரணம் இன்றிக் காரியம் இல்லை என்பதாக எனது யாத்திரை தொடர்ந்தது.

எனது மனைவியின் தம்பி விக்னேஸ் வரன் ஒரு கவிஞர். இரண்டு நூல்கள் எழுதியவர். அவர் இயற்றிய பாடல்களுக்கு எஸ். பி. பாலசுப்பிரமணியம் உட்படப் பல பாடகர்கள் பாடி வெளிவந்த ‘இறுவட்டு’ கடந்த ஆண்டு சிங்கப்பூரில் வெளியிடப்பட்டது.

விக்னேஸ்வரன் சென்னை விமான நிலையம் வந்து என்னை அழைத்துச் சென்றார். தாமரை மகேந்திரனுடனான சந்திப்பை அடுத்து, புத்தகக் கண்காட்சிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

எனது வாழ்நாளில் எனக்குக் கிட்டிய மறக்க முடியாத அநுபவங்களில் ஒன்று இந்தப் புத்தகக் கண்காட்சி. தமிழ்நாட்டின் அனைத்துப் பதிப்பகங்களையும் ஒரிடத்தில் ஒருங்கிணைத்து வைத்திருந்தார்கள்.

மரம் வெட்டுவதற்காகத் தச்சன் தோப்புக்குள் நுழைந்த கதைதான் நினைவுக்கு வந்தது. எதனை வாங்குவது, எதனை விடுவது என்ற மலைப்பு ஒரு புறம். மாலை 4 மணிக்கு ராமேஸ்வரம் புறப்படக் கார் வந்து விடுமே என்ற அவசரம் ஒருபுறம்.

‘உயிர்மை’ பதிப்பகத்தில் மாணுஷ்ய புத்திரனை நேரில் கண்டு உரையாடினேன்.

கரிசல்காட்டு எழுத்துவேந்தன் கி. ராஜநாராயணன் சென்னையில் நிற்பதாகத் தகவல் அறிந்து அவரது நூல்களை வெளியிடும், அகரம் பதிப்பகத்தில்- என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளக் கூடிய தொலைபேசி இலக்கத்தைக் கொடுத்தேன்.

என்ன ஆச்சர்யம்.....! எமது வாகனம் செங்கல்பட்டைக் கடந்து கொண்டிருக்கும் போது, கி. ரா. தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார்.

அவரை 1984 ஆம் ஆண்டு கோவில் பட்டிக்கு அருகாமையில் ‘இடைசெவல்’ என்ற விவசாயக் கிராமத்தில் சந்தித்து நீண்ட நேரம் உரையாடியிருக்கிறேன். அந்தத் தகவல்களைப் பின்பு வீரகேசரி வாரவெளியீட்டிலும் பதிவு செய்துள்ளேன்.

அந்த நாள் ஞாபகம் நெஞ்சில் முட்ட, சுமார் 23 வருடங்களின் பின்பு கி. ரா. வுடன் தொலைபேசியில் உறவாடினேன். நான் ராமேஸ்வரம் புறப்பட்டிருக்கும் தகவலைச் சொன்னேன். அவரும், தாம் பாண்டிச் சேரிக்குச் செல்லவிருப்பதாகச் சொன்னார். சந்திக்க முயற்சிக்கிறேன் எனச் சொன்னேன். ஆனால், முடியாமல் போனது வருத்தமே.

சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டு, செங்கல்பட்டு, மதுராந்தகம், திண்டிவனம், பண்டிடடி, வடலூர், கும்பகோணம், தஞ்சாவூர், புதுக்கோட்டை, தேவகோட்டை, மண்டபம், பாம்பன், ராமேஸ்வரம்..... என்று பயணித்து, (இரவிரவாகப் பயணம்) பின்னர்- மதுரை வந்து, தஞ்சாவூர், திருவையாறு சென்று- இரண்டாம் நாள் இரவுப் பொழுதை திருவையாற்றில் கழித்தோம்.

திருவையாற்றில் நடமாடிய பொழுது தி. ஜானகிராமனின் நாவல்கள் நினைவுக்கு வந்தன. தியாகையரின் கீர்த்தனைகள் உள்ளூரணர்வில் ஊடுருவும் உணர்வு தோன்றியது.

வருடாந்தத் தியாகராஜர் உற்சவத்திற்கு

மல்லிகை மார்ச் 2008 39

அந்தச் சங்கீத நகரம் அப்பொழுது தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

திருவையாறிலிருந்து திருச்சி வழியாகச் சென்னை வந்து, இரண்டு மணி நேரத்தில்-வேலூர் செல்லத் தயாரானேன். மைத்துனரும், நண்பர்களும் ஓய்வெடுக்கச் சொன்னார்கள்.

"ம்ஹும்..... ஓய்வெடுத்தால்- பல வேலைகள் தாமதித்து விடும்"- எனச் சொல்லிவிட்டு வேலூரில்- காட்பாடி என்ற ஊருக்குக் கிளம்பினேன்.

கேரளாவில் ஆலப்புழை என்ற இடத்திற்குச் செல்லும் இரவு நேரக் கடுகதி ரயில், மல்லிகை வாசகர்களுக்கு இந்த 'ஆலப்புழை' ஞாபகத்துக்கு வரலாம். கேரள இலக்கியக் கர்த்தா தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளையின் 'செம்மீன்' நாவலின் களம் ஆலப்புழை.

திருவையாறு எனக்கு ஜானகிராமனை நினைவு படுத்தியது போன்று, ஆலப்புழை தகழியை நினைவு படுத்தியது.

காட்பாடியில் தம்பியின் இல்லத்தில் தான் ஓய்வெடுத்தேன். அதுவும் இரண்டொரு நாட்கள் தான். பின்னர் கோயம்புத்தூர், மதுரை என்று புறப்பட்டு மீண்டும் சென்னை திரும்பினேன்.

சென்னையில் 'தமிழ்ச்சி' தங்கபாண்டியன்

வட பழனியில் நண்பர் செ. கணேசலிங்கனைச் சந்தித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது, கவிஞர் தமிழ்ச்சி

தங்க பாண்டியனிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. இவர் இன்று கவனத்துக்குள்ளான கவிஞர். எஞ்சோட்டுப் பெண், வனப்பேச்சி முதலான கவிதைத் தொகுப்புகளை தந்திருப்பவர்.

சென்னை ராணி மேரி கல்லூரியில் ஆங்கில இலக்கிய விரிவுரையாளராகப் பணி யாற்றிய தமிழ்ச்சியின் இயற்பெயர் சுமதி.

அண்ணாவின் அமைச்சுரையில் அங்கம் வகித்த தங்கபாண்டியனின் புதல்வி. இவரது சகோதரர் தங்கம் தென்னரசு. தற்போது, கலைஞர் கருணாநிதியின் அமைச்சரவையில் கல்வி மந்திரி.

"தகிக்குமொரு உக்கிரத் தனிமையில் தமிழ்ச்சியின் கவிதைகள் பல கனல்கின்றன. இவை வளர் பிராயத்தினருடையது போன்று தனிமை அருபவமல்ல. உணர்வுலகினைப் புரிந்து பகிர் இயலாத கையறு நிலையால் உணரப்படும் தனிமை தமிழ்ச்சியினுடையது. பலர் கூடியிருக்கையிலும் ஒருவர் தன்னுணர்வு உணர்ந்து அறுபட்டுத் தொலைந்து போகும் மனநிலையது."

- என்று, பிரம்மராஜன் தமிழ்ச்சியைப் பற்றி 'வனப்பேச்சி' நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

சில வருடங்களுக்கு முன்பு- தமது கல்விப் பணி நிமித்தம் ஆய்வுக்காக, அவுஸ்திரேலியா வந்த சமயம் எமது இல்லத்தில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த தமிழ்ச்சியைத் 'தினக்குரல்' பத்திரிகைக்காக பேட்டி கண்ட போது, 'அப்பாவைப் போன்று, நீங்களும் அரசியலுக்குப் போவீர்களா?' எனக் கேட்டிருந்தேன்.

"தம்பி செல்லும் வாய்ப்புண்டு..... ஆனால்?....." என்று இழுத்திருந்தது ஞாபகம்.

இப்பொழுது தம்பி அமைச்சர். தமிழ்ச்சிகலைஞரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கழகத்தின் பணிகளுக்குச் சென்றுள்ளார்.

திருநெல்வேலியில் வெகு கோலாகலமாக கடந்த ஆண்டு இறுதிப் பகுதியில் நடந்த, தி. மு. க. இளைஞர் அணி மகாநாட்டை கொடியேற்றித் தொடக்கி வைத்தவர், தமிழ்ச்சி.

இவரது இல்லத்தில் நடந்த சந்திப்பில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களுக்குத் தமிழகத்தில் சந்தை வாய்ப்பின்றியிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டி விளக்கினேன். நீடிக்கும் சட்டதிட்டச் சிக்கல்களையும் சொன்னேன். ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கு, நாம் எதிர் பார்க்கும் அளவுக்கு தமிழகத்தில் அங்கீகாரம் இல்லாதிருப்பதையும் விளங்கப் படுத்தினேன்.

"எவராவது ஒருவர் சென்னையில் இருந்து அதற்காக, ஆக்கபூர்வமாகச் செய்யப் பட்டால் ஏதும் உருப்படியாகச் செய்ய முடியும்." என்றார்.

எனக்கு உடனே, எஸ். பொ., கணேசலிங்கன் ஆகியோர் மனக்கண்ணில் தோன்றினர். சொன்னேன்.

"அவர்கள் பதிப்பகம் நடத்துகிறார்கள். அவர்கள் தமது பதிப்பக வெளியீடுகளை சந்தைப்படுத்துவதில் தான், தமது நேரத்தைச் செலவிட முடியும். ஈழத்து நூல்களை இங்கு விநியோகிக்க, எவராவது பொறுப்பேற்றால்- தாமும் தன்னால் முடிந்த வரையில்- அச்செயல் திட்டத்துக்கு உதவ முடியும்" என்றார்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்பு- (கால் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு) செ. கணேசலிங்கனது

டன் இரண்டு நாட்கள் அடுத்தடுத்து, நீண்ட நேரம் உரையாடினேன். இயக்குநர் பாலுமகேந்திராவைப் பார்க்க விரும்பினேன். அவருக்கு- ஒரு புதிய படம் இயக்குவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருப்பதாகவும், அது சம்பந்தமாக வெளியூர் சென்றிருப்பதாகவும் கணேசலிங்கன் சொன்னார்.

இவரது வீட்டிலிருந்து நடந்து செல்லும் தூரத்தில் தான் பாலுமகேந்திராவின் வீடு இருக்கிறது.

ஜனவரி 30 ஆம் திகதி காலை ராஜம் கிருஷ்ணனுடன் பேசுவதற்காகத் தொலைபேசியை எடுப்பதற்கு எழுந்தேன். தங்கியிருந்த ஹோட்டல் அறைக் கதவின் கீழே அன்றைய 'தினகரன்' நாளிதழ் (தமிழ் நாட்டில் வெளியானது) என்னை எடுத்துப் பார் என்று அழைத்தது.

இலங்கையில் செ. யோகநாதன் மறைந்தார் என்ற செய்தி அதில் பிரசுரமாகியிருந்தது.

முதல் இரவு- செ. கணேசலிங்கனுடன் யோகநாதனின் 'வாழ்வும் எழுத்தும்' குறித்து நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். மறுநாள், அவரது மரணச் செய்தி அறிந்து- சற்று அதிர்ந்து போனேன்.

ராஜம் கிருஷ்ணனுக்குத் தற்போது 83 வயது. உடல் நலக்குறைவால் சற்றுத் தளர்ந்து விட்டாகவும், தாம்பரத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து திருவான்மியூரில் வசிப்பதாகவும், தமிழ்ப் புத்தகாலயம் அகிலன் கண்ணன் எனக்கு ஏற்கனவே தகவலும், முகவரியும் தந்திருந்தார்.

ராஜம் கிருஷ்ணன் 1983 முற்பகுதியில் எமது இ.மு.எ.ச. பாரதி நூற்றாண்டு விழா விற்கு வந்து கலந்து கொண்ட நான் முதல் நல்ல பழக்கம். பின்னர், 1984, 1990 இல் தமிழகம் சென்ற சமயங்களிலெல்லாம் இவரது தாம்பரம் இல்லம் சென்று அறு

சுவை உணவு அருந்தியிருக்கிறேன். இலக்கிய விருந்தில் திழைத்திருக்கிறேன்.

கலகலப்பாகப் பேசும் இயல்பு கொண்டவர். ஈழத்து மக்களிடம் அபிமானம் மிக்கவர். மண்டபம் முகாமில் அகதிகளாக ஒதுங்கிய மக்களின் கதையை 'மாணிக்கக் கங்கை'யில் சித்திரித்தவர்.

முதுமையிலும் அயராமல், 'தினமலர்' பத்திரிகையில் பத்தி எழுத்துக்கள் எழுதிக் கொண்டிருக்கும், ராஜம் கிருஷ்ணனைப் பார்க்க திருவான்மியூர் சென்றேன்.

நான் அவருடன் உரையாடிக்கொண்டிருக்கையில், எதிர்பாராத விதமாக- "முருக பூபதி..... அம்பை சென்னைக்கு வந்திருக்கிறா..... பேசப் போறீங்களா?" எனக் கேட்டார்.

"அதெற்கென்ன பேசுவோமே....." என்றேன். சிரமப்பட்டு எழுந்து (நடப்பதற்கு சிரமப்படுகிறார்) தொலைபேசியில் எண்களை அழுத்தினார்.

மறுமுனையில் அம்பை. சிறிது நேரம் உரையாடினோம்.

உலகிலே எந்தவொரு தமிழ் இதழும் பிரசுரிக்கத் தயங்கும் ஒரு சிறுகதையை அம்பை- பிரான்சிலிருந்து வெளியாகும் உயிர் நிழல் இதழில் எழுதியிருந்தார்.

அக்கதை 'கைலாசம்'.

குறிப்பிட்ட இதழையும்- கதையையும் அவுஸ்திரேலியா 'உதயம்' பத்திரிகையில் கடந்த ஆண்டு, நூலகம் பகுதியில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். இந்தத் தகவலைச் சொன்ன போது, ஆச்சரியத்துடன், "அப்படியா!..... நன்றி!..... நேரில் பார்க்க முடியாததுதான் வருத்தம்" என்றார். திலகவதியின் தொலைபேசி இலக்கத்தை யும் ராஜம் கிருஷ்ணன் தந்தார்.

பொலிஸ் இலாகாவில் உயர் பதவியில் இருந்து கொண்டு இலக்கியம் படைக்கும் திலகவதியை, ஏற்கனவே 1990 ஆம் ஆண்டு- சென்னையில் நடந்த சிவகாமியின் 'பழைய கழிதல்' நாவல் வெளியீட்டு விழாவில் சந்தித்திருக்கின்றேன். அப்பொழுது மல்லிகை ஜீவாவும் உடனிருந்தார்.

சுகவீனமுற்றிருந்த போதிலும், தமது வீட்டு பணியாளரான ஒரு மூதாட்டியிடம் சொல்லி என்னை அன்போடு உபசரித்த ராஜம் கிருஷ்ணன்- நீண்ட காலத்தின் பின்பு என்னைப் பார்த்து நெகிழ்ந்துவிட்டார்.

அன்று இரவு தமிழ்நாட்டுக்கு, விடை கொடுத்து விட்டு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு பயணிக்க வேண்டியிருந்தமையால் எனது அவசரத்தைச் சொன்னேன்.

"எத்தனையோ அலுவல்களுக்கு மத்தியில் நேரம் ஒதுக்கி என்னைப் பார்க்க வந்த தற்கு எப்படி நன்றி கூறுவது எனத் தெரியவில்லை முருகபூபதி...." எனச் சொன்ன ராஜம் கிருஷ்ணன் என் தலையைத் தொட்டு "எங்கிருந்தாலும் வாழ்க"- என வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

பல வருடங்களுக்கு முன்னர் குரும்ப சிட்டியில் இரகசிகமணி கனகசெந்தில்நாதன், எங்கள் மேமன்கவியின் தலையைத் தொட்டு ஆசிரிவதித்த காட்சிதான் என் நினைவுக்கு வந்தது.

திருவான்மியூரிலிருந்து நேரே- தி. நகரில் அமைந்துள்ள 'பாலன் இல்லம்' வந்தேன். அங்கே தாமரை மகேந்திரன் எனது வரவுக்குக் காத்திருந்தார்.

மகேந்திரன் தாமரை இதழ்களை எனக்குத் தந்து- ஜனசக்தி காரியாலயத்திற்கும் அழைத்துச் சென்று- ஆசிரிய பீடத்திலிருப்பவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அன்று அவருடன் மதிய உணவு அருந்திய பின்பு,

மாலை இருவரும் அப்பல்லோ மருத்துவ மனைக்குச் சென்றோம்.

ஜெயகாந்தன் வழக்கமான கம்பீரத்துடன் சிறிய வெண்ணிற மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு கடடிலில் அமர்ந்திருந்தார்.

எம்மைக் கண்டதும், கைசூப்பி வணங்கினார். கைகுலுக்கி என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, பேசினேன்.

1990 ஆம் ஆண்டு- ஆழ்வார் பேட்டையில் அவரது மாடி அறையில் சந்தித்து உரையாடியதை நினைவு படுத்தினேன்.

"உங்களைப் பார்க்க நான் வந்தேன் என்று, மல்லிகை ஜீவாவுக்கு சொன்னால் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவார்." என்று சொன்னது தான் தாமதம்..... "ஆமா..... ஜீவா எப்படி இருக்கிறார்?" எனக் கேட்டார் மீசையை முறுக்கியவாறே.

"உற்சாகமாக இருக்கிறார்." எனச் சொன்னேன்.

"அவருக்கு வயது எண்பத்தைத் தாண்டியிருக்குமே?" என்றார்.

"ஆம், நாளை அவுஸ்திரேலியா சென்றதும், ஜீவாவுக்கு கோல் எடுத்துச் சொல்வேன்" என்றேன்.

எங்களுக்குிடையில் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

"என்ன? நீங்கள் இலங்கை வருவேன், வருவேன் என்று சொன்னீர்கள்... வரவில்லை. சமீபத்தில் கூட உங்களை அழைக்க விருப்பதாக ஜீவா கலந்து கொண்ட கூட்டத்தில் பேசப்பட்டதாகப் பத்திரிகைச் செய்தி படித்தேன்." எனச் சொன்னதும்- ஜெயகாந்தன், "அப்படியா? சரி! அப்படியே இருக்கட்டும்....." என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

எப்பொழுதும், பல அர்த்தங்களுடன் பேசுவதில் வல்லவர் ஜெயகாந்தன்.

"ஓய்வாக இருக்கச் சொல்லி விட்டிருக்கிறார்கள். ஓய்வாகத்தான் இருக்கிறேன்" என்றார், மீண்டும் சிரிப்புடன்.

அப்பொழுது திரைப்பட நடிகரும் இயக்குநருமான பார்த்தீபன், ஜெயகாந்தனைப் பார்க்க வந்தார். அறிமுகமாகி உரையாடினோம்.

"நேற்று, கமல் வந்தார்." என்றார் ஜே. கே.

அந்த மருத்துவமனையில் ஜே. கே. இருந்த அறையில் ஒரு பதிவுப் புத்தகத்தைத் தந்தார்கள். அவரைப் பார்க்க வந்தவர்கள் அனைவரும் தமது பெயரையும்- எழுதிக் கையொப்பம் இட்டிருந்தனர். நானும், மகேந்திரனும் அதில் எங்கள் பெயர்களைப் பதிவு செய்தோம்.

இலக்கிய, அரசியல், சினிமா உலகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஜே. கே. யை வந்து பார்த்த வண்ணமிருக்கிறார்கள்.

விடைபெறும் போது, அவரது கைகளைப் பற்றி "மேலும் பல்லாண்டு நீங்கள் வாழ வேண்டும். உங்களையும் பார்த்து விட்ட மனநிறைவோடு அவுஸ்திரேலியா புறப்படுகிறேன். கியூபாவில் தான் நாம் சந்திக்க முடியவில்லை. இங்கே தமிழ் நாட்டிலாவது, சந்திக்க முடிந்தது, மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது..... மீண்டும் சந்திப்போம்" என்றேன்.

ஜெயகாந்தன் கையசைத்து விடை கொடுத்தார்.

சுமார் 40 நாட்களின் பின்பு அவுஸ்திரேலியாவில் வந்து இறங்கினேன். இந்த நாட்களில் நான் சந்தித்த மனிதர்களும், தரிசித்த காட்சிகளும் மறக்க முடியாத அநுபவங்களை என்னுள் விதைத்திருப்பதாகவே உணருகிறேன்.

பயணங்கள் மீண்டும் தொடரும்.....

வாழ்க் கூடாது வழியில் வாழ்ந்தறிந்து 'சிருகம்'

- செ. கோ. முருகானந்தன்

காமம், காமம், காமம் வேறு எதிலும், அக்கறையற்ற ஒருவன். ஒரு மனிதன் எப்படி வாழக் கூடாதோ, அப்படியாக வாழ்ந்தவன், அவன். அத்தகைய ஒருவனின் கதையை அண்மையில், திரைப் படமாகப் பார்க்கக் கிடைத்தது. கண்ணில் காணும் பெண்களை யெல்லாம் அந்த இடத்திலேயே கிடத்தி ருசித்து விட்டு, வீசி எறிந்து போகும், குரூர குணம் படைத்தவன். விபசாரிகள் முதல், இளம் பெண்கள், மற்றவன் பெண்டாட்டி, பிச்சைக்காரி வரை எங்கு கவர்ச்சி கண்டாலும் குறி வைப்பவன். அத்தோடு கோபமும், முரட்டுத் தனமும் கை கோத்துவர, நியாய அநியாயங்களை மதிக்காதவன். சொந்தப் பெண்டாட்டியோடும் வெறியோடு கூடிய காமந்தான். காதலோடு கூடிய கூடல் அவன் அறியாதது.

காமமும், வெறியும் இணைந்த பாலியல் திரைப்படம் பற்றி ஏன் எழுத வருகிறேன் என எண்ணத் தோன்றுகிறதா? அதிலும், அதிகம் விமர்சகர்கள் கண்ணில் படாத திரைப்படம் பற்றி ஏன் எழுதுகிறேன்? காரணத்தோடு தான். கிள்கிளப்புகளையும், ஆபாசங்களையும் அள்ளிக் கொட்டிப் பணப் பையை நிரப்பும் நோக்கோடு எடுக்கப்பட்ட அர்த்தமற்ற படம் இல்லை. மாறாக ஒரு முக்கிய செய்தியைச் சொல்ல வருகிறது. அதிலும், மருத்துவ ரீதியாகவும், சமூக ரீதியாகவும் அக்கறை கொள்ள வேண்டிய முக்கிய விடயம் என்பது தான் காரணம்.

காதல் புனிதமானது என்கிறார்கள். ஆனால், பெரும்பாலான காதல்கள் காமத்திற்கான ஆசாரப் பூச்சுக்கள் மட்டுமே. ஆனால், காமம் புனிதமானது என்றோ, எதிர் மாறாகக் கேவலமானது என்றோ சொல்ல முடியாது. எல்லா உயிரினங்களுக்குமே இயற்கையான உணர்வு என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. மட்டற்ற காமம், எல்லை மீறிய காமம் என்றெல்லாம் பேசுகிறார்கள். இவை அவர் இருவர் உணர்வு சார்ந்தவை இல்லையா? காமம் என்பது ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற வரையறைக்குள் நின்றாலும் சரி, அந்த எல்லையை மீறினாலும் சரி, அது இயற்கையான உணர்வு, விஞ்ஞான பூர்வமான செயல்.

இருந்த போதும், முறை தவறிய காமம் எமது சமூகம், நாகரிக விழுமியங்களுக்கு அப்பாற் பட்டது என்பதில் எந்த வித சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால், விஞ்ஞான ரீதியாகப் பார்க்கும் போது, பாதுகாப்பற்ற காமம் மட்டுமே தப்பானது. அதனால், பல ஆபத்துக்கள் காத்திருக்கும்.

இதைத் தான் இப்படம் சொல்ல முனை கிறது.

இந்தப் படத்தின் கதாநாயகனுக்கு ஒரு வனுக்கு ஒருத்தி என்ற நியதி கிடையாது. காமம் அதிலும், சமூகக் கட்டுக்களை மீறிய காமம் மட்டுமன்றி, வன்புணர்ச்சி, பாதுகாப் பற்ற புணர்ச்சி இவை எல்லாவற்றையும் தனது வாடிக்கையாகக் கொண்டவன். அதனையே, தனது ஆண்மைக்கு அழகு என்று கொள்பவன்.

பொலி காளையைப் பசவிற்கு விடும் தொழில் அப்யனாருக்கு. பொலிகாளை போலவே, தானும் பெண்களின் வேட்கை யைத் தணிப்பவன் என்ற திமிர் வேறு. இதனால், விலைமாதோடு கூடினால் கூட, அவளுக்குப் பணம் கொடுக்க மறுத்து, தான் கொடுத்த சுகத்திற்காக அவள் தான் தனக்குக் கூலி தர வேண்டும் என அடா வடித்தனம் பண்ணுகிறான். வெளி உறவுக்கு முன்னர் ஆணுறை (கொண்டோம்) அணிய மறுக்கிறான். தன் வைரம் பாய்ந்த உடம்பை நோய், நொடி அணுகாது என வீரம் பேசுகிறான்.

கிராமத்துச் சண்டியனான இவனுக்கு அழகும், துடுக்குத்தனமும் நிறைந்த அழ கம்மா மீது ஆசை வருகிறது. பணிய மறுக் கும் அவளைத் திருமணம் செய்து வழிக்குக் கொண்டு வர முயல்கிறான். முதலிரவில் பணிய மறுக்க, வன்புணர்ச்சி செய்கிறான். அழகுவாகப் பத்மப்பிரியா வருகிறார். அனா சயமாகப் பனை மரத்தில் விறுக்கென ஏறும் போதும், நுங்கு சீவும் போதும், சீண்டுப வனை ஓட ஓட விரட்டி, அரிவாளால் வெட்டும் போதும், தோழிகளோடு ஆட்டம் போடும் போதும் பாத்திரமாகவே மாறுகிறார். அது போலவே, பின்னர் புருஷனுக்காகக் கண் ணீர் வடிக்கும் போதும், கோர்ட்டு வரை

சென்று போராடும் போதும், பிணத்தைத் தான் ஒருத்தியாகத் தோளில் சுமக்கும் போதும், மனத்தில் இடம் பிடித்துக் கொள் கிறார். தான் பெற்ற பிள்ளையைத் தூக்கி எறிந்து கொல்ல முயலும் கணவனான அப்யனாரை, ஆவேசம் கொப்பளிக்க ஓங்கி உதைக்கும் காட்சியில் சுடருகிறார்.

அப்யனாராக வரும் ஆதி, ஒரு புதுமுகம். கருங்கல் போல திடமான மேனி, பனை போல நீட்டி நிமிர்ந்த நெடும் தோற்றம், நிமிர்ந்த நடை, ஆவேசமும், வன்மமும், குரூரமும் தெறிக்கும் கண்கள். கதைக் கேற்ற தேர்வு. பிற்பாதியில் நோயால் துவண்டு வாடும் போதும், தன் செய்கைகளுக்காக வருந்தும் போதும் நன்கு தேறுகிறார். உப கதையான தண்ணீர்ப் பிரச்சனை படத் தோடு பொருந்துகிறது. ஊருக்குக் குடிப் பதற்கு உகந்த தண்ணீர் இல்லாத போது, கிணறு வெட்ட ஊர் முடிவெடுக்கிறது. இவ னது நிலத்தில் தான் நல்ல தண்ணீர் இருக் கிறது, என அறிந்து கிணறு கிண்ட அனு மதி கேட்கும் போது, அலட்சியமாக விட் டெறிந்து பேசி மறுக்கிறான். ஆனால், பின் நோயுற்று மனம் திருந்திய நிலையில் தண் ணீர்ப் பஞ்சத்தைப் போக்கத் தன் நிலத்தில் இடம் தருகிறான். ஆயினும், நோயுற்றவன் நிலத்துத் தண்ணீரைக் குடித்தால் தங்களுக் கும் நோய் வருமோ? என ஊர் மக்கள் தயங்குகிறார்கள். அந்தத் தண்ணீரை ஊரார் குடிக்கிறார்களா? என்று ஆவல் பொங்க மகனைக் கேட்கும் காட்சியில் அற்புதமாக நடித்துக் கலங்க வைக்கிறார்.

உணவு போட்டுக் கொடுக்கும் போது கூட, மகனிடம் அடியும், உதையும் வாங்கும் அம்மாவாக வருபவர், பெயர் தெரியாத போதும், மனதில் நிற்கிறார்.

அய்யனார் ஒரு பிரச்சனையில் அகப் பட்டுச் சிறை செல்ல நேர்ந்த போதும், திருந்தவில்லை. மாறாகக் கஞ்சா, ஓரினப் பாலுறவு ஆகியனவும் பழக்கமாகின்றன. ஊசியால் போதை மருந்து ஏற்றுவதும், தொடர் கிறது. இறுதியில் ஆட் கொல்லி நோயான எயிட்ஸ் நோய்க்கு ஆளாகி உடல் மெலிந்து, காய்ந்து கருகிச் சருகாகிச் சிறிது சிறிதாக உதிர்கிறான். இப் பகுதி மிகச் சிறப்பாகக் காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இயக்குநர், ஒப் பனையாளர், படப் பிடிப்பாளர் அனைவரும் அர்ப்பணிப்போடு செய்துள்ளனர். என்னைப் பொறுத்த வரையில், படத்தின் பிரதான அம்சமே இது தான். அந்த மிருகத்தின் அழிவு முழுப் படத்தின் மூன்றில் ஒரு பகுதி வரையே ஓடுகிறது என்ற போதும், செய்திப் படம் போல சலிக்க வைக்கவில்லை. கதை போடும், காட்சிகளோடும் எம்மைப் பிணைத்து வைப்பதில் இயக்குநர் சாமி வெற்றி பெறு கிறார்! பாராட்டுக்குரியவர்! இவரது முதல் திரைப்படம் உயிர் என்பதையும் சொல்லி வைக்கலாம்.

இதற்கு மாறாக முன் பகுதி முழுவதும் குரூரமும், வன்மமுமே நிறைந்திருந்தன. மிருகமாக வாழ்ந்த ஒரு பாத்திரத்தின் அழிவைச் சொல்வதற்கு அதன் பின்புறமான அடாவடித்தனங்களைப் பதிவு செய்வது அவசியமானது தான். அதன் மூலமே அப் பாத்திரத்தின் குணம்சத்தை அழுத்தமாகச் சொல்ல முடியும். ஆயினும், பல தருணங் களில் நிறையவே முகம் சுளிக்கச் செய்கிறது. பல காட்சிகள் குடும்பத்தோடு இருந்து பார்க்க அஞ்சையளிக்கக் கூடியவை. ஆயினும், அந்தக் குரூரமான செய்கைகளும், அதன் விளைவான அழிவும் மனத்தில் பதிந்து விடுவதை மறுக்க முடியாதுள்ளது.

இது விடயமாக, இயக்குநர் சாமி, ஒரு நேர்காணலில் கூறிய கருத்தைப் பதிவு செய்வதும் அவசியம் என நினைக்கிறேன். “நான் எடுத்துக் கொண்ட கதைக்குச் சொல்ல வந்த விஷயத்துக்கு தேவையான

அளவில் தான் காட்சிகளை வைத்திருக்கிறேன். நான் நினைத்ததைச் சொல்லி யிருக்கிறேன். சொல்ல வந்த கருத்துக்கு வலுச் சேர்க்கும் காட்சிகளையே வைத்திருக்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் நான் சினி மாவுக்கான நேர்மையுடன் நூறு சதவிகிதம் சரியாகவே நடந்து கொண்டு, கதையைக் கையாண்டு இருக்கிறேன்” என்கிறார். மேலும், “இது குடும்பத்தினுடன் பார்க்க எடுக்கப்பட்டது அல்ல என்றே வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். வயது வந்த இளைஞர் களைக் குறி வைத்து எடுக்கப்பட்ட படம் தான். அவர்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தவே, இப்படம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களை எச்சரிக்கை செய்யவே இப் படம்.” எனவும், தெளிவு படுத்துக்கிறார்.

எம். ஆர். ராதாவின் ரத்தக் கண்ணீருக்குப் பின்னர், பிரதான பாத்திரத்தின் அழிவை மிகச் சிறப்பாகச் சித்திரித்த திரைப்படம் இது என, மதன் தன் பார்வையில் சொல்லியது உண்மையாக இருக்கும் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. ரத்தக்கண்ணீர் நான் சிறு வயதில் பார்க்காத படம். பின்னர் பார்த்த சில காட்சிகள் அதை ஏற்க வைக்கின்றன. இதைப் படத்தின் சிறப்பு என்று கொள்ளலாம். மறுபுறத்தில், இப்படத்தின் கதையின் சில பகுதிகளும், வார்ப்பும் பல தருணங் களில் அண்மையில் வந்த பருத்திவீரன் திரைப்படத்தை அப்பட்டமாக ரூபகப்படுத்தவது முக்கிய குறையாகப் படுகிறது. ‘குந்த வெச்ச குமரிப் பொண்ணு.....’ பாடல் அச்சொட்பாகப் பருத்திவீரன் காட்சி போலவே இருக்கிறது.

பம்புசெட் பம்புசெட் எனப் பட்டப் பெயர் சூட்டப்படும் அழகுவிரு அந்தப் படம் ஏன் வந்ததென்பதை இறுதி வரை ஆவலைத் தூண்டிச் செல்கிறார் நெறியாளர். இறுதியில் அதை அறியும் போது, இவ்வளவு தானா? என எண்ண வைத்தாலும், மென் சிரிப்போடு ரசிக்கவும் முடிகிறது.

இன்று உலகளாவிய ரீதியிலும், முக்கியமாக இந்திய உபகண்டப் பகுதியிலும், ஆபத்தான மருத்துவப் பிரச்சனையாக உருவெடுத்துச் சமூக ரீதியாகப் பல பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தி வரும் நோய் எயிட்ஸ். இது பற்றிய திரைப்படத்தை எடுக்கத் துணிந்த இயக்குநர் நிச்சயம் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்! நோய் பற்றிய பல செய்திகளைச் சொல்லி, விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வந்தாலும், அதையும் ஓரளவு கலாபூர்வமாகச், சலிக்க வைக்காமல் பார்க்க வைத்ததற்குச் சபாஷ் கொடுத்தே ஆக வேண்டும்! நோய் தொற்றுவுது எப்படி, அது தொற்றாமல் இருக்க ஆணுறை அணிதல் போன்ற, பல விடயங்கள் செய்தியாக உறுத்தாமல் கதையோடு நகர்கின்றன.

மிக முக்கிய விடயமாகச் சொல்லப்படும் செய்தி எயிட்ஸ் நோயாளியை எப்படிச் சமூகமும், வீடும் எதிர் கொள்ள வேண்டியது என்பது பற்றியதாகும். இதையே, இத்திரைப் படம் தெளிவாகச் சொல்ல முனைகிறது என்பேன். ஒருவருடன் நெருங்கிப் பழகுவதாலோ, தொட்டுப் பேசுவதாலோ அது தொற்றுவதில்லை. உடலுறவால் மட்டுமே தொற்றும் நோய், இது. நோயாளியை ஒதுக்கி வைக்கக் கூடாது. வீட்டில் வைத்தே பராமரிக்க வேண்டும் என்பதை நோயாளியின் டொக்டர், அவனது மனைவி போன்ற பாத்திரங்கள் ஊடாகக் காட்சிப் படுத்துகிறது. ‘கிராம மக்கள் அவனை ஒதுக்கி வைப்பதையும், அவனது வீட்டை நெருப்பு வைத்து அழிப்பதையும் தவறு என்று கூட்டுகிறது. அவனது வீட்டுக் குழாயில் நீர் எடுப்பதால், நோய் தொற்றாது என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகிறது. இறந்துமடியும் அவனது உடலைத் தூக்கிச் செல்லக் கூட, ஊர் மக்கள் தயங்குவதை அவனது ஆலேச வார்த்தைகள் ஊடாகக் கண்டிக்கிறது. இறுதியில் அவன் ஒருத்தியாகவே அவனது உடலைச் சுமந்து செல்வதும் பதிவாகிறது. மொத்தத்

தில் நோய் பற்றிய வீண் பீதிகளை நீக்க முயல்கிறது.

இவை எல்லாம் எயிட்ஸ் பற்றிய தெரிந்த தகவல்கள் தானே எனச் சலிக்கிறீர்களா? உண்மை தான். படித்த உங்களுக்கும், எனக்கும் தெரிந்த பழைய தகவல்கள் தான். ஆனால், இவை கூடத் தெரியாத மெத்தப் படித்த மனிதர்களை இன்றும் கூடக் காணக் கிடைக்கிறது. என்பது நேரிடையாக அறிந்த உண்மை. இந்நிலையில் காட்சிப் புலனுடாக, விழிப்புணர்வு ஏற்பட முயற்சித்தது கூடிய பலனளிக்கும் என நம்பலாம். முக்கியமாக பாமர மக்களுக்கும் எட்டும் ஊடகம் அல்லலா திரைப்படம்!?

ஒளிப்பதிவு ராமநாத் ஷெட்டி. அவரது கமராவின் கண்கள் எமது கண்களை நம்ப வைக்கின்றது. ஆயினும், நோயாளியின் உடலில் நோய் பரவுகிறது என்பதைக் காட்சிப் படுத்தும், கம்பியூட்டர்த் தொழில் நுட்பம் சோபிக்கவில்லை. சற்றே அபத்தம் போலவும், தோன்றியது. கலை நயத்துடன் மெருகூட்டியிருக்கலாம். இசை சபேஷ்-முரளி. பாடல் வரிகள், நா. முத்துக்குமார். அவை வெற்று வரிகள் அல்ல, கருவோடு இணைந்தவை.

இந்தப் படம் பற்றிய எனது அக்கறைக்கு இன்னுமொரு காரணம், இது தமிழ் நாட்டின் முதல் எயிட்ஸ் நோயாளி பற்றிய படமாகும். திருவாரூர் மாவட்டம் களப்பால் அருகிலுள்ள குலமாணிக்கம் என்கிற ஊரில் வாழ்ந்த, உண்மைப் பாத்திரம் அது என்பது போலவே, இன்னொரு வகையில் தமிழ் கூறும் உலகில் மற்றொரு, எயிட்ஸ் பற்றி எழுதிய முதல் நபர் நானாவேன். அதாவது, தமிழில் முதலாவது எயிட்ஸ் பற்றிய நூலை எழுதியவன் என்ற வகையில். இலங்கையில் இரண்டு பதிப்புகளைக் கண்ட எனது ‘எயிட்ஸ்’ நூல் தமிழகத்தில் என். சி. பி. எச். வெளியீடாக மூன்று பதிப்புகளாக வெளிவந்ததும், குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் 5

— செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

5.1. நாவலாசிரியர் ம.வே. திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளை

ஈழத்தின் ஆரம்பநாவல் இலக்கியத்துக்கு அணி சேர்த்தவர்களில் ம.வே. திருஞான சம்பந்தம்பிள்ளை குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராவார். ஈழத்தின் பழம் பெரும் பத்திரிகை யான இந்துசாதனத்தின் ஆசிரியராக நீண்ட காலம் பணியாற்றியவர். இப்பத்திரிகையில் 'உலகம் பலவிதம்' என்ற பொதுத்தலைப்பில் காசிநாதன் நேசமலா (1924), கோபால நேசரத்தினம் (1927), துரைரத்தினம் நேசமணி (1927) என மூன்று நாவல்கள் எழுதி ஆரம்ப நாவல் இலக்கியத்தில் இடம் பிடித்துக் கொண்டார்.

அவருடைய நாவல்களில் 'கோபால் நேசரத்தினம்' சிறந்த நாவலாகக் கணிக்கப்படுகின்றது. இந்த நாவல் 1921 இல் இந்துசாதனப் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் 1927 இல் நாலுருப் பெற்றது. ஆசிரியரே சில திருத்தங்களுடன் பதிப்பித்திருந்தார். சில மாதங்களில் அச்சிட்ட பிரதிகள் விற்புத் தீந்தமையால் 1948 இல் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. 'படித்தவர்கள் வாசிக்க, படியாதவர்கள் தாமும் கேட்டு விளங்கக் கூடிய இலகுவான வசன நடையில் இந்நாவல் ஆக்கப்பட்டிருப்பதோடு, ஆண்பாலார் பெண்பாலார் எவரும் கூசாது படிக்கவும், கேட்கவும் தக்கதாகக் காட்சிபெறுவதற்கு வகுணனை அசாத்திய நிகழ்ச்சிகளின் வரலாற்று என்னுமிவைகளின்றி, எழுதப்பெற்றதாகும்' இந்நாவலின் நூண்முகத்தில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நாவலின் கருப்பொருள் வித்தியாசமானது. கோபாலன் என்ற சைவப் பையனை தன் விதவை மகளுடன் குட்டித்தம்பி பேதாக் பழகவிடுகின்றார். குட்டித் தம்பிப் போதகரின் மகள் மதம் மாறிக் கோபாலனை மணந்து கொள்கிறாள். 'தம்முடைய கல்விக் கூடங்களுக்கு வரும் சைவப் பிள்ளைகளை மதம் மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் சமயப் பிரச்சார நோக்கைக் கண்டிக்கும் எழுந்த இந்நாவல் அக்காலப் பகுதியில் நிலவிய சமயப் போட்டிச் சூழ்நிலையைத் தெளிவாக இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது' என. நா.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நாவலில் ஆற்றொழுக்கான உரைநடை கையாளப்பட்டுள்ளது. பேச்சு வழக்கின்றிச் செந்தமிழிலேயே கதை விபரிக்கப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும் திருஞான சம்பந்தம்பிள்ளை இந்த நாவலை வெகுசீராக வளர்த்துச் செல்லும் பாங்கும், முரண்பாடற்ற பாத்திரவாழ்வும், யதார்த்த பூர்வமாகக் கதைசொல்லும் நேர்த்தியும் கோபால நேசரத்தினத்தை ஆரம்ப நாவல்களுள் சிறந்த ஒன்றாகக் கருதவைக்கின்றது.

5.2. ஆரம்பகாலத் தமிழ் நாவல்கள்

ஈழத்தின் ஆரம்பநாவல்களாக ஏறக் குறைய 50 நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இந்த நாவல்கள் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த காலகட்டத்தில் அவை தமிழ்

நாட்டுத் தமிழ் நாவல்களின் போக்கோடு ஒத்திருந்துள்ளன. தமிழ்நாட்டின் ஆரம்ப கால நாவல்களாக 500 மேல் வெளிவந்துள்ளன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியத்துறைக்குள் புகுந்த புதியதொரு வடிவம் நாவலாகும். செய்யுள் வடிவில் தனி நூறு தனிப் பாடல்களாகவும் காவியங்களாகவும் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த வடிவம் சிலப்பதிகாரத்தில் 'உரைநடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகி' இன்று நாவல் என்று சொல்லப்படுகின்ற வசன காவியமாக (Prose Epic) அல்லது உரைநடைக் காவியமாக அல்லது நவீன காவியமாக உரைநடை வடிவமாக இலக்கியத்தை இன்று ஆக்கிரமித்துள்ளது. நாவல் உட்பட புனைகதைவடிவங்கள் மேலையேயத்து இலக்கிய வடிவம் என்பதை மறுக்க முடியாது. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தாலியில் தோன்றிய உரைநடைக் காவியமாக டெக்காமாரன் என்ற நாவலின் பிறப்புடன் புதியதொரு வடிவம் இலக்கியவுலகிற்கு அறிமுகமாகியது. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் டிப்ளோமாவ் என்பவர் 'ராபின்சன் க்ரூசோ' என்ற உரைநடை நூலை எழுதி நாவலின் தந்தையானார். 18 ஆம் நூற்றாண்டில் கீழைத் தேசத்தில் ஆங்கிலேயரின் மேலாதிக்கத்துடன் இந்த இலக்கிய வடிவம் அறிமுகமாகியது. இதனை நமது நாட்டு ஆய்வாளர் பேராசிரியர் கைலாசபதி அழகாகக் கூறுவார். எந்தவொரு துறையையும் நிகழ்வையும் மார்க்சின் கண்காணாகப் ஊடாகப் பார்க்கின்ற கைலாசபதி, தமிழ்க் காவிய மரபினின்றும் பொருளிலும் நடையிலும் மாறுபட்ட வசன காவியம் மேலைத் தேசத்தில் நிலமானியச் சமூகம் வலிமை இழந்த நிலையில், புதிய சமூக வர்க்கங்கள் தோன்றிய நிலையில், கல்வியறிவு பெற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தின் உதயத்துடன் கீழைத் தேசத்தில் அறிமுகமாகியது என்பதாகும். உழுது

வித்துண்போரான உயர்குடி மக்கள் ஆற அமர இருந்து இன்புற உதவிய எழுத்திடப்பட்ட காவியமரபு இலக்கியங்கள். உழுதுண்போரின் அதாவது சாதாரண எளிய மக்களின் எழுத்திடப்படாத இலக்கியங்களுக்கு மாற்றிடாக வசன காவியங்களாக நாவல் என்ற வடிவில் வெளிவரத் தொடங்கின என்பதாகும். கல்வியறிவு படைத்த மத்தியதர வகுப்பார் அதில் முழுமுகடன் ஈடுபடத்தொடங்கினர். மன்னர்களையும் தன்னிகரில்லாதலைவர்களையும் பாடுபொருளாகக் கொண்ட காவியமரபு மாற்றமடைந்து, சாதாரண மக்களும் அவர் தம் உணர்வுகளும் பொருளாகி உரைநடையில் நாவல்கள் அமைந்தன. இதனையே ஏ.கெற்றில் 'An Introduction to the English Novel' என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறுவதாக கைலாசபதி தனது நூலில் குறித்துள்ளார்: 'நிலமானிய அமைப்புச் சமுதாயத்தினது சிதைவின் விளைவாக உருவாகிய புதிய வாழ்க்கைத் தத்துவமே நாவலிலக்கியம்' தோன்றுவதற்கு வழி வகுத்தது. பூர்வா எழுத்தாளர்கள் கனவுலக நோக்கை உதறித் தள்ளித் தன்னம் பிக்கையுடன் காணப்பட்டனர்.'

5.3 நல்லதொரு நாவலின் ஆக்கக் கூறுகள்

பொதுமக்கள் விரும்பிப் படிக்கும் இலக்கிய வகையாக இன்று நாவல் மாறிவிட்டது. உரைநடை தமிழுக்குப் புதிய சங்கதியாக 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதிவரை இருந்தது. அக்கால வேளையில் வீரமாமுனிவர் முதன் முதல் உரைநடையில் பரமார்த்தகுரு கதையை எழுதி உரைநடையைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். எனவே நாவல் என்பது உரைநடையிலானது. உலகாணுவத்தை ஒட்டியது. சாதாரண மக்களின் வாழ்க்

கையையே நாவலின் பொருளாக அமையும. சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைச் சித்திரிக்கும் பாத்திரங்களைக் கொண்டமையும். உரையாடல்கள் பழகு தமிழில் பெரிதும் காணப்படும். எனவே தான் மரபு மீறும் விபரீதப் போக்குகள் நவீன நாவல்களில் காணப்படும் என்பர். நல்லதோர் நாவலில் பாத்திரவார்ப்பு உண்மையான மனிதரின் சித்திரங்களாக அமைய வேண்டும். பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் காலதேசவர்த்தமானங்களுக்கும் பாத்திரங்களின் இயல்புக்கும் அமைய உயிர்த் துடிப்புள்ளதாக அமைய வேண்டும். தொகுத்துக் கூறின் நல்லதொரு நாவலிலன் ஆக்கக் கூறுகளாக கதைப் பின்னல், கதைக்கரு, பாத்திரப்படைப்பு, கதைப் பின்னணி அல்லது கதைக்களம், கதை விபரிக்கும் மொழி நடை, கதைஞர் நோக்கு நிலை என்பன அமைகின்றன. பாத்திரவார்ப்பும் ஏற்ற உரை நடையும் ஆகிய இவ்விரு ஆக்கக் கூறுகளும் நாவல்களில் சிறப்பாக அமைவது அரிது அற்புத அனுபவமும்மாகுமென்பர்.

தமிழகத்தில் ஆங்கில நாவல்களைப் படித்ததன் அருட்டுணர்வில் ஆரம்பத தமிழ் நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. மேலைத்தேய ஆங்கில நாவல்களையும் தமிழகத் தமிழ் நாவல்களையும் படித்த அருட்டுணர்வில் ஈழத்தில் தமிழ் நாவல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஈழத்தில் 1856 ஆம் ஆண்டிலேயே அதாவது 1876 ஆம் ஆண்டு தமிழகத்தின் முதலாவது தமிழ் நாவல் வெளிவருவதற்கு இரு தசாப்தங்களுக்கு முதலே 'காவலப்பன் கதை' வெளிவந்துள்ளது. ஈழத்து நாவல்கள் வெளிவந்த காலவரன் முறையில் 1856 இல் வெளிவந்ததாகக் கூறப்படும் காவலப்பன் கதையை தமிழின் முதல் நாவல் எனக் கொள்ளலாமா? ஹன்னா மூர் என்பவர்

ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'பர்லே தி போர்ட்' என்ற நூலின் தமிழாக்கமே காவலப்பன் கதையாகும். இந்த நூல் தமிழகத்தில் 1869 இலும் 1876 இலும் இரு தமிழாக் கங்கள் வெளி வந்துள்ளன என சுப்பிரமணிய ஜயா குறிப்பிட்டுள்ளார். எவ்வாறாயினும் நாவல் ஒன்றுக்குரிய ஆக்கக் கூறுகளைக் கொண்டதாகத் தமிழிலில் வெளிவந்த முதல் நாவல் 1876 இல் வெளிவந்த பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்பதற்குரியதாகின்றது.

5. 4 தமிழ் நாவல்களின் கால ஒழுங்கு

1876 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2005 ஆம் ஆண்டு வரையிலான தமிழ் நாவல்களை அவற்றின் உள்ளடக்கம், முக்கியத்துவம், உருவம், இயற்பண்பு, உலகியல் முதலானவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின் வருமாறு வகுத்து ஆராயலாம்:

1. மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை காலம்
2. ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் காலம்
3. கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி காலம்
4. ஜெயகாந்தன் காலம்
5. நடப்பியல் காலம்

ஒவ்வொரு காலகட்டத்தில் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் ஒவ்வொருவர் முதன்மை பெற்று விளங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தம் எழுத்துக்களின் சமூகத்தாக்கத்தினால் அல்லது நாவல்களின்

எண்ணிக்கையால் அல்லது சமூகத்தில் அவர்களுக்கிருந்த எழுத்துலகச் செல்வாக்கினால் அவ்வாறு கருதவைத்துள்ளார்கள். ஆனால் அவர்களைப்போன்ற வகையில் அல்லது வேறான பண்படிப்படையில் பல எழுத்தாளர்கள் அவ்வக்காலத்தில் இருக்கின்றனர்.

தமிழில் வழங்கிவருகின்ற நாவல்களை மூன்று தரத்தனவாக வகுத்து நோக்க முடியும். ஒன்று இலக்கிய நாவல்கள், இரண்டு இரசனை நாவல்கள், மூன்று மலின நாவல்கள் என அவ்வகுப்புக்கள் அமைகின்றன. இலக்கிய நாவல்கள் காலத்தால் அழியாது மக்களால் என்றும் பேசப்படுகின்றவையாகவும், நாவல் இலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளைச் செழுமையாகக் கொண்ட இலக்கிய முழுமையாகவும், தமிழிலக்கியத்தில் காலத்தை வென்று நிற்கின்ற இன்றைய பழந்தமிழ் காவியநூல்கள் போன்றும் நாவலாசிரியர் ஹார்டி சொல்வது போல 'இந்த உலகத்தை ஆட்டுவிக்கின்ற அந்த குரூர சக்தி'யைச் சீர்ப்படுத்துகின்ற வகையில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வசனகாவியங்களாம். இவை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்துச் சுவைக்கத் தூண்டுவன. இவை புகழ் பெற்ற நாவல்களாக இருக்கின்றன. இரசனை நாவல்களோ மக்களின் மனங்களைக் கவர்ந்து, வாழும் சமூகத்தின் குற்றங்குறைகளை வாசகனுக்கு ஓரளவாவது உணர்த்தி உலக வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை கொள்ள வைத்து, மனிதத்தோடு வாழவும், பயனள்ளதாகப் பொழுதைச் செலவிடவும் வைப்பவை இரசனை நாவல்களாகும். இவையும் நாவல் இலக்கணத்தின் ஆக்கக்கூறுகளை ஓரளவேனும் கொண்டமையந்திருக்க வேண்டும். வாசிப்பதால் வியப்புணர்வு, பாலுணர்வு போன்ற உணர்வுகளை ஏற்படுத்தி

கனவுலகில் சற்று வேளை உலவவிடும் கதைகள் மலினநாவல்களாகவுள்ளன. அவை வாசித்துவிட்டுத் தூக்கி அப்பால் வீசிவிடும் புத்தகங்களாக உள்ளன.

5.5 மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை காலம்

5.5.1 பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்

தமிழ் நாவல் உலகின் தந்தையாக மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை தனது 'பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்' என்ற நாவலை 1876 இல் தந்த செயலினால் விளங்குகிறார். ஆங்கிலக் கல்வியின பயனாக மேலைத்தேய நாவலிலக் கியத்தில் பரிச்சயமான வேதநாயகம் பிள்ளை நாவல்கள் எழுத ஆரம்பித்தார். 'பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலம், தமிழிலக்கியத்தில் நூற்று .நெடுங்காலமாக இருந்ததன்றி அறுவடை செய்யும் காலமாக இல்லை' என டாக்டர் இரா.தண்டாயுதம் தன் நூலில் குறிப்பிடுவார். ஆந்நூற்று நடுங்கால கட்டத்து ஆரம்பநாவலாகப் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் அமைந்துள்ளது. தமிழின் முதலாவது நாவலாக இனங்கண்ட இந்நாவலே நாவலின் ஆக்கக் கூறுகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டமைந்து விட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வசன காவியத்தை ஆக்க நேர்ந்தமைக்கான காரணங்களை வேதநாயகம்பிள்ளை மிகத் தெளிவாக அந்நாவலின் முன்னுரையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். 'தமிழில் உரைநடை நூல்கள் இல்லையென்ற குறையைப் போக்குவது, வசன காவியங்களால் ஜனங்கள் திருந்த வேண்டுமெல்லாது செய்யுட்களைப் படித்துத் திருந்துவது அசாத்தியம்,' என்பனவாம். பிரதாப

முதலியார் சரித்திரத்துக்கு முன்னர் தமிழில் உரைநடை நவீனம் இது போல ஒருபோதும் அளிக்கப்படவில்லை என அறியக்கிடக்கிறது. ஆங்கிலப்புவமை, கவிப்புவமை, அனுபவ விரிவு என்பன அன்னாரை பாத்திரவார்ப்பைச் சிறப்பாகவும் பாத்திரங்களுக்கிடையிலான உரையாடல்களைக் கூடிவரை இயல்பாகவும் நடாத்த உதவியுள்ளன. கிறிஸ்தவரான ஆசிரியர் தான் படைத்த நாவலின் பாத்திரங்களை இந்துக்களாக வரித்துக் கொண்டு, பிரதாபன் - ஞானம்பாள் ஆகியவர்களின் வாழ்க்கையைச் சுற்றிக் கதை நகர்கின்றது. மெல்லிய நகைச்சுவையோடு பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழின் முதல் நாவலாகவிருந்தும் முதல் நாவல் உரைநடை வரவாகவிருந்தும் சோடை போகாத படைப்பாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவரின் நாவலாகக் கத்தின் நோக்கின் படி' படிப்பவர்களை மகிழ்வுட்டவும் அறிவூட்டவும் தவறவில்லை எனலாம். மாயூரம் வேதநாயக முதலியாரின் இரண்டாவது நாவலாக 1887 இல் எழுதப்பட்ட சுருணசுந்தரி சரித்திரம் மக்களால் மிகவும் வரவேற்கப்பட்டது போல அமையவில்லை. நீண்டதொரு நீதிக்கதையாக நன்னெறிபோதிப்பதுடன் சலிப்பூட்டுவதாகவும் உள்ளதென்பது ஆய்வாளரின் கருத்தாகும். ஆனால் நவீன தமிழிலக்கியத்தின் பிறப்பு பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்திலிருந்தே தோன்றுகின்றது.

5.5.2 கமலாம்பாள் சரித்திரம்

1893 ஆம் ஆண்டு தமிழின் இரண்டாவது நாவல் என்று கொள்ளத் தக்க 'கமலாம்பாள் சரித்திரம்' வெளிவந்தது. அதனை பி. ஆர். ராஜாமையர் எழுதி

வெளியிட்டார். 'வேதநாயகம் பிள்ளைக்குப் பிறகு ஒரு மேதையைக் காண்பதற்குத் தமிழர்கள் பத்தாண்டு காலம் தவறியற்ற வேண்டியிருந்தது. என்கிறார் டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம். பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்துக்கும் கமலாம்பாள் சரித்திரத்துக்குமிடையில் தமிழ் நாவலின் இலக்கியப் போக்கில் ஒரு வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் நாவல்கள் என்ற பெயரில் ஏராளமான நூல்கள் வெளிவந்தன. யதார்த்தப்பண்பில்லாத வினோத வியப்புக் கதைகளாக அவை அமைந்தன. மாஜா ஜாலக் கதைகளாகவும் மன்னரைத் தலைமைப் பாத்திரமாகவும் கொண்ட கதைகளாகவும் அமைந்தன. ஈழத்தமிழ் நாவலியக்கியத்திலும் இக்காலகட்டத்தில் அத்தன்மைகள் காணப்பட்டன. முகமது காசிம் சித்தி லெப்பையின் அசன்பேயுடைய கதை (1885), எஸ். இன்னாசித்தம்பியின் ஊசோன் பாலந்தை கதை (1881), என்பவை அவ்வாறானவை. தமிழகத்தில் வெளிவந்த சந்திர கௌசிகன், சின்னமணி கதை, சத்தியாம்பாள் கதை, அடிமைப்பெண், அரசியும் பையனும், அன்பின் கதை, இளைய அந்தணன், கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என நூற்றுக்கணக்கானவை வெளிவந்து தமிழகத்தை நிரப்பின. ஏராளமானவை மொழி பெயர்ப்புக் கதைகளும் அவற்றில் இருந்தன. இவற்றையெல்லாம் படித்து படித்துக் களைத்துப் போயிருந்த தமிழ் மக்களுக்கு ராஜாமையரின் கமலாம்பாள் சரித்திரத்தின் வருகை புது நீர்ப்பாய்ச்சியது.

ஆரம்பநாவலாக இருந்தாலும் நவீன நாவலின் ஆக்கக்கூறுகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டமைந்த நாவலாக கமலாம்பாள் சரித்திரம் அமைந்தது. அக்காலவழமைக்கு ஏற்ப இருபெயர்த்

தலைப்பை அதாவது 'ஆபத்துக் கிடமான அபவாதம் அல்லது கமலாம்பாள் சரித்திரம்' எனக் கொண்டிருந்தாலும் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தின் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்த நாவலாகும். ஒரு கிராமத்தின் வாழ்வும் வளமும் ஓர் உயர்குலக்குடும்பத்தின் வாழ்வையும் இந்நாவல் இயல்பாக நன்கு சித்திரிக்கின்றது. ஆசிரியர் தாம் வாழ்ந்த காலத்தின் களத்தை இந் நாவலில் சிறப்பாகக் காட்டியுள்ளார். ஒரு கிராம சமூகமே அவருடைய நாவலில் பலத்தோடும் பலவீனத்தோடும் நுடமாகின்றது. சீதா என்றொரு நாவலையும் ராஜாமையர் எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகின்றது. கமலாம்பாள் சரித்திரத்தை அடுத்து 1895 இல் ஈழத்தில் மட்டுமன்றி முதன்மதல் தமிழில் சரித்திர நாவல் ஒன்றினைப் படைத்த பெருமை திரு கோண மலையைச் சேர்ந்த தி.ச. சரவண முத்துப்பிள்ளை என்பவரைச் சேரும். ஈழத்தவரிகன் நான்காவது நாவல் மோகனாங்கி ஆகும். சென்னையில் கீழைத்தேய சவுடிகள் திணைக்களத்தில் கடமையாற்றிய சரவண முத்துப்பிள்ளை நாயக்கமன்னர்களின் சரித்திரத்தை 'மோகனாங்கி' என்ற நாவலாகப் படைத்தார். இந்த நாவலின் சுருக்கப்பதிப்பாக 'சொக்கநாதநாயக்கர்' என்ற பெயரில் அவரே மோகனாங்கியை எழுதி வெளியிட்டார். தமிழுக்குச் சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் வரலாற்று நாவல் முதன் முயற்சியாகும். காவியநயன் கொண்டதாக இந்த நாவல் இருந்தாலும் வசனகாவியத் துக்கு இந்நூல் தரமான ஒரு ஆவணமாகும்.

5.5.3 பத்மாவதி சரித்திரம்

அ.மாதவையா என்பவரின் வருகையோடு தமிழ் நாவலிலக்கியம் புதிய

தொரு அரங்கில் பிரவேசித்தது. சமுதாயத்தைப் படம் பிடிப்பதில் மாதவையா அவருக்கு முன்னைய இரு நாவலாசிரியர்களின் அடியொற்றி தன் நாவல்களில் தன் திறனை வெளியிட்டார். தனது நாவல்களில் சமுதாய சீர்திருத்தவாதியாக அவர் தொழிற்பட்டார். இலக்கியம் சமூக அநீதிகளை எதிர்ப்பதற்குப் குரல் கொடுக்கமுடியும் என்பதைத் தன் எழுத்துக்கள் மூலம் நிரூபித்தார். சாதிய அநீதிகளையும் ஆங்கில மொழி மோகத்தையும் கண்டித்துத் தனது நாவல்களில் எழுதினார். அ.மாதவையா மூன்று நாவல்களை எழுதினார். பத்மாவதி சரித்திரம், விஜயமார்த்தாண்டம், முத்துமீனாட்சி என்பவை அவையாம். அ.மாதவையாவைத் தமிழ் நாவல் உலகம் பத்மாவதி சரித்திரத்துக்காகப் போற்றுகின்றது. இதுவே அவருக்குப் புகழ் தேடித்தந்த நாவலாகும். தான் வாழ்ந்த காலகட்டத்துச் சமுதாயத்தைத் தன் நாவலில் சித்திரித்தார். பண்பாட்டுத் தகவல்கள், சமூகவியற்றகவல்கள், பாத்திரங்களின் உளவியல் குணவியல்புகள் என்பன தத்ருபமாகப் பத்மாவதி நாவலில் அறிமுகமாகின்றன. இந்த நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் அனைத்தும் இயல்பு வாழ்நிலையோடு ஒத்து வருகின்றன. நம்பகத்தன்மை காணப்படுகின்றது. கதாசிரியர் இந்நாவலில் இடையிடையே தத்துவ விசாரணைகள் செய்கின்றார். ஆனால் இந்த நாவலில் காணப்படுகின்ற சிறப்பு யாதெனில் உரையாடல்கள் பேச்சுத் தமிழில், கொச்சை மொழியில் அமைந்திருக்கின்றமையாகும். ராஜாமையர் கமலாம்பிகை நாவலில் பயன்படுத்தியுற்ற உரையாடல்களின் பேச்சுத் தமிழிலும் சிறப்பாக இவரது நாவலில் உரையாடல் உள்ளது. அ.மாதவையாவின் ஏனைய இரண்டு நாவல்களும் பத்மாவதி சரித்திரம் போன்று

சிறப்பானவிடத்தைப் பெறவில்லை. முத்து மீனாட்சி தன் கதையைச் சுய சரிதையாகத் தானே விபரிப்பது போன்ற உத்தியில் முதன் முதலாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஓர் அந்தணப்பெண்ணின் விதவை வாழ்க்கையை இந்த நாவல் விபரிக்கின்றது. பொதுவாகப் பிரதாப முதலியார் காலத்தில் பாலய விவாகம், விதவாதுயரம், சமூக ஒழுக்கம் சார்ந்த படைப்புகள் வெளிவந்தன. அவற்றில் தத்துவஞானிகளின் மேற்கோள்களும் இடையிடையே காட்டப்பட்டுள்ளன.

5.5.4 தீனதயாளு

1900 ஆண்டு பண்டிதர் ச.ம.நடேச சாஸ்திரி 'தீனதயாளு' என்றொரு நாவலை வெளியிட்டு தமிழ் நாவலுல கில் ஒரு வித பரபரப்பை ஏற்படுத்தினார். தீனதயாளு என்ற ஓர் அந்தண இளைஞனின் வாழ்க்கையைச் சுற்றி இந்த நாவல் நடக்கின்றது. பிராமணக் கூட்டுக் குடும்பம் ஒன்றின் குறை நிறைகளை இந்நாவலில் ஆசிரியர் இயல்பாக விபரிக்கின்றார். பாத்திரங்களின் பெயர்கள் அவற்றின் குணவியல்புகளுக்கேற்ப இடப்பட்டுள்ளன. ஸ்வதேச மித்திரன் என்ற புனைப்பெயரில் இந்நாவலை முதலில் எழுதிய மையாலும் பாத்திரங்கள் நிஜவாழ்வில் வாழ்பவர்களாக அமைந்தமையாலும் இவ்வாறான பெயர் மறைப்பு அவசியமாகியிருக்கும். எவ்வாறாயினும் நாவலில் பாத்திரங்களின் வளர்ச்சி நிலையில் அப்பெயர்கள் தடையாகவுள்ளன. நடேச சாஸ்திரி தீனதயாளுவுடன், கோமளம் குமரியானது (1902), திக்கற்ற இரு குழந்தைகள் (1902) எனும் நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவை தமிழ் நாவலிலக்கியத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாகா.

வேதநாயகம்பிள்ளை காலத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், வேறும் பலர் நாவலாக்க முயற்சிகளிலீடுபட்டுள்ளனர் என அறியக் கிடைக்கின்றது. பரிதிமாக்கலைஞர் எனப்படும் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், தமிழில நாவல் எழுதுவதற்கு நமது தமிழறிஞர் சிவை. தாமோதரம்பிள்ளையால் ஊக்குவிக்கப்பட்டுள்ளார். மதிவாணன், புதுவது புனைந்தோர் செந்தமிழ்க் கதை என்பன அவரின் நாவல்களாம். மதிவாணன் நாவலின் நடை பண்டயத் தமிழில் உள்ளது. இந்நாவலில் காவிய மரபு மீறப்படவில்லை. இதனை அடுத்து விநடராஜையரின் ஞானபூஷணி, வி.ஏ. கோபாலகிருஷ்ணையரின் குணசீலன் என்பன வெளிவந்தன. இலங்கையில் அக்காலகட்டத்தில் த. கைலாச பிள்ளையின் 'இன்பவதி' (1902), சுவாமி சரவணமுத்துவின் 'கமலாவதி' (1904), சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளையின் வீரசிங்கன் (1905) முதலான படைப்புகள் வெளிவந்தன. இவற்றில் வீரசிங்கன் கவனத்துக்குரிய நாவலாகும். இந்த நாவலை சிவை. தாமோதரம்பிள்ளையின் சகோதரர் எழுதியுள்ளார். 'ஈழத்துப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் என்ற வகையில் வீரசிங்கன் நூல் முதன்மை பெறுகின்றது' என கிறார் கப்பிரமணியையர்.

5.5.5 நொறுங்குண்ட இருதயம்

1914 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் மங்களநாயகி தம்பையாவினால் 'நொறுங்குண்ட இருதயம்' என்றொரு அற்புதமான படைப்பு வெளிவந்தது. ஈழத்தின் முதல் பெண் எழுத்தாளர் மங்களநாயகி தம்பையா ஆவார். 1928 ஆம் ஆண்டின் ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரின் நாவல்களுடன் தமிழ்

நாவல் இலக்கியத்தில் ஓர் இருண்ட காலம் ஆரம்பமாகின்றது. ஆனால் இக்காலகட்டத்தில் ஈழத்தில் காத்திரமான நான்கு நாவல்கள் தமிழ் நாவலிலக்கியத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாக வெளிவந்துள்ளன என்பதை மறுக்க முடியாது. மங்களநாயகி தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் (1914), இடைக்காடரின் நீலகண்டன (1925), எஸ். தம் பிமுத்துப் பிள்ளையின் அழகவல்லி (1926), ம.வே. திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளையின் கோபால நேசரத் தினம் (1927) என்பன அப்பெருமை தரும் நாவல்களாகும். இந்த நாவல்கள் இந்த மண்ணின் பல்நிலைகளையும், சமூகத்தின் யதார்த்தநிலையையும் மண்வாசனையையும் பேசியுள்ளன. இந்தச் சமூகம் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்ற தொலைநோக்கினை அவை தம்முள் கொண்டிருக்கின்றன.

நூல்களில் விரவிக் காணப்படுகின்றன. நல்லதொரு நாவலின் ஆக்கக் கூறுகளை நொறுங்குண்ட இருதயம் கொண்டிருக்கின்றது. ஒழுக்கம் சார் அறநெறிகளை வேதநாயகம்பிள்ளை கால நாவல்களில் காணக் கூடிய பொதுப்பண்பாகும். மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளையின் காலத்தில் தமிழில் ஆரம்பநாவல்கள் தோன்றின. நூற்றுக்கணக்கான நாவல்கள் எழுதப்பட்ட வெளிவந்துள்ளபோதிலும் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம், தீனதயாளு என்பன தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் ஆரம்ப நாவல்களாகத் தேறுகின்றன. அவற்றோடு நொறுங்குண்ட இருதயமும் சேர்த்து நோக்கப்படலாம்.

- தொடரும்

மல்லிகையின் இறுதி சிஞ்சலி

தமிழ் மொழியை விஞ்ஞான யுகத்திற்குள் நுழைய வைத்தவரும், தமிழ் நடையை ஒரு புதிய கோணத்தில் பயன்படுத்தியவரும், சகலராலும் படிக்கத் தக்க பல்வேறு நூல்களைத் தமிழுலகத்திற்குத் தந்துதவியவருமான எழுத்தாளர் 'சுஜாதா' நம்மை விட்டு மறைந்து விட்டார்.

அன்னாரது இழப்பிற்கு மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது. நவீன தமிழிலக்கியத்திற்குப் பேரிழப்பு, இது!

- ஆசிரியர்

கீதை சொன்ன சேதி

~ ச. முருகானந்தன்

இரவு முழுவதும் தூக்கமின்றிப் புரண்டு கொண்டிருந்தேன். மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரம், எனது தூக்கத்தை விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. தற்செயலாக என் மனதில் விழுந்த ஒரு சேதி தான் மனதை அலைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. 'உண்மையாக இருக்குமா?.... சீ..... இருக்காது. என்னுடைய நண்பன் பொன்னம்பலம் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டான்.' கேள்விப்பட்ட சம்பவம் வெறும் கனவாக இருக்கக் கூடாதா? என்று கூட, நினைக்கத் தோன்றியது.

பள்ளிப் பருவத்தில் தொடங்கி, இன்று பொன் விழாக் கண்டு விட்டது எமது நட்பு. பிறந்து, வளர்ந்தது முதல் அவனைப் பற்றித் தெரிந்த எனக்கு, இந்தச் செய்தி அதிர்ச்சியாகத் தானிருந்தது. பன்னெடுங் காலமாக ஆழ்ந்த அன்புடனும், நட்புடனும், மதிப்பும் மரியாதையுடனும் பழகிய ஒருவனிடமிருந்து இப்படியான ஒரு அற்பத்தனத்தைத், துரோகத்தனத்தை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? எப்படித் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்?

மரியாதை கொடுக்கத் தோன்றும் தோற்றம் சிலருக்கு இயல்பாகவே அமைவதுண்டு. ஓடிப் பிடித்து விளையாடிய பள்ளிப் பருவத்திலும் சரி, குடும்பஸ்தன் ஆன பின்னரும் சரி, இப்போதும் சரி பொன்னம்பலம் என்ற பெயருக்கே அயலடையில் பெரு மதிப்பு இருந்து வருகிறது. யாருக்கும் உதவி செய்யும் மனப் போக்கு, எல்லோருடைய சந்தோஷம், துயர் துக்கம் என்பனவற்றிலும், பங்கு கொண்டு செயலாற்றும் பண்பு பொது நலச் சேவை, ஆலயப் பணிகள் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். அவனா இப்படி ஒரு துரோகத்தனத்தை, அதுவும் நண்பனான எனக்குச் செய்தான் என்பதை மனம் ஏற்க மறுத்தது. 'பொய்யான தகவலாகத் தான் இருக்கும்.'

பொன்னம்பலத்திடம் இருந்த நேர்மையும், நிதானமும், பேராசையற்ற தன்மையும் தான் மற்றவர்களிடம் அவனது மதிப்பை உயர வைத்திருந்தது. ஊர்ப் பிரச்சினை எதுவானாலும், அவனது சொல்லுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் நிலை இருந்தது. அவனை எனது நண்பன் என்று சொல்லவில் எனக்கும் பெருமை தான். அத்துடன், எனக்கும் அவ்வப்போது பல உதவிகள் செய்திருக்கிறான். மூத்தவனின் கலியாணத்திற்குக் கடன் தந்து பின்னர், இரண்டு வருடங்களில் திருப்பிக் கொடுத்த போது, ஒரு சதம் கூட, வட்டி வாங்க மறுத்துவிட்டான். இப்படிப் பல.

வயதுகள் கடந்து விட்ட நிலையிலும், எமது நட்பின் ஆழத்தில் மாற்றமில்லை. குடும்பச் சுமைகள் கூட, எமது இனிய நட்பைப் பாதித்திருக்கவில்லை. ஒருவரை ஒருவர் வாடா, போடா, என்று விழிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டோமே தவிர, எங்கள் நட்பு இன்னமும் மாறாமல் இறுக்கமாகவே இருந்து வருகிறது.

இப்போது கேள்விப் பட்ட செய்தி, எமது நட்பின் அத்திவாரத்தையே உலுப்புவதாக இருக்கிறதே!..... 'சீ..... பொன்னம்பலம் இப்படி நடந்திருக்க மாட்டான்! மனைவிக் குத் தவறான தகவலே கிடைத்திருக்கும்.'

நானும் பொன்னம்பலமும் ஒன்றாகவே படித்து, ஒன்றாகவே எஸ். எஸ். சீ. சித்தியடைந்து, பருத்தித்துறை வாத்தியாரிடம் கிளரிக் கல் பரீட்சைக்கான வகுப்பில் கற்று, ஒன்றாகவே எடுபட்டு இலிகிதர்களான நாட்தொட்டு பல சமயங்களில் வெவ்வேறு இடங்களில் பணியாற்றினாலும், எமது நட்புக் கடிதம் மூலமும், திருவிழா, கொண்டாட்டங்கள், பண்டிகைகளுக்கு லீவில் ஊர் வரும் போது, சந்திப்பதிலும் தொடர்ந்தது. பொன்னம்பலம் விரைவாகவே தனது சேவையில் பதவி உயர்வுகள் பெற்று, மேலே மேலே சென்ற போது, நான் பின் தங்கிவிட்ட போதிலும், எமது நட்பில் பின்னடைவு ஏற்பட்டதே இல்லை. பொன்னம்பலம் நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து வேகமாகத் தனது வசதிகளைப் பெருக்கிப் பணக்காரன் ஆகிவிட்ட பின்னரும், கண்ணன்-குசேலர் போன்ற நட்பு எம்மிடையே தொடர்ந்தது. குசேலரைப் போலவே, நானும் பொருள்தவி கேட்டு என்றும் அவனிடம் அதிகம் சென்றதில்லை.

அருகே மனைவி இராசம்மா அசைந்து படுப்பது தெரிந்தது. அவளையும் இந்தச் சேதி பாதித்திருந்தாலும், என்னைப் போல அதிகம் குழப்பமடையவில்லை. மணமான காலத்திலிருந்து எமது நட்பை அவள் மறுக்காவிட்டாலும், பெரிதாக நினைப்பதில்லை. அதற்குக் காரணம் பொன்னம்பலத்தின் மனைவி தவமணியின் போக்குத் தான் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. எனினும்,

கணவனின் நண்பன் என்ற முறையில் தவமணி எனக்குரிய மரியாதையைத் தருவதில் என்றுமே தவறியதில்லை. தனது கணவனின் அந்தஸ்தால் தலைக்கனம் அவனிடம் இருந்தது. கூடவே, அவளும் வசதியான குடும்பத்திலிருந்து வந்தவள் தான் என்பதாலும், அப்படியான சபாவம் இருக்கும் என்பதை என் மனைவியிடம் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன்.

எனக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள். மூத்தவள் சாந்தி, இளையவள் வசந்தி. இருவரையும் படிக்க வைத்துப், பட்டதாரியாகி, ஆசிரியைகளாக வலம் வர வைத்த பின்னர் தான், அரசனையும் ஆண்டியாக்க வைக்கும் சம்பவங்கள் அச்சுறுத்தின. எங்கு திருமணம் பேசிச் சென்றாலும் தனி வீடு, சீதனப் பணம், ரொக்கம் என்று பயம் காட்டியது. அந்த வேளையில் தான் பொன்னம்பலத்தின் மகன் சுரேசின் நினைவு மனதில் பொறியாகத் தட்டியது. மனைவியிடம் சொன்ன போது, 'அவர்கள் சம்மதிக்கமாட்டார்கள்' என்று பதிலளித்த போது, எனக்குக் கோபம் வந்தது. அதைக் கண்ட மனைவி 'வேணுமெண்டால் கேட்டுப் பாருங்கோவன்' என்றாள். எப்பொழுதும் அவள் என்னுடன் முரண்பட்டுப் பிடிவாதம் பிடிப்பதில்லை. தனது கருத்தை மட்டும் சொல்லிவிட்டு, அனுசரித்துப் போவது வழக்கம்.

நம்பிக்கையோடு நான் நண்பனின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். நீண்ட நேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த போதும், என் மனதில் உள்ளதைச் சொல்ல முடியாத தயக்கம். எனக்கே வியப்பினை அளித்தது. நான் எதையோ சொல்லத் தயங்குவதை நண்பன் பொன்னம்பலம் கவனித்ததும், நேராகவே 'என்ன விசயம்' என்று என்னிடம் கேட்டான்.

தயங்கித் தயங்கி எனது மூத்த மகள் சாந்தியை அவரது மகன் சுரேசுக்குப் பேசுவோமா? என்று கூறி முடித்தேன். “இதுக்கேனடா அப்பா இவ்வளவு தயங்கினீ? சரி பார்த்தாப் போச்சு. நல்ல விசயம் தானே? சாதகக் குறிப்பைக் கொண்டு வந்து தா..... பொருத்தமெண்டாச் செய்வம்.” என உற்சாகமாகப் பொன்னம்பலம் பதிலளித்த போது, மனது உருகியது. ‘சா!..... எவ்வளவு நல்ல நண்பன்....!’

நான் இப்படி நினைத்தற்கு முக்கிய காரணம், அவர்களுடைய தற்போதைய உயர்ந்த நிலைதான். சுரேஸ் மின் பொறியியலாளராக அரசு கூட்டுத்தாபனத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தான். வாகனம், குவாட்டேர்ஸ் எனப் பல வசதிகள். கூடவே, கண் முன்னால் வளர்ந்த நல்ல பையன். மனது குதூகலத்தில் மிதந்தது.

கடவுள் புண்ணியத்தில் எனது இரண்டு மகள்மாரும் அழகிகள் மட்டுமல்ல, பண்பானவர்கள். இந்தச் சந்தோசச் செய்தியை மனைவியிடம் வந்து கூறிய போது, “நீங்கள் மாப்பிள்ளையினர் குறிப்பைக் கேட்டு வாங்கி வந்திருக்கலாமே?” என்று ஒரு போடு போட்ட போது, எனக்கு அவள் மீது கோபம் தான் வந்தது. “உனக்கு எப்பவும் நம்பிக்கையீனம் தான்.... சாதகக் குறிப்பை எடு..... கொண்டு போய்க் கொடுத்திட்டு வாறன்.....” உடனே செயலில் இறங்கினேன்.

பவ்வியமாக நான் கொடுத்த ஓலையை வாங்கிய பொன்னம்பலம், பொருத்தம் பார்த்து வைப்பதாகக் கூறினான். மூன்றாவது நாள் நான் போனபோது, பொருத்தம் காணாது எனக் குறிப்பைத் திரும்பத் தந்தான். மனைவி, “எனக்கு அப்பவே தெரியும்” என்று கூறியபோது, மீண்டும் கோபம் தான் வந்தது.

மனைவியின் சந்தேகத்தைப் பொய்யாகக் குவது போல, சில நாட்களின் பின் தனக்

குத் தெரிந்த, அரசு இலிகிதராகப் பணி புரியும் மாப்பிள்ளையின் தகவல் தந்தான். அதுமட்டு மல்லாமல், சீதனப் பேச்சில் தடங்கல் ஏற்பட்ட போது, சமரசம் பேசியதுடன், எனக்குத் தேவைப்பட்ட பணத்தைக் கடனாகத் தந்து தவிய போது, மனைவியின் முன்னர் நான் மார்பை நிமிர்த்தி, அற்பமாய் அவளை நோக்கினேன்.

சாந்திக்கு வாய்த்த மாப்பிள்ளை குணத்தில் குன்று. சாந்தியோடு மட்டுமன்றி, குடும்பத்தவர் அனைவருடனும் அனுசரித்து நடந்தபோது, எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. கூடவே, வெகு விரைவிலேயே ‘சுபர் கிறேட்’ பரீட்சையில் தேறி ‘ஏ. ஏ’ ஆகப் பதவி உயர்வும் பெற்றபோது, பொன்னம்பலத்தையே எனது மனது வாழ்த்தியது.

பொன்னம்பலத்தின் மகன் சுரேசுக்கு மிகவும் வசதியான இடத்தில் பெரும் சீதனத்துடன் கலியாணம் நடந்தபோது, என்னை அழைக்கத் தவறவில்லை. இப்படியே இனிமையாகத் தொடர்ந்த நட்பில், குட்டையில் கல்லெறிவது போல, மனைவி கொண்டு வந்த தகவல் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. “இஞ்சேருங்கோ..... நீங்கள் வெளுத்ததெல்லாம் பாலெண்டு நினைக்கிறீங்கள். உங்களைப் போல நல்ல மனசு உங்கட நண்பருக்கு இல்லை. எங்கடை சாந்திக்குப் பொருத்தமில்லை என்று சொன்னதை நம்புறியனே?..... எல்லாம் பெரிய இடத்திலை செய்யிற நோக்கத் திற்காகத் தான்..... இப்ப வசந்திக்கு வந்த வாய்ப்பை இப்படிச் செய்து போட்டினம்.....” அவள் ஆதங்கத்தோடு கூறிய போதும், என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இப்போது இந்த நினைவுகளால் தாக்கப்பட்டுத் தூக்க மின்றித் தவிக்கிறேன்.

தூரத்தே சேவல் கூவியது கேட்கிறது. காலை நெருங்கி வருவதை அது தெரிவிக்கிறது. சாந்தியின் திருமணத்தோடு, எமக்கி

ருந்த ஒரே வீடு சீதனமாக எழுதியாயிற்று. கையிருப்பும் இல்லை. எப்படியோ கடனை அடைத்ததில் நிம்மதி. இனி வசந்தியின் காரியங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று முனைப்பாக இறங்கிய போது தான், இந்த டாக்டர் மாப்பிள்ளை எதிர்பாராமல் தட்டுப் பட்டது. வசந்தியைக் கோயிலடியில் மாப்பிள்ளையின் தாயார் பார்த்திருக்கிறார். பிடித் திருக்க வேண்டும். அவர்கள் தரகர் மூலமாக எங்களை அணுகினார்கள்.

“எங்கட பக்கத்துக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவை. உங்களுக்குப் பொருத்தமான இடம். பொடியனும் வலு நல்ல குணசாலி. இனி டாக்குத்தர் உத்தியோகம் எண்டால், சொல்லவும் வேணுமோ? உங்களடட அதிகம் சீதனம் ஆதனம் எதிர்பார்க்கவில்லை. வீடு நகை நடடோடை கொஞ்சச் சீதனப் பணம் நன்கொடையாகக் கேட்கினம்..... டாக்குத்தர் மாப்பிளைக்கு இப்பதையில கேட்கிற திலை பாதி கூட, கேட்கயில்லை..... எல்லாம் பிள்ளையினர் நல்ல காலம் தான்..... பொருத்தம் பார்த்துச் சரியெண்டால் மேற்கொண்டு பேசலாம்..... இந்தாருங்கோ குறிப்புப் பிரதி..... பிள்ளையினர் சாதகக் குறிப்பிலையும் ஒரு பிரதி தாங்கோ.....”

என் காதுகளையே என்னால் நம்ப முடியாமலிருந்தது. டொக்டர் மாப்பிளை..... அதுவும் லண்டனிலை..... இப்ப லீவிலை வந்து நிற்கிறானாம்..... கலியாணம் முடிச்சுக் கொண்டு தான் பயணமாம்..... ம..... எல்லாம் சரி, இப்ப வீடு வாசல், பணம், பொருள் தேடுறது தான் கஷ்டம் எனப் பலவாறு யோசித்தபடி குறிப்பை வாங்கிப் பொருத்தமும் பார்த்தேன்.

அப்படி ஒரு அற்புதமான பொருத்த மெண்டு சாத்திரியார் சொன்னதும், உள்ளம் எல்லாம் பூரித்தாலும், வழி வகை தெரியாமல் திணறினேன். உடனே நண்பன் பொன்னம்பலத்தின் நினைவு தான் வந்தது.

பொன்னம்பலத்திடம் சகலதையும் கூறினேன். மூத்தவளுக்கு தானாகவே கேட்டுப் பணம் உதவி செய்தது போல், இம்முறை செய்யவில்லை. இப்போது பணம் கேட்பதா, விடுவதா என்ற குசேலரின் தயக்க நிலை எனக்கு. வீட்டுப் பிரச்சனை எதிர்பாராமல் இலகுவாகத் தீர்ந்து விட்டது. மருமகனும் சாந்தியும் தமக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த வீட்டைத் திரும்ப எழுதித் தருவதாகக் கூறிவிட்டார்கள். பணமும் பொன்னம்பலத்திடமிருந்து கிடைத்து விடும் என்ற நம்பிக்கையுடன் தான் வந்திருந்தேன். விபரம் எல்லாம் கேட்ட பின்னரும், அவன் இன்னும் வாய் திறக்கவில்லை. எனினும், கேட்காமல் வேற வழியில்லை. கேட்டேன்:

“என்ற மகளுக்கும் கலியாணம் பேசித் திரியிறன்... நல்ல தராதரமான மாப்பிளையாகப் பார்க்கிறதால், கையில நிறையக் காசு தேவைப்படுகுது..... அது தான் இந்த முறை உனக்கு உதவி செய்யேலாமலிருக்கு.....” பொன்னம்பலத்தின் பதில் ஏமாற்றம் அளித்தாலும், அதிலுள்ள நியாயத் தன்மை எனக்குப் புரிந்தது.

இதற்குப் பின்னரும், பல இடங்களில் பணத்திற்காக அலைந்தேன். கிடைக்கவில்லை. மருமகன், தம்மிடமிருந்த சேமிப்பைத் தருவதாகவும், மேலும் லோன் எடுத்துத் தருவதாகவும் கூறினார். எல்லாமாகச் சேர்த்தும் பணம் சற்றுக் குறைந்ததால், மறுபடியும் பொன்னம்பலத்திடம் ஓடினேன். இம்முறை நான் கேட்கும் தொகை குறைவு என்பதால் அவன் உதவி செய்யக் கூடும் என நம்பினேன். எனினும், அவன் கையை விரித்து விட்டான்.

நல்ல ஒரு சம்மந்தம் கை நழுவிப் போகிறதே என்ற கவலை எனக்கு. மறுபடியும், தரகருடன் சீதனப் பணத்தைக் குறைத்துப் பேசும்படி கூறினேன்.

“அவைக்கும் உங்கட நிலைமை விளங்குது. சிலவேளை குறைக்கச் சம்மதிப்பினம். மாப்பிளைபின்ர லீவும் முடியப் போறதால், கைகூடி வரும் எண்டு நினைக்கிறேன். எதற்கும் கதைச்சிட்டு வாறனே.” தரகர் நம்பிக்கையூட்டி விட்டுச் சென்றார். எப்படியும் சரிவரும் என வீட்டில் எல்லோரும் நம்பினோம். கடவுளையும் வேண்டினோம்.

இந்தக் கலியாணப் பேச்சு ஆரம்பித்த நாளிலிருந்தே வசந்தியின் முகத்தில் தெரியும் மலர்வைக் கவனித்தேன். ‘கடவுளே அவளது கனவைக் கலைச்சிடாதே.....’ எனப் பிரார்த்தித்தேன்.

மறுநாள் தரகர் வந்த போது, எல்லோரும் ஆவலோடு அவரை எதிர்கொண்டோம். அவரது முகத்தில் சந்தோசம் இல்லை. என்னைத் தனியே அழைத்துக் காதோடு சொன்ன சேதி மனதைக் கலங்க வைத்தது.

வசந்திக்கும் பெரிய மாப்பிளைக்குமிடையில் தொடர்பு என்றும், அதனால் தான் அவர் உதவிகள் செய்கிறார் என்றும், அநாமதேயக் கடிதம் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அவர்கள் குழம்பிப் போய்விட்டார்களாம்.

என்னால் தாங்க முடியவில்லை. எல்லாம் சரிவரும் என்றிருக்கையில், இப்படி ஒரு அபாண்டமான பழியால் திருமணம் குழம்பிப் போய்விட்டதே! கலியாணம் குழம்பிப் போன கவலையை விட, வீண் பழியைத் தான் தாங்க முடியவில்லை. வீட்டில் எல்லோருக்கும் பெரும் கவலை. வசந்தியைப் பார்க்கவே முடியாதளவு வாடிப் போயிருந்தாள்.

அடுத்த ஒரு வாரமாக வீடே மரண வீடு போல் சோபையிழந்து இருந்தது. வானொலி, தொலைக்காட்சி கூட, போடவில்லை. மனைவி தனது கவலைக்கு மத்தியிலும் என்னைத் தேற்றினாள். “விடுங்கோ எல்லாம் நன்மைக்கே எண்டு நினையுங்கோ.....

ஒவ்வொருத்தரின்ர தலையில் எது எழுதியிருக்கோ, அது தான் நடக்கும்..... எழும்பிச் சாப்பிடுங்கோ..... நாங்கள் கவலைப் பட்டால் பிள்ளையும் ஆற மாட்டான்.”

மெல்ல மெல்ல மனது ஆறிக் கொண்டிருந்த போதுதான், இந்தப் பேரிடியான செய்தி கிடைத்தது. பொன்னம்பலத்தின் மகளுக்கும், வசந்திக்குப் பேசிய டாக்டர் மாப்பிளைக்கும் யாழ் நகரிலுள்ள அவர்களது வீட்டில் இன்று காலை கலியாணம் நடந்தது என்ற, அந்தத் தகவலை என்னால் சீரணிக்க முடியவில்லை. அது தான் இன்றைய தூக்கமின்னைக்குக் காரணம்.

“இஞ்சாருங்கோ..... உங்கட உயிர் நண்பன், எங்கட பிள்ளைக்கு நாங்கள் பேசின மாப்பிளையைச் செய்ததைப் பற்றி பரவாயில்லை..... ஆனால், எங்களுக்குக் கலியாண வீட்டுக்குச் சொல்லவில்லை எண்டதிலை தான் கள்ளிருக்கு.”

மனைவி எடுத்துச் சொன்ன போதுதான், முதன் முதலாக எனது நண்பன் மீது எனக்குச் சந்தேகம் எழுந்தது. நான் இடிந்து போயிருக்கையில், மனைவி தொடர்ந்து கூறினாள்:

“உந்த மொட்டைக் கடித விசயம் வேற ஒருத்தரின்ர வேலையும் இல்லை. பொன்னம்பலம் பகுதியின்ர வேலைதான்” மனைவி இடித்துரைத்த போது, அது உண்மையாகத் தான் இருக்கும் என்று எனது மனமும் எண்ணியது.

இன்னமும் தூக்கம் வராததால், எழுந்து தண்ணீர் குடித்தேன். எனது அசைவில் மனைவி அருண்டு எழுந்தாள். “என்னங்கோ, இன்னும் நித்திரை கொள்ளவில்லையோ?..... ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ..... எது நடக்குமோ..... அதுதான் நடக்கும். எங்கட பகவத் கீதையில் சொல்லியிருக்கு..... எது நடந்ததோ அது நன்றா

உடல் நலம் விசாரித்தனர்

நடிப்பு, கவிதை, ஓவியம் போன்ற துறைகளில் தனித்து மிளிர்ந்தவரான, கலைஞர் ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா கடும் சகலீனமுற்று, இப்பொழுது தேறி வருகின்றார்.

ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதியிலுள்ள அன்னாரது இல்லம் சென்று, செங்கை ஆழியான், கம்வாரிதி இ. ஜெயராஜ், திக்குவல்லை சமால் டொமினிக் ஜீவா, மேமன் கவி, ஸ்ரீதரசிங், தயானந்தா போன்றோர் சுகம் விசாரித்தனர். கலைஞனுக்கு இது பெரிய மன நிறைவு தானே.

கவே நடந்தது..... எது நடக்கிறதோ அதுவும் நன்றாகவே நடக்கிறது..... எது நடக்க இருக்கிறதோ. அது நன்றாகவே நடக்கும்... ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமல் படுங்கோ.....”

மனைவி ஆறுதல் சொன்ன போதும், முழு இரவுமே தூக்கம் வரவில்லை.

காலம் கவலைகளை மெல்ல மெல்ல மறக்கடித்தது. எனினும், வீட்டில் முன்னைய கலகலப்பில்லை. நூலிழையாக ஒரு வித சோகம்.

மேடும், பள்ளமும், இன்பமும், துன்பமும் நிறைந்தது தானே வாழ்க்கை. ஒன்று மாறி ஒன்று வருவது போல், விரைவிலேயே மகிழ்ச்சியான விசயம் வீட்டில் ஏற்பட்டது. வசந்தியின் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்த ஆசிரியர் ஒருவருக்கு, வசந்தியைப் பிடித்து விட்டது. வசந்தியிடம் நேரே கேட்ட போது, அவள் வீட்டில் கேளுங்கள், தனக்குச் சம்மதம் என்றிருக்கிறாள். எம்மிடமும் விசயத்தைச் சொன்னாள்.

எல்லாம் நல்ல முறையில் நிறைவேறித் திருமண நாளும் குறித்தாகி விட்ட வேளையில், அழைப்பு அட்டைகள் கொடுத்த போது, பொன்னம்பலத்தின் நினைவு வந்தது. ‘அழைப்பதா? விடுவதா?’ என்ற தடுமாற்றம், ‘இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண்

நன்றயம் செய்திடல்’ என்பதாலும், நடபின் எண்ணத்தினாலும், அவனுக்கு அழைப்பு பிதழ் கொண்டு யாழ் நகருக்குச் சென்றேன். செய் நன்றியை நான் மறக்கவில்லை.

என்னைக் கண்டதும் பொன்னம்பலத்திற்குச் சங்கடமாகப் போய் விட்டது. எனினும், வரவேற்று உட்கார வைத்து உரையாடினான். முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் தெரிந்தன. குற்ற உணர்வினால் அவன் தத்தளிப்பது தெரிந்தது. தவமணியும் மெலிந்து ஒடுங்கிப் போயிருந்தான்.

பொன்னம்பலம் என்னை நேரே பார்க்க முடியாமல் தத்தளித்தான். கண்கள் கலங்கியிருந்தன. ஏதோ கதைக்க முயன்றும் முடியாமல் தவிப்பது தெரிந்தது.

“என்ன கடுமையாக யோசிக்கிறாய், பொன்னம்பலம்? உன்னுடைய மகளின்ர கலியாண வீட்டுக்குச் சொல்லாமல் விட்டதை யோசிக்கிறியே? நான் அதை அப்பவே மறந்திட்டன். எல்லாம் தலையெழுத்துப் படிதான் நடக்கும்.” என்று கூறினேன்.

“ஓம் சண்முகம்... தலைவிதியை யாராலும் மாத்த முடியாது தான்..... நான் பெரிய இடம் எண்டு ஓடினேன்..... மருமகனுக்கு ஏற்கனவே லண்டனிலை வெள்ளைக்காரப் பொம்பிளை இருக்காம்.”

நான் அதிர்ந்து நண்பனை நோக்கினேன்.

மணிவிழாக் காணும் ஓங்குது மருத்துவர்

டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் பற்றிய சில குறிப்புகள்

- புலோலியூர் ஜி. கிரத்தினவேலோன்

என்னிடம் ஒரு பழக்கம் உண்டு.

எனது தனிப்பட்ட தொலைபேசி 'இன்டெக்ஸ்' இல் நெருங்கிய நண்பர்களது தொலை பேசி இலக்கத்தின் கீழே, எப்போதோ எங்கோ தேடலில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும், அவர்களது பிறந்த தினத்தையும் குறித்து வைத்துக் கொள்வேன். அதிகாலையிலேயே தவறாது அவர்களுக்குப் பிறந்தநாள் வாழ்த்துத் தெரிவிப்பதற்கு வசதியாக! இந்த வகையில், அண்மையில் ஏதோ தேவைக்கு டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தனின் தொலைபேசி இலக்கத்தைப் பார்ப்பதற்காக 'இன்டெக்ஸ்'சைப் புரட்டிய போது, மார்ச் 27 என்பதுடன், அவர் பிறந்த ஆண்டு 1948 என்பதும், என் கண்களில் ஓர் கணம் மின்னி ஒளிர்ந்தது. டொக்டருக்கு மார்ச் 27 ஆந் திகதி வரும் பிறந்தநாள் பத்தோடு பதினொன்றாகக் கழிய வேண்டியதல்ல, அது மணி விழாவாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டியது எனும் செய்தி மூளையில் பொறி தட்டவே உசாராகிக் கொண்டேன்.

எங்களுரான பருத்தித்துறையில் புகழ் பெற்ற கிராமங்களில் ஒன்றான வியாபாரிமூலையில் முத்தையா கதிரவேற்பிள்ளை- பரமேஸ்வரி தம்பதியினருக்கு ஐந்து குழந்தைகளுள் மூத்தவராகப் பிறந்து, மேலைப் புலோலி சைவப் பாடசாலை, மேலைப் புலோலி சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை ஆகியவற்றில் தனது ஆரம்பக் கல்வியையும், பருத்தித்துறைக் ஹாட்லிக் கல்லூரியில் உயர் கல்வியையும் கொழும்பு வளாக மருத்துவ பீடத்தில் எம். பி. பி. எஸ் பட்டப் படிப்பையும் மேற்கொண்டு, பதுளைப் பொது மருத்துமனையில் உள்ளகப் பயிற்யினை முடித்த பின்னர், மீகண்டிபுல கிராம வைத்தியசாலை, பருத்தித்துறை ஆதார வைத்தியசாலை ஆகியவற்றில் சில காலங்கள் சேவையினையும் ஆற்றிய பின்னர், தனது முப்பத்தியிரண்டாவது வயதில் பருத்தித்துறை மருதடியில் தனியார் மருத்துவமனை ஆரம்பித்த 1980 ஆம் ஆண்டே டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தனின் வாழ்வில் திருப்பு முனை நிகழ்ந்த மிக முக்கியமான காலகட்டம் எனக் கொள்ளலாம்.

நான் முதன் முதலில் அவரைச் சந்தித்துக் கொண்ட காலமும் அதுதான். எனது ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பான 'அறிமுக விழா' இணைக் கதை நூலாகக் கோகிலா மகேந்திரனின் முயற்சியில் வெளிக் கொணரப்படுகிறது. புலோலியில் புற்றளை மகா வித்தியாலயத்தில் அதற்கோர் அறிமுக விழா வைப்பதற்கான ஒழுங்குகள் மேற் கொள்ளப்பட்ட போது, விழாவிற்குப் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்வதற்காக, ஒரு மத்தியானப் பொழுதில் மருதடியில் உள்ள அவரது மருத்துவமனையின் பின் புறத்தே அமைந்த அவரது வரவேற்பறைக்குள் நுழைகின்றேன். ஒரு வைத்தியரிடம் நோயாளியாகவன்றி வேறொரு விடயம் பற்றிக் கதைப்பதற்காகச் செல்லும் முதலனுபவம். 'என்ன

சொல்லுவாரோ? எப்படிப் பழகுவாரோ?' எனும் கேள்விகள் மனதிலெழ, இனம் புரியாத பதட்டத்துடன் அவர் முன்னால் இருந்த இருக்கையின் நுனியில் படும் படாமலும் அமர்ந்தவாறே "டொக்டர், என்னுடைய புத்தக அறிமுக விழாவுக்கு உங்களைப் பிரதம விருந்தினராக அழைக்கலாம் எண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றேன், சிரமப்பட்டு வார்த்தைகளைக் கூட்டியவாறே.

முகத்தில் மலர்ச்சியுடன் "உங்கடை பொய்" என்று கேட்டார். எனது பெயரைச் சொன்னதும் "ஓ நீங்கள் தானா அவர்? மல்லிகை, சுடர், வீரகேசரியினிவை உங்கடை கதையனை நிறைய வாசிச்சிருக்கிறேன். நல்லா எழுதியியள். அண்டைக்குத் தெனியானோடையும் உங்களைப் பற்றிக் கதைச்சானே. நேரிவை சந்திச்சது நல்ல சந்தோசமாக இருக்கு" என நீண்ட நாட்கள் பழகியதைப் போன்ற நட்புணர்வுடன் கதைக்க ஆரம்பித்தார்.

அந்த ஆரம்பம், அதே மாறாத உணர்வுடன் 25 ஆண்டுகள் கழிந்தும் இன்றும் தொடர்கிறது என்பதற்கும் அப்பால், டொக்டரின் இப்போப்பட்ட பண்புகள் தான் அவரின் பலமாகத் திகழ்ந்து, அவர் அர்ப்பணிப்புடன் உழைத்த மருத்துவ மற்றும் இலக்கியத்துறைகளில் அவரைச் சாதனையாளனாக் கியது என மிகத் தாராளமாகவே கூறலாம்.

பருத்தித்துறையில் அவர் பணிபுரிந்த எண் பதுகளிலிருந்து தொண்ணூற்றாறு வரையிலான பதினாறு வருட காலமே ஈடுபாடு காட்டிய இருதுறைகளிலும் அவர் தன்னை அடையாளப்படுத்திய கால கட்டமென நான் கருதுகிறேன்.

'சிறுவரின் கண்களைக் காக்க வாரீர்', 'பாலியல் நோய்கள்', 'போதையைத் தவிருங்கள்', 'தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு', 'எயிட்ஸ்', 'வைத்தியக் கலசம்', 'சாயி காட்டிய ஆரோக்கிய வாழ்வு' ஆகிய ஏழு நூல்கள் இக்கால கட்டத்திலேயே வெளியாகின. இதில் 'தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு' தேசிய சாகித்திய விருதினை வென்றதோடு,

இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் நான்கிற்கும் மேற்பட்ட பதிப்புக்களையும், 'எயிட்ஸ்' எனும் நூல் நான் அறிந்தவரையில் ஐந்து பதிப்புக்களையும் கண்டிருக்கின்றன.

ஈழத்திலே மருத்துவத்துறை சார்ந்தவர்கள் புனைக்கதைத் துறையில் உதாரணப் படுத்துமளவிற்கு பலர் ஈடுபட்டு வந்தாலும், பேராசிரியர் நந்நிக்குப் பின்பு, நலவியல் பற்றி அறிதாக எழுதியவர்களுள் எம். கே. முருகானந்தனுக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு. தான் அன்றாடம் சந்திக்கின்ற நோயாளிகளை அவர்களது பிரச்சினைகளை ஆழ்ந்து புரிந்து, அவர்களது கேள்விகளுக்குப் பதிலாகவே தன் மருத்துவக் கருத்துக்களை அவர்களுக்குப் புரியத்தக்க மொழியில் எடுத்துரைத்தமையினாலேயே முருகானந்தன் மக்களால் பெரிதும் விரும்பி வாசிக்கப் படலானார். இந்த வகையிலேயே தாய்மையுற்ற ஒவ்வொரு யுவதியும் முண்டியடித்து வாங்கிய ஒரு நூலாகத் 'தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு' நூல் அமைந்திருந்தது. அக்கால கட்டத்தில் தாய்மையுற்றிருந்த என் துணைவியாருக்குக் கூட, யாராலோ அந்நூல் பரிசளிக்கப்பட்ட சம்பவமும் இப்போது என் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

எயிட்ஸ் எனும் ஆட்கொல்லி நோய் பற்றிப் போதிய அறிவினை பெற, உசாத் துணை நூல்கள் தமிழில் இல்லாத குறை முதன் முதலாக டொக்டர் முருகானந்தனால் தான் நிவர்த்திக்கப்பட்டது எனலாம். பின்னர் தான் தமிழ்நாட்டில் கூட, பல நூல்கள் எயிட்ஸ் பற்றி வெளிவரலாயின.

முரசொலி என்பது குடாநாட்டில் அந்தக் கால கட்டத்தில் பிரசித்தமான ஒரு பத்திரிகை. 'வைத்தியக் கலசம்' எனும் மகுடத்தில் தொடராக அப்பத்திரிகையில் டொக்டரால் எழுதப்பட்ட நலவியல் சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்கள் மக்களிடையே மிக்க அபிமானத்தைப் பெற்றிருந்தன. அப்பத்திக்காகவே அப்பத்திரிகையை அன்று கேட்டு வாங்கியோர் அநேகர். சில காலங்களின் பின்னர் அப்பத்தி அதே மகுடத்தில் நூலாகவும்

வெளிக் கொணரப்பட்டு அமோகமாக விற்பனையுமாகிற்று.

டொக்டர் முருகானந்தனின் அறுவடைகளில் அவரது நலவியல் சார்ந்த எழுத்துக்கள் தான் அதிகாரப்பட்டு நின்றாலும், இலக்கியம் சார்ந்த எத்தனிப்புக்களும் தேடி வாசிக்கும் படியானதாகவே அமைந்திருந்தன. பாடசாலை நாட்களில் ஆரம்ப நிலை வகுப்புக்களிலேயே தினகரன் பத்திரிகையில் கட்டுரைகள் எழுதியதோடு, மேடைப் பேச்சுகள், நடிப்புகளிலும் ஆர்வங்காட்டி, வித்துவான் க. ந. வேலுனது பாராட்டையே பெற்றிருக்கிறார். அதன் தொடர்ச்சியாக பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை, யாழ்ப்பாணன் என்ற புனைப் பெயருக்கும், இவருக்கும் சொந்தக்காரரான வே. சிவக் கொழுந்து, வே. தா. சிவகுருநாதன், தீபம் பார்த்த சாரதி, ரசிகமணி கனக செந்தி நாதன், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரைத் தனது இளமைக் கால ஆகாசப்புக்களாகக் கொண்டு விளங்கி மல்லிகை, விவேகி, தீபம், அஞ்சலி, தாமரை, அலை, கலைச் செல்வி உள்ளிட்ட தரமான இலக்கிய ஏடுகளைத் தேடி வாசித்து இலக்கியப் பிரக்ஞையுடன் ஈழத்துப் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

சிறுகதை, நாவல்களுடன் மட்டுப்படுத்தி நிற்காது, ஒலியங்கள், நாடகங்கள், சினிமாக்கள் பற்றியும் அவ்வப்போது இரசனையுடன் எழுதி, இலக்கியக் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளார். இந்த வகையில் பருத்தித் துறை மருத்துவமனையில் பணிபுரிந்த நாட்களில் புனைக்கதைத் துறையிலும், இதழியல் துறையிலும் ஈடுபாடு காட்டிய முருகானந்தன் ஐந்து சிறுகதைகளை எழுதியதோடு 'சாயி மார்க்கம்' எனும் இருமாத ஆன்மீகச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் இரண்டு வருடங்கள் இருந்துள்ளார், என்பதுவும் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்?

இத்தனைக்கும் மேலாக அந்நாட்களில் மாதாந்தம் டொக்டர் பின்னணியில் நின்று நடாத்திய இலக்கிய சந்திப்புத் தொடர் ஒன்று

பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். 'அறிவோர் கூடல்' என்ற மகுடத்தில் நடாத்தப்பட்ட அச்சந்திப்பின் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும், வேறுபட்ட இலக்கிய ஆளுமைகள் சிறப்பு விருந்தினர்களாக அழைக்கப்பட்டு, தமது கலையனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு கேட்கப்படுவர். வடமராட்சி 'லிபேரேசன் ஒப்பரேசனுக்கு' அண்மித்த நெருக்கடி நிறைந்த அந்தக் கால கட்டத்தில் கூட, அப்பேர்ப்பட்ட இலக்கியக் கூடல் நிகழ்வினை அசாதாரண துணிச்சலுடன் செய்து முடித்தமை உண்மையில் முருகானந்தனின் சாதனைகளில் ஒன்று என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

முருகானந்தனின் இலக்கியப் பக்கம் இந்தளவிற்குப் பளிச்சிட்டதென்றால், அவர் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்ட வைத்தியர் என்ற மறுபக்கமும் அதேயளவிற்குப் பிரகாசிக்கவே செய்தது. பருத்தித்துறை, புலோவிப் பகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள் மட்டுமல்லாது, துன்னாலை, அல்வாய், கரவெட்டி, உடுப்பிட்டி, வல்லை, நாகர்கோயில் என வடமராட்சி முழுவதுமே மருதடி மருத்துவமனைக்கு முன்டியடித்துக் கொண்டு வந்தமை அவரது சேவைக்குச் சாட்சியாகவல்லது. எப்பேர்ப்பட்ட கொடிய நோயால் பீடிக்கப்பட்டு, அவரை அணுகினும் உடலைப் பரிசோதித்து விட்டு, "பயப்பிடாதைங்கோ, அப்படிப் பிரச்சனையாக ஒண்டுமில்லை" என்று முதலில் அவர் கூறும் வார்த்தையிலேயே பாதி நோய் பறந்து விடும் போல, உளவியல் ரீதியாகவும், அன்புடனும், ஆதரவுடனும் தனது நோயாளிகளை அவர் அணுகும் முறைமையே 'கைராசியான டொக்டர்' என்று அவரைச் சொல்ல வைத்தது. வடமராட்சி தாண்டியும் அவரது பெயரை ஒங்க வைத்தது.

பிரதான பாதைகள் மூடிப் பொருளாதாரத் தடை அமுல் படுத்தப்பட்டு, உள்நாட்டு யுத்தம் உக்கிரமடைந்ததன் விளைவால், குடாநாட்டு மக்களில் பெரும்பான்மையினர் இடம் பெயர்ந்து தெற்கே வந்த தொண்ணூ

களின் பிற கூற்றில், டொக்டர் முருகானந்தனும் கொழும்பை வந்தடைந்து, வெள்ள வத்தை ராஜசிங்க வீதிக்கு அண்மித்த பகுதியில் தனது சேவையினைத் தொடர்கின்றார். வடமராட்சியில் அவருக்கிருந்த நற்பெயரின் காரணமாக இங்கும் நோயாளிகள் அவரைத் தேடி வந்தனர். சிறிய அறை ஒன்றில், சிறு க ஆரம்பித்த அவரது சேவை நவீன வசதிகளுடனும், தாதி உதவியாளர்களுடனும் சிறிய மருத்துவமனையாக விஸ்தரிக்கப்பட்டது. குடும்ப வைத்தியத் துறையில் டிப்ளோமாப் பட்ட மேற்படிப்பை மேற் கொண்டு இவர் தனது அந்தஸ்தினை உயர வைத்துக் கொண்டதும், இந்த மருத்துவமனையில் பணிபுரிந்த நாட்களில் தான்.

வைத்தியத் துறையில் ஏற்பட்டது போலவே, முருகானந்தனின் இலக்கிய முயற்சியும் அச்ச ஊடகத்திலிருந்து இலத்திரனியல் ஊடகம் வரை வளர்ச்சியுறுகின்றது. இந்த வகையில், ரூபவாஹினியில் தொண்ணூறுகளின் கடைக் கூற்றில் இருந்து பல வருடங்களாக ஞாயிறு தோறும், நலவியல் நிகழ்ச்சியினைத் தொகுத்து வழங்கியதையும், சக்தி தொலைக்காட்சியில் பல மருத்துவத் தகவல்களைத் தந்த மையையும் 'நலமாக வாழ்வோம்' என்ற மகுடத்தில் இலங்கை வானொலி தேசிய சேவையில் தொடர்ந்து இவராற்றிய நலவியல் உரைகளையும் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

ஊடகத்துறையில் விஞ்ஞானப் பரப்புரைக்காக இவர் ஆற்றிய இத்தகு சேவையினைக் கௌரவித்து இலங்கை விஞ்ஞான முன்னேற்றச் சங்கம் விருது வழங்கிக் கௌரவித்ததும், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா மல்லிகை அட்டைப் படத்தில் அதிதியாக முருகானந்தனை அவரது இலக்கியச் சேவைகளுக்காகக் கௌரவித்ததும், இவரது ஆற்றலுக்கு தக்க அங்கீகாரங்களாக அமையவல்லன.

இக்கால கட்டங்களில் தலைநகரில் நடைபெற்ற இலக்கிய நூல் வெளியீட்டு

விழாக்களிலும், இலக்கியக் கருத்தரங்குகளிலும் தலைவராகவும், நயவுரையாளராகவும் முருகானந்தன் ஆற்றி வந்த உரைகள் இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டவர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. இச் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம், பல்கலைக்கழகப் பராயத்தில் இருந்தே அவரிடம் இருந்து வந்த அரங்கத் தலைமைத்துவத் திறன் புலனாகி நின்றது.

இக்கால கட்டத்து நூல் முயற்சிகளாக, 'நீங்கள் நலமாக' கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தினால் வெளிக் கொணரப்பட்டு, அவ்வாண்டிற்கான அறிவியலுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசினையும், யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினரின் விருதினையும் வென்றதோடு, ஐந்து மீள் பதிப்புக்களையும் காண்கின்றது. மல்லிகைப் பந்தலூடாக 'டொக்டரின் டயறியிலிருந்து' நூல் வெளிவந்தது. 'நீரிழிவுடன் நலமே வாழங்கள்' எனும் நூல் நீரிழிவால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குத் தீனியாக அமைகின்றது. தனது சொந்தப் பெயரிலும், எம். கே. எம்., அழகு சந்தோஸ் போன்ற புனைப் பெயர்களிலும் எழுதிய இலக்கியக் கட்டுரைகளை 'மறந்து போகாத சில' எனும் நூலாகப் பதிவு செய்கிறார். இந்நூலில் இவரது இலக்கிய ஆளுமை பளிச்சிட்டு நிற்பதை அவதானிக்கலாம்.

எட்டு வருடங்கள் கொழும்பில் வைத்திய சேவை ஆற்றிய பின்னர், சமாதானக் காலத்தைத் தொடர்ந்து, 2005 ஆம் ஆண்டில் தனது பருத்தித்துறை மருதடி மருத்துவமனையில் மீண்டும் பணிபுரியச் சென்றவர், பிரதான பாதைகள் மூடியதைத் தொடர்ந்து, 2006 மார்கழியிலிருந்து வெள்ளவத்தை தர்மராம வீதியில் அமைந்துள்ள 'மெடிக் குயிக்' மருத்துவமனையில் தனது பணிகளை ஆற்றி வருகின்றார்.

அச்ச ஊடகத்திற்கு சமந்தரமாக இணையத்தளங்களிலும் இலக்கிய, அறிவியல் பத்திகளும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்ற இந்தக் காலகட்டத்தில்

எம். கே. முருகானந்தனின் நலவியல் பத்திரிகையும் இணையத்தில் களங் கொள்ளத் தவறவில்லை என்பதும் மனங் கொள்ளத் தக்கது. Pathivukal.com இல் இவரது நலவியல் பத்திரிகை இன்றைய காலகட்டத்தில் மிகவும் பிரசித்தமானவை.

அண்மைக் காலங்களாக 'ஹாய் நலமா?' என்ற மகுடத்தில் எமது தினக்குரல் பத்திரிகையில் இவர் எழுதிவரும் நலவியல் பத்திரிகையும், சொந்தப் பெயரிலும், புனைப் பெயர்களிலும் மல்லிகை, ஞானம், இருக்கிறம், ஜீவநதி, போன்ற சஞ்சிகைகளில் எழுதிவரும் இலக்கியப் பத்திரிகையும், கட்டுரைகளும் இன்றைய சமூகத்தில் மேற் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கின்ற புதிய பரிமாணத்தினூடு வெளிவருவனவாக அமைந்திருப்பது மகிழ்வைத் தருகின்றது.

தனது நூல்கள் வெளியிடும் வைபவங்களினை வெளியீட்டு விழாக்களாகவோ அல்லது முதற் பிரதி வாங்குவதற்கு வர்த்தகப் பிரமுகர்களை அழைத்தோ ஒரு போதும், அவர் ஒழுங்கமைப்பது கிடையாது. மிக எளிமையாக ஒரு கருத்தரங்குக் கூட்டம் போலவே, நூல் வெளியீட்டு வைபவத்தினை முருகானந்தன் நடத்தத் திட்டமிடுவார். அதிலும், நூலின் முதற் பிரதியினைப் பெறுபவர் இவரது பெற்றோர்களாகவோ, அல்லது மதிப்பிற்குரிய ஒரு மதத் தலைவராகவோ தான் இருப்பதையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் அவதானித்திருக்கிறேன்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் தனது தாயார் மறைந்த போது, அவரது நினைவாக 'முருகானந்தன் வெளிக் கொணர்ந்த நினைவு மலர்' கூட, விடயங்களில் அவர்கையாளும் வித்தியாசமான அணுகு முறையைச் சுட்டி நின்றது. புலம்பல்கள், தேவார திருவாசகங்கள் என்ற வழமையான வாய்ப்பாட்டின்றும் விலகி, அம்மலருக்கு 'அம்மா' என்ற மகுடமிட்டு, அம்மா சம்பந்தப்பட்ட பிறரது தரமான ஆக்கங்களையும், சிந்தனைகளையும் அதில் உள்ளடக்கி வித்தியாச

மான முறையில் அம்மலரினை வடிவமைத்து வெளியிட்டிருந்தார்.

எங்கள் குடும்ப வைத்தியர், பத்து வயதிற்கு மேல் எனக்கு மூத்தவர் என்ற பயபக்தி கலந்த நட்புடனேயே கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக டொக்டர் முருகானந்தனுடன் நான் பழகி வருகின்றேன். பட்ட மேற்படிப்புப் படித்திருந்தும், புகழ் பூத்த வைத்தியராக இருந்தும், எந்தவித பந்தாவும் இன்றிப் பள்ளித் தோழனைப் போலவே அன்றும் இன்றும் மாறாத அன்புடன் பழகி வருகின்ற அந்தப் பண்புதான் முருகானந்தன் அவர்களிடம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.

டொக்டர் முருகானந்தன் கடந்த முப்பதாண்டு காலங்களாக எழுதுகிறார் என்று பார்த்தாலும், இதுவரை பதினொரு நூல்களை எழுதியிருக்கிறார். அவற்றுள் இரு நூல்கள் சாகித்திய விருதினைப் பெற்றிருக்கின்றன. மூன்று நூல்கள் ஐந்திற்கும் மேற்பட்ட பதிப்புக்களைக் கண்டிருக்கின்றன. சகல நலவியல் நூல்களும் பட்டப் படிப்பிற்காக, செல்வி சிறிதரன் போன்றவர்களால் ஆய்விற்ருள்ளாகியுள்ளன. இந்த வகையில் பார்க்கும் போது, ஈழத் தமிழில் நலவியல் துறையில் இது டொக்டர் முருகானந்தனுக்குக் கிடைத்த ஒரு வெற்றி என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இத்தகைய வெற்றிகளை இரு துறைகளிலும் எம். கே. எம். அடைவதற்கு அவரது துணைவியார் திருமதி மணிமாதேவி முருகானந்தனுக்கும், பிள்ளைகள் ரமயன், எழில் ஆகியோருக்கும் கணிசமான பங்குண்டு என்பதனை நீண்ட காலமாக அக்குடும்பத்துடன் பழகியவன் என்ற வகையில் நான் நன்கறிவேன்.

தான் ஈடுபட்ட இரு துறைகளிலும் மேல்மேலும் பிரகாசித்து டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் பல்லாண்டு காலம் வாழ வேண்டிப் பிரார்த்தித்து, என் அபிமான மல்லிகையூடு மனதார வாழ்த்துவதிலும், பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

ஐடிடிங்ஸ்

மல்லிகை இதழில் வெளியாகிய இளைய அப்துல்லாஹ் எழுதிய 'இன்ரர்நெட்' காதல் இன்னும் அபாயங்களும்' எனும், தலையங்கம் கொண்ட பகுதி இன்றைய இளைய தலைமுறையினர்க்கு மிக அவசரமானதும், அவசியமானதுமான கருத்துக் களம் ஆகும். உலகத்தை உள்ளங் கைக்குள் அடக்கி விட்ட கணினி யுகம், வாழ்க்கையையும் அதற்கு வேண்டிய தகவல் தொடர்பாடல்களையும், இலகுபடுத்தித் தந்துள்ளமையும் அதன் பயன்பாடும் இன்றும் மக்களுக்கு கிடைக்கப் பெற்ற அதிசய அதிர்ஷ்டம் எனலாம்.

இவ்வாறு எவ்வாறான வாழ்க்கைக் கோணங்களையும் இலகுபடுத்திய இத்தகைய கணினி வலையமைப்புக்களில் நண்பர்களைத் தேடும் வழிகளும், அதுமட்டுமன்றி காதலர்களை தேடும் புதிய முறைகளும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இவை ஒரு புறம் நன்மை தரும் விடயமாக இருக்கலாம். ஆனால், இவைகளைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி தமது தகுதிகளையும், வசதிகளையும் உண்மைக்கு புறம்பாகக் கூறி, தமது வலைகளில் மற்றவர்களை வீழ்த்தி, மெதுவாக தமது இலக்குகளை எட்டி வருகின்றனர். இதற்கு இளம் வயதினர் ஏமாற்றப்பட்டு வருகின்றனர்.

இவ்வாறான அணுகுமுறைகளும், வழிமுறைகளையும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறி, இதிலி 'நந்து இளைய தலைமுறையினரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் விளக்கமும், அறிவுரைகளும் இன்ரர்நெட்' காதல் இன்னும் அபாயங்களும்' என்னும் தொகுப்பினூடாக, ஆழமாகவும், அகலமாகவும் விரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய இக்கட்டுரை இளைய தலைமுறையினருக்கு பெரிதும் பயன்பாடுடையனவாகவுள்ளதனால், இவ்வாறான கட்டுரைகள் தொடர்ந்தும் மல்லிகையில் மணம் பரப்ப வேண்டும்.

மணிவண்ணன்.

முல்லைத்தீவு.

நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் ஓவியர் 'ரமணி'யின் ஓவியத்தை மல்லிகை 43-வது ஆண்டு மலரின் முகப்போவியமாகக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

ஏனோ தெரியவில்லை, இவ்வாண்டு மலரைப் பார்த்ததும், மனசுக்குள் குதூகலமொன்று ஓடி நிறைவு தந்தது.

ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் உங்களுடைய அயரா உழைப்பும், அர்ப்பணிப்பும் துலாம்பரமாகவே தெரிந்தது.

மொத்தமாக எனது அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னால், இந்த மலரைத் தரமான வாசகன் ஒருவன் தன்வசமே வைத்திருக்க வேண்டும் என இறுக்கமாகவே சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன்.

செங்கை ஆழியானின் பெருங் கட்டுரை ஓர் ஆவணம், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத் துறைக்கு. பல எழுத்தாளர்களினது பெயர்களையும், படைப்புக்களையும் தெரிந்து வைத்துள்ள என்னைப் போன்ற இலக்கிய இளந் தலைமுறையினருக்கு, அன்னாரது உருவங்களைத் தெரிந்திருப்பதில்லை.

மலர்க் கட்டுரையில் பலரது உருவங் களைப் படமாகப் பார்த்ததில் பரம திருப்தி எனக்கு. அன்னாரது இரத்த உறவினர்கள் இன்று நாடு கடந்து போய், பல்வேறு தேசங்களில் வாழ்ந்து

வரக் கூடும்! இந்த மலரில் வெளிவந்த அத்தகையவர்களின் உருவப் படங்களைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவாவது, கடல் கடந்து வசிப்பவர்கள் இந்த மலரை அவசியம் தமது கைவசம் வீடுகளில் வைத்திருக்க வேண்டும் என விரும்புகின்றேன்.

மண்ணற்று, வேரற்று, வெளித் தேசங்களில் பிறந்து, படித்து வரும் தமது இளைய தலைமுறையினருக்கு அறிமுகப் படுத்தும் நிமித்தமாகக் கூட, இம் மலர் அவர்களால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என வரலாற்றாய்வாளன் என்கின்ற முறையில் நான் பெரிதும் விரும்புகின்றேன்.

எஸ். ராஜசேகரன். வெள்ளவத்தை.

மல்லிகை ஆண்டு மலர் பார்த்தேன். மிகவும் எளிமையாக இருக்கின்றது.

இந்த முறை கட்டுரைகளை விட, பல சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. செங்கை ஆழியானின் 'ஈழநாடு இதழின் புனைக்கதைப் பங்களிப்பு' என்னும் தலைப்பில் மிகச் சிறப்பாக ஒரு கட்டுரை அமைந்துள்ளது. இதில் 50க்கும் மேற்பட்ட படைப்பாளிகளின் புகைப்படங்களுடன், குறிப்புகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இது போன்று வேறு சில ஆய்வுக் கட்டுரைகளும், மிகத் தரமான தகவல்களை உள்ளடக்கியுள்ளன.

கவிதைகளைக் பொறுத்த வரையில் இன்னும் சிலவற்றைச் சேர்த்திருக்கலாம். 'குருடர்களின் வெளிச்சம்' என்னும் கட்டுரை கெக்கிராவ ஸுலைஹா அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளி வந்துள்ளது. இக் கட்டுரை சற்று நீளமாக அமைந்திருந்தாலும், நிறையத் தகவல்களை உள்ளடக்கியுள்ளன.

செ. யோகராசாவின் அவதானிப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தமிழகத்தில் வீறு பெற்று எழும் 'மார்ச் சியம் ஒரு உணர்வுப் பரிமாற்றம்' என்னும் ந. இரவீந்திரன் அவர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரை

ரையை, இளைய தலை முறையினர் கட்டாயம் படித்துச் சிந்திக்க வேண்டுமென்பது எனது அபிப்பிராயம்.

மணியான சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றை நீண்ட ஆய்வு செய்த பிறகே கருத்துக்கள் பரிமாறிக் கொள்ள முடியும்.

முடிவாகச் சென்ற ஆண்டைப் போல, இவ்வாண்டும் புதிய பல தகவல்களை மல்லிகை ஆண்டு மலர் பரந்த இலக்கிய உலகில் பதிவு செய்துள்ளது. அனைவரும் கட்டாயம் படித்து வைத்திருக்க வேண்டிய ஒரு சிறப்பு மலர் இதுவாகும்.

ஏ.எம். ஷமசுதீன். கல்முனை.

மல்லிகை ஒழுங்காகக் கிடைக்கிறது. (மலர் உட்பட) நோயின் தாக்கத்தில் இருந்து விடுபடுவது சிரமமாக உள்ளது.

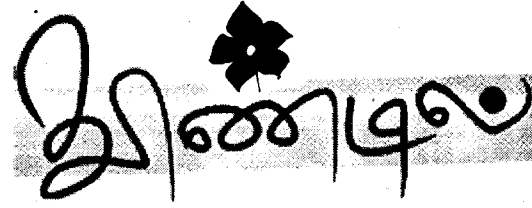
செங்கை ஆழியான் ஈழநாடு கட்டுரையில் மீண்டு என்னைத் தவிர்த்துக் கொண்டுள்ளார். ஈழநாடு 10 ஆண்டு நாவல் போட்டியில் அகஸ்தியருக்கும், எனக்கும் 2ம் பரிசு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. அகஸ்தியரின் நாவல் 'எரிகோளம்', எனது நாவல் 'மேகங்கள்'.

சுமார் 56 வாரங்கள் அந்நாவல் ஈழநாடு வார மலரில் வெளி வந்தது. 56 வாரங்களில் ஒரு வார மலராவது அவருக்குக் கண்ணில் சிக்கவில்லையா? திட்டமிட்ட இருட்டடிப்பு இது. *மகாகவியைப் பேரா. கைலாசபதி இருட்டடிப்புச் செய்ததாகக் கூறும் இலக்கியக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த செங்கை ஆழியா னுக்கு, மனது வருவதில்லை.

இதனை அந்தக் காலத்திலிருந்தே நான் அவதானித்து வருகிறேன். 'ஞானம்' பேட்டி அதனை மேலும் உண்மையாக்கி உள்ளது.

தெனியான் கடிதம் எழுதியிருந்தார். மல்லிகை அட்டைப்படக் கட்டுரைகளில் மிகச் சிறப்பான ஒரு கட்டுரையாகத் தனக்குத் தோன்றுவதாக, என்னைப் பற்றிய கட்டுரையைப் குறிப்பிட்டு எழுதியுள்ளார்.

நந்தினி சேவியர். திருகோணமலை.

- டொமினிக் ஜீவா

இன்று சகல மட்டங்களிலும் பல்கீப் பெருகி வருகிற கைத் தொலைபேசி பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

நீர்கொழும்பு.

ஆர். சிவநேசன்.

அத்த விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் ஒரு வெளிப்பாடு தான் இது. ஆனால், இந்த வளர்ச்சியின் பெறுபேறுகள் தான் எப்படிப் போய் முடியப் போகின்றதோ? என யோசிக்க வேண்டியுள்ளது.

கைத் தொலைபேசியை அடிக்கடி பாவித்து வருவதால், தோலின் புரதச் சத்துக் குறைந்து விடுமாம். ஆண்மைக் குறைவு ஏற்படும். மூளையில் கட்டிகள் தோன்றுமாம். எதிர்விளைவுகள் இவை.

வீதியோரம் இளைசுகள் காதோரம் கையை வைத்துக் கொண்டு, மெல்லிய புன்னகையுடன் நீண்ட நேரமாகக் 'கிககிக'க்கின்றனர். பார்க்க வேடிக்கையாக இருக்கிறது. காதலின் பெரிய தாக்கமே, ஏக்கமும் தவிப்பும் தான்.

இந்தத் தொடர் கிககிசுப்புகள் அந்த நுட்பமான உணர்வை முழுமையாகச் சாகடித்து விடுகின்றன. அத்துடன் இடைவிடாத தொடர் பேச்சால், முரண்பாடுகளும் பெருக வாய்ப்புண்டு. காதல் முறிவுகளும் ஏற்படக் கூடும்.

சமீபத்தில் ஒரு மரண ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டேன். மௌன ஊர்வலம் வீதி வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒருவர் சட்டென்று சட்டைப் பையிலுள்ள கைத் தொலை பேசியை எடுத்துக் காதில் வைக்கிறார். ஒரு தடவையல்ல. இன்னொரு தடவையும் இப்படியே செய்தார். எனக்குக் கடும் கோபம் மூண்டது. விஞ்ஞான வளர்ச்சி மானுடப் பண்புகளையே சாகடித்து விடுமோ? என மனதார அச்சப்படுகின்றேன்.

பல்கலைக் கழகங்களில் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றி, உங்களுக்கு அபிப்பிராயம் என்ன?

தென்கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்.

மொஹமட்.

அறுபதுகளில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து இலக்கியப் பேரெழுச்சி ஒன்று ஆரம்பித்தது. அதிலிருந்து பல்வேறு பட்ட எழுத்தாளர்கள் தோன்றி, தமது

தொடர் உழைப்பால் பின்னர் பிரகாசித் தனர்.

இடையே ஒரு இயல்பான தொய்வு ஏற்பட்டது.

இன்று மறுபடியும் புதிய எழுச்சியும், வீச்சும் பல்கலைக் கழகங்களில் தோன்றும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டுள்ளதனைப் போலத் தோன்றுகின்றது.

கொஞ்சக் காலம் பொறுத்திருந்து தான் பார்ப்போமே!

☞ தீராத நோய்கள் தீர இறை வழிபாடு அவசியம் என்று ஆங்கில வைத்தியரின் கூறுகிறார்கள். உங்களுக்கு கருத்து என்ன? நீங்களும் இறைவழிபாடு செய்வதுண்டா?

கல்கிசை. சி. குமாரலிங்கம்.

☞ வழிபாட்டில் ஒரு மனத் தத்துவ நுட்பமுண்டு. உள்ளுணர்வுகள் ஒருமுகப் பட்டு, ஆழ்ந்து தியானிக்கும் போது, அந்த ஆன்மீக தியானத்திற்கு ஒரு விடிவு கிடைத்தே தீரும். இதைச் சிலர் தெய்வீகத்துடன் இணைத்துப் பார்ப்பார்கள். நவீன மனத் தத்துவம் இதை ஆழ் மனதுடன் இணைத்துப் பார்த்துக் கண்டடைகின்றது. இந்த ஆழ் மன நிதானத் தத்துவத்தை நானும் கடந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கும் மேலாகக் கடைப் பிடித்து ஒழுகி வருபவன் தான். என்னுடைய தனி மனித வளர்ச்சியில் கட்டம் கட்டமாக, அநுபவரீதியாக இதை உணர்ந்து வருகின்றேன்.

☞ சென்ற இதழ்த் தலையங்கம் படித்துப் பாரித்தேன். தேவையான எழுத்து; காலத்

துக்கான கருத்து. நீங்கள் இன்னும் இன்னும் விரிந்து, விரிந்து சிந்தியுங்கள். இத்தகைய எழுத்துக்களை எந்த நேரத்தில் எழுதுகிறீர்கள்?

வவுனியா. க. மயிலரசன்.

☞ எழுதுவதற்கு நேரகாலம் என்பது கிடையாது. மல்லிகை அந்த மாத இதழ் முடிவடைந்ததும், அவசர அவசரமாக எழுதி முடிப்பவைதான் இவைகள். அதே சமயம் அத்தகைய கருத்துக்கள் அவசர கோலமானவையல்ல. நீண்ட வெகு நாட்களாக எனது அடி நெஞ்சில் ஊறப் போட்டு வைத்திருந்த கருத்துக்களே, எழுத்து வடிவமெடுத்துப் பிரசவமாகின்றன.

☞ 'தூண்டில்' பக்கத்தைத் தான் நான் மல்லிகையை எழுதிவடிக் படிப்பது வழக்கம். இந்தத் தூண்டில் கேள்வி- பதில் பகுதிகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட பால் என்ன?

தெஹிவளை. எம். ராமநாதன்.

☞ முன்னரும் ஒரு தடவை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும், பின்னர் சென்னையிலிருந்தும் இரண்டு கேள்வி-பதில் தூண்டில் புத்தகங்கள் வெளி வந்துள்ளன. உங்களது ஆலோசனையைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்கின்றேன். அதைத் தொகுக்க எனக்கு நேரமில்லை. யாராவது தரமான- நின்று நிலைக்கக் கூடிய கேள்வி பதில்களைத் திரட்டித் தந்தால், அதைப் புத்தகமாக வெளியிடலாம் என நினைக்கின்றேன்.

☞ இந்த ஆண்டு மல்லிகைக் கலண்டர் எங்களைப் போன்ற, மல்லிகையின் நிரந்தர ரஸிகர்களுக்கும் கிடைக்குமா? உங்களைப் பற்றிய சகல நூல்களையும் பாதுகாத்துச் சேமித்து வைத்திருப்பவன், நான். எனக்கு உதவ முடியுமா?

ஹட்டன். ஏ. எஸ். ராகவன்.

☞ உங்களது அபிமானத்திற்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்! கலண்டர்களை ஒரு குறிப்பிட்டளவு தான் தயாரித்தேன். நீங்கள் முன்னரே தொடர்பு கொண்டிருக்கலாம். இவைகளைத் தபாலில் அனுப்புவது சிரமம். நேரடியாகக் கை வசம் பெற்றுக் கொள்வது தான் சாத்தியமானது. உங்களது பெயரைப் பதிவு செய்து வைக்கின்றேன். அடுத்த ஆண்டு நிச்சயம் உங்களுக்கு, உங்களது விருப்பம் கண்டிப்பாக நிறைவேறும்.

☞ 43- வது ஆண்டு மலரில் இதுவரையும் எந்தவொரு ஆண்டு மலர்களிலுமே காணாத ஒரு புதுமையைக் கண்டுணர்ந்தேன். மலருக்கென்ற கனமான, தரமான விளம்பரங்கள் மல்லிகையை அலங்கரித்தன. மலருக்கென விளம்பரங்கள் சேகரிப்பதில் அதிக சிரமமெடுத்திருப்பீர்களே- அப்படித் தானே?

வத்தளை. மா. அருள்நேசன்.

☞ வியாபார உலகில் நல்ல இலக்கிய நெஞ்சம் கொண்டவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். வியாபாரிகள் ஓட்டப்பிடாரம் ஆகுரு சுவாமி, திருச்சி எம். ரெங்கநாதன், துரை விசுவநாதன், ஜனாப் எம். ஏ. கிஷார், மாத்தளை பீர் முகம்மது, மில்லர்ஸ் பாலச்சந்திரன்,

கே. எஸ். மணியம், Happy திலீபன், ஸ்ரீதர சிங் போன்றவர்கள் எனக்கு அறிமுகமானது, எனது தேடல் முயற்சி காரணமாகத்தான். இப்படிப் பலர் கொழும்பு மாநகரத்திலும், இன்னும், தேசமளாவிய பிரதேசங்களிலும், இலை மறை காயாக இருக்கவே செய்கின்றனர். அவர்களினது இலக்கிய இதயங்களை நாம் கண்டடைய வேண்டும். இப்படியான முயற்சிகளுக்கு மனப்பூர்வமாக உதவ வேண்டும் என்னும் மனப் பாங்குடையவர்களை நாம் தேடித் தேடித் தான் சிரமப்பட்டுக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். சென்ற மலரில் நான் இப்படித் தான் சிலரைக் கண்டு பிடித்துள்ளேன். இது எனது விடா முயற்சிகளில் ஒன்று.

☞ கொழும்பில் நடைபெறும் இலக்கியக் கூட்டங்களில் ஒன்றை நான் அவதானித்துப் பாரித்திருக்கின்றேன். எழுத்தாளிகள் திட்டமிடப்பட இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு வருகை தருவதேயில்லை. ஆனால், ஆரோக்கியமான ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றித் தாமிருக்கும் கூட்டங்களில் வாழ் கிறிய உபதேசம் பண்ணுவார்கள். இது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

வெள்ளவத்தை. எஸ். பாஸ்கரன்.

☞ சொல்லி வரும் நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் பொல்லுக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்த உடையார், இறந்த பொழுது வீடெல்லாம் கைத் தடிகள் நிறைந்து வழிந்த கதை, பழைய கதை.

நமக்குள்ளே முரண்பாடுகள் கூர்மையடைந்திருக்கலாம், சிலரது குணம்சங்கள் நமக்கு ஒத்து வராமல் கூடப் போயி

ருக்கலாம். எழுத்தில் காரசாரமான தாக்குதல்கள் கூட, நடை பெற்றிருக்கலாம். அதே சமயம் சகோதர எழுத்தாளன் ஒருவனைக் கனம் பண்ணி, மதிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டியது முக்கியம். எத்தனை சிரமங்களுக்கு உட்பட்டாலும், கலைஞன் ஒருவனது நிகழ்ச்சிக்குப் போய்த்தானாக வேண்டும். கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக, எத்தனையோ இடர்களுக்கு மத்தியிலும், சிரமங்களுக்கு இடையேயும், தான் இன்று வாரம் ஒரு நூல் தேசத்தின் சகல பாகங்களிலும், இந்த யுத்த நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் கூட, வெளி வரும் ஆரோக்கியமான குழ்நிலையை உருவாக்கியுள்ளோம். இதற்குச் செலவு செய்த உழைப்பின் பெறுமதி அபாரமானது. இதன் பெறுபேறுகளை இன்று அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் பலர் இதை உணருவதேயில்லை. தாங்கள் மற்றவர்களது நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால், தமது நிகழ்ச்சிக்கு மாத்திரம் அழைப்பு அனுப்பு வார்கள். நீ முதலில் மற்றவர்களைக் கனம் பண்ணப் பழகு. அப்புறம் உனது அழைப்பை ஏற்று உன்னை நாங்கள் மதித்து வந்து போகிறோம்.

கலைஞனுக்கு, எழுத்தாளன் ஒருவனுக்கும் ஒழுக்கம் முக்கியமா?

ஜாஸல். ஆர். சிவசோதி.

மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒழுக்கம் இன்றியமையாததொன்று. தனிமனித ஆரோக்கியத்திற்கும், சமூக ஒழுங்குக் கட்டுமானத்திற்கும் ஒழுக்கம் அவசியமானது. ஆனால்,

கலைஞனைப் பொறுத்த வரை நாம் அதை இறுக்கிப் பிடித்து விட முடியாது. நாமறிந்த பல உலகக் கலைஞர்கள் இந்த விவகாரத்தில் நெறி பிறழ்ந்தே தமது சுய வாழ்வில் தினசரி இயங்கி வந்துள்ளனர். சமூகமும் அதைக் கண்டு கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. காரணம், நெறி பிறழ்ந்து வாழ்ந்து வந்தவன் எனக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்ட அந்தக் கலைஞன், தான் பிறந்த நாட்டிற்கும், தனது தாய் மொழிக்கும், மனுக் குலத்திற்கும் தனது ஆக்கங்கள் மூலம் மகத்தான பங்களிப்பைச் செலுத்தியுள்ளான். எனவே, தனிமனித ஒழுக்கம் சம்பந்தமாக வரலாறு கலைஞனைக் கண்டும் காணாமலே தான் இருந்துள்ளது.

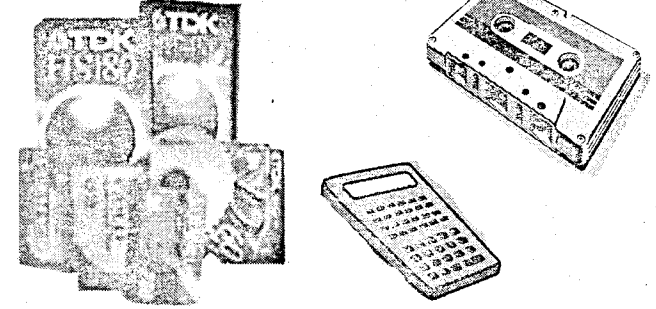
சந்தாக்கள் மூலம், விநியோகத்தின் மூலம், விளம்பரங்களின் மூலமும் வரும் பொருளான வசூல்களைக் கொண்டு தானே இதனை காலமும் மல்லிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டுக் கொண்டு வருகின்றீர்கள்?

நெல்லியடி. கா. ஞானதேவன்.

உங்களது கேள்விக்கு விரிவாகப் பதில் சொல்ல வேண்டும். 'தூண்டில்' இடந்தராது. சந்தா, விற்பனை, விளம்பரம் ஆகிய இந்த மூன்றையும் வைத்து ஒரு வெகுசன இதழை வெளியிடலாம். இங்கல்ல, தமிழ்நாட்டில். இங்கோ நிலமை வேறு. அசுர உழைப்பு, அர்ப்பணிப்பு, வெகுசனத் தொடர்புடன் கூட, இந்தப் பணியை மனசாரப் புரிந்து கொண்ட நல்லிதயங்களின் அன்பளிப்பும், அத்தியாவசியம் தேவை. தேவை வரும் போது, உதவும் கரங்கள் பற்றிப் பின்னர், பதிவு செய்கின்றேன்.

Wahls Shopping Centre

Dealers in Video Cassettes, Audio Cassettes, CD's, Calculators, Luxury & Fancy Goods

152, Bankshall Street,
Colombo - 11.
Tel : 2446028, 2441982
Fax : 323472